

Giaogiao

Luật Của Trái Tim

Chương 1

Buổi tối, Dương Kiện uể oải ngồi vào bàn ăn. Cả ngày làm việc mệt mỏi, anh chỉ thấy hứng thú mỗi món canh.

Dương Kiện cho canh vào chén. Anh thoải mái húp một muỗng canh, đến muỗng thì hai thì ...

Tít ... tít ...tít ...

Anh bỏ chén canh xuống rồi lấy di động ra nghe. Bà Lệ cau mày:

– Ai mà gọi giờ này hả con?

Dương Kiện vừa bắt máy vừa nói:

– Dạ, bệnh viện gọi.

Bà Lệ khó chịu:

– Sao lại gọi giờ này chứ?

– Chắc có chuyện.

Dương Kiện bước ra khỏi ghế. Anh nghe điện thoại:

– Tôi nghe!

– Thưa bác sĩ, có một bệnh nhân tâm thần lên cơn. Bác sĩ Tâm vừa mổ cho bệnh nhân khác. Bác sĩ đến liền được không ạ?

Dương Kiện sốt sáng:

– Được, tôi đến liền.

Bà Lệ cau mày:

– Con lại đi sao?

– Dạ, chắc tối nay con ngủ ở bệnh viện luôn.

Bà Lệ lắc đầu:

– Nếu biết như vậy mẹ đã không cho con học bác sĩ rồi.

Dương Kiện cười cầu hoà:

Cứu người quan trọng. Con đi nha mẹ.

Bà Lệ chưa kịp nói thêm thì Dương Kiện đã phóng ra ngoài trên chiếc Nouvo.

Dương Kiện lao nhanh trên đường. Từ lúc anh bắt đầu làm bác sĩ chuyên khoa tâm thần thì chuyện đến bệnh viện trong hoàn cảnh như vậy không còn lạ nữa.

...2 ...1 ... đèn xanh chuyển sang màu vàng rồi ...đỏ.

Kết ...

Dương Kiện đã phóng qua vạch đường. Anh nghe tiếng thổi còi nên dừng lại.

Người cảnh sát giao thông tiến đến trước mặt anh, hất hàm:

– Anh đã vượt đèn đỏ, vi phạm luật giao thông. Yêu cầu anh cho xem giấy tờ.

Dương Kiện trở mắt nhìn người vừa nói, anh gãi gãi đầu:

– Tôi đang gấp. Anh ...thông cảm được không vậy?

– Anh! Trời ơi! Hấn gọi mình là anh kìa!

Con mắt hấn để làm kiếng hay sao ấy! Cô như vậy mà hấn gọi là anh được sao?

Khả Lan lờm lờm:

– Ở đây không có chuyện thông cảm, anh vi phạm thì phải bị chịu phạt thôi.

Dương Kiện nôn nao:

– Tôi chỉ vừa nhích qua chút xíu thôi mà. Anh có cần nguyên tắc thế sao?

Nghe đến từ "anh" là Khả Lan dị ứng lên rồi. Nhưng ... kệ! Làm con trai cũng có cái thú vị đấy chứ. Hừm! Nhìn tên này chắc là trễ hẹn với bạn gái nên mới thế này.

Khả Lan cố tình làm khó:

– Đã sai thì thế nào cũng sai. Một lần nữa, tôi yêu cầu anh cho xem giấy tờ.

– Giấy tờ gì chứ? Lúc nãy đi gấp quá nên anh đâu có đem theo. Mà sao chẳng biết thông cảm gì hết. Đúng là đàn ông mà mang tính đàn bà. Đàn ông gì mà tay chân thon nhỏ, gương mặt thì khả ái hết biết, chắc là "pê" rồi.

– Nhìn gì hả?

Dương Kiện giật mình. Anh nhớ đến nhiệm vụ nên nói nhanh:

– Anh cứ ghi giấy phạt. Tôi sẽ đến nộp tiền:

– Anh định gạt cảnh sát đó hả?

– Nè? Tôi đang rất gấp, không rảnh đôi co với anh đâu.

– Chuyện đó tôi không cần biết. Tôi chỉ cần anh làm đúng yêu cầu của tôi.

Dương Kiện nôn nóng. Anh hằm hằm nhìn anh cảnh sát giao thông.

– Hừm! Chẳng chút thông cảm.

Khả Lan tỏ ra nghiêm trang:

– Ở đây không có chuyện cảm thông hay thông cảm gì hết.

Dương Kiện bước xuống xe. Anh hần học:

– Nếu đã vậy thì cứ giữ xe tôi đi. Đúng là xui xẻo!

– Anh ...

Khả Lan định mắng cho hắn một trận nhưng Dương Kiện đã vẫy tay ngoắt chiếc taxi vừa trờ tới. Miệng anh không ngừng lẩm bẩm:

– Bán nam bán nữ thật khó chịu. Hừm! Bỏ xe ở đó cho hắn ta giữ cho biết.

Mới đó mà đã năm năm Khả Ái rời xa trần gian, rời xa gia đình. Mọi chuyện cứ như vừa xảy ra hôm qua vậy.

Khả Lan ôm ảnh của chị trong lòng mà nghe tủi hờn. Cô và Khả Ái là chị em song sinh. Khả Ái ra đời trước cô năm phút. Hai chị em rất thương yêu nhau.

Vậy mà Khả ải đã bỏ tất cả mà đi vì một tai nạn giao thông. Một tên đua xe đã làm chị mất khỏi cuộc đời này.

Cũng chính vì điều đó mà Khả Lan có quyết tâm thi vào ngành này. Cô quyết bắt cho bằng được những tên đua xe và phạt hắn thật nặng.

– Con lại nhớ đến Khả Ái đó à?

Nghe tiếng mẹ, Khả Lan vội lau nhanh dòng nước mắt vừa chảy xuống. Cô gượng cười:

– Con chỉ xem ảnh của chị thôi mà mẹ.

– Thì con phải nhớ thì mới xem chứ.

– Dạ!

Khả Lan ngồi xuống cạnh bà Phấn. Cô ôm cánh tay bà:

– Mẹ! Hôm nay con thấy sắc mặt của mẹ tươi lắm.

Bà Phấn sờ sờ lên mặt mình. Bà tươi cười:

– Thật vậy sao?

– Mẹ soi gương sẽ biết thôi.

Bà Phấn vỗ đầu con cái, bà nói:

– Đó là nhờ con chăm sóc mẹ quá kỹ đó thôi.

Khả Lan lắc đầu:

– Con vẫn chưa làm đủ bổn phận mà.

– Con gái à? Con đã cực vì mẹ lắm rồi.

– Sao mẹ lại nói vậy?

Bà Phấn chột buồn:

– Mẹ biết mỗi lần mẹ lên cơn là con rất khổ sở. Mẹ tệ quá.

Biết mẹ đang tự trách bản thân mình, Khả Lan cố an ủi bà:

– Mẹ đừng nói vậy mà. Hơn nữa, mẹ đâu muốn thế.

– Cứ hễ mỗi lần nghĩ đến cảnh con phải khổ sở khi mẹ lên cơn thì mẹ lại thấy đau xót.

– Mẹ muốn trở về quê.

Khả Lan phản ứng:

– Mẹ muốn về quê ư? Chuyện này là không thể được.

Con đừng phản ứng mạnh như thế mà:

Khả Lan nhắc nhở:

– Mẹ ơi! Con không muốn mẹ rơi vào cảnh bị bà nội hành hạ đâu.

Mẹ chịu đựng như thế là quá đủ rồi.

Nhưng nội đã mất rồi. Mẹ về đó ở cũng tốt mà con.

– Tuy là nội đã mất nhưng nếu mẹ về đó thì không hay, môi trường đó không hợp với mẹ.

Bà Phấn thở dài:

– Nhưng nhìn con cực khổ, mẹ không nỡ.

Khả Lan cố trấn an bà:

– Mẹ đừng nghĩ như vậy mà. Bây giờ, con rất cần có mẹ bên cạnh.

Mẹ nỡ để con một mình trong căn nhà này sao?

– Nhưng mà ...

– Mẹ! Mẹ cứ xem như là vì con đi mẹ.

Bà Phấn đành phải gật đầu:

– Được rồi! Mẹ không đòi về quê nữa.

Khả Lan vui mừng:

– Con cảm ơn mẹ.

Bà Phấn nhìn con gái vui mà bà cũng thấy vui lây. Có lẽ cô nói đúng, bà không nên để cô ở lại đây một mình bởi bây giờ chỉ còn lại mỗi bà và cô. Bà và Khả Lan phải biết dựa nhau mà sống.

Buổi tối, Dương Kiện lại đến bệnh viện với chiếc Click. Lần này là anh đi trực chứ không có bệnh nhân lên cơn như trước nên anh đi rất chậm.

Khi đi ngang ngã tư, Dương Kiện chợt chạy sát vào lề. Anh nhìn ra cái gã thổi phạt anh hôm nọ. Đúng là đáng ghét!

Hắn như cũng thấy anh. Hắn hất mặt:

Nếu tôi nhớ không lầm là hôm qua anh mới bị phạt:

Dương Kiện dừng dưng:

– Vậy thì đã sao?

Nhìn Dương Kiện với chiếc Click thì Khả Lan cũng một phần nào đoán được gia cảnh của anh. Hừm! Máy tên đẹp trai con nhà giàu đều đáng ghét như nhau.

Nếu không vì những tên này thì chị cô đâu có ...

Khả Lan chợt lắc mạnh đầu để cố xua tan nỗi ám ảnh. Cô nhìn tên thanh niên trước mặt với cặp mắt không mấy thiện cảm:

– Sao không đi đi? Bộ anh định đợi tôi thổi thêm lần nữa hả?

Dương Kiện thấy ngạc nhiên vô cùng. Sao giọng điệu cứ y như con gái vậy mà dáng hình thì con trai, chẳng lẽ anh ta là “pê” thật. Dương

Kiến thấy thú vị sao ấy. Chẳng lẽ "pê" mà cũng làm cảnh sát giao thông được sao?

Thấy ánh mắt sẫm soi của Dương Kiến chiếu vào, Khả Lan khó chịu:

– Anh muốn tôi cho thêm một "vé phạt nữa sao?

– Cô anh ... à! Anh tưởng muốn phạt là phạt sao?

Khả Lan dậm quạu. Gì mà “cô” rồi lại “anh” chứ? Tên này chắc có vấn đề rồi.

Cô bực bội:

Tôi đang làm việc, yêu cầu anh nên ...biến đi.

Dương Kiến bắt lỗi:

– Anh là cảnh sát giao thông mà lại nói chuyện thô thiển với người dân vậy sao?

Những lời đó chỉ dành cho những tên rối việc như anh thôi.

Dương Kiến nhún vai:

– Tôi đâu có rối việc. Tôi đứng đây là có chuyện đấy.

– Chuyện gì chứ?

Dương Kiến bí ẩn:

– Chuyện đó tôi đâu cần báo cáo với sếp.

Khả Lan bĩu môi:

– Vô duyên!

– Nè! Cảnh sát giao thông mà vậy sao?

Khả Lan bực bội:

– Anh có tin tôi tố cáo anh tội quấy nhiễu nhiều người đang làm công vụ không hả?

– Tôi có nhiều thắc mắc muốn hỏi cũng không được à?

Chỗ này không đáp ứng được yêu cầu của anh. Nếu anh có thắc mắc gì về giao thông thì xin anh hãy đến đồn.

Dương Kiện càng lúc càng thú vị với gã pê" này. Sao mà hắn nói giống con gái kinh khủng.

Dương Kiện cười cười:

– Anh có thể đưa tôi đến đó được không?

Khả Lan bậm môi:

– Anh vừa thôi đấy, tránh ra cho tôi làm việc.

Dương Kiện nhướng mày:

– Tôi hỏi thật mà.

Khả Lan hàm hàm. Cô móc điện thoại trong túi ra rồi nói:

– Thông báo! Thông báo! Có người quấy rối tại đường số hai. Yêu cầu cho chi viện đến.

Dương Kiện phát hoảng. Trời ơi! Cái tên "pê" này ác dữ vậy? Anh chỉ đùa thôi mà. Lần này chắc tiêu quá. Nếu không nhanh chân chắc anh bị lôi về đồn quá.

Dương Kiện cố nặn nụ cười để trấn an:

– Tôi quấy rối gì chứ? Nếu anh không chịu giúp thì tôi đi.

– Sợ rồi sao?

Hẹn gặp lại.

Dương Kiện đề máy, lao vút đi. Khả Lan cười đắc thắng:

– Hừm! Mới hù có chút mà đã sợ xanh mặt. Đàn ông gì mà chẳng có chút phong độ.

Khả Lan nhìn theo dáng Dương Kiện khuất dần và mắt hút trong bụi đường.

Cô chợt nhìn xuống người mình. Cô thầm nghĩ mình cũng giống con trai đấy chứ. Hoá trang như vậy thì không sợ người ta ăn hiếp.

Quả thật, Khả Lan rất giống một nam cảnh sát giao thông. Cô đội chiếc nón của ngành, giấu mái tóc dài vào trong ...lại thêm bộ trang

phục, đặc biệt gương mặt rất nghiêm nghị và chính điểm nghiêm trang này mà Khả Lan có rất ít bạn nhưng đặc biệt cá tính này lại rất thu hút người khác phái.

Buổi tối, Khả Lan hốt hoảng khi bà Phấn lại phát bệnh, cô cố thật bình tĩnh vì đây không phải là lần đầu tiên. Khả Lan nhanh tay ấn điện thoại gọi xe cấp cứu.

Lát sau, bà Phấn được đẩy ra từ phòng cấp cứu. Bà được chuyển sang phòng hồi sức.

Khả Lan đau xót nhìn dáng héo hắt của mẹ. Bà thật đáng thương. Ngày trước, cũng vì bà nội không thích mẹ là con dâu của bà, nhưng ba đã cương quyết lấy mẹ. Từ ngày đó, bà nội bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Mỗi lúc ba vắng nhà là cơ hội để bà nội hành hạ, chì chiết đủ điều. Vì quá yêu chồng nên bà không muốn ông bà khó xử. Thế là bà chịu đựng.

Chẳng bao lâu thì ông mất. Bà Phấn càng bị hành hạ nhiều hơn vì bà nội cho rằng cô là kẻ khất kinh làm cho con bà đoản mạng.

Bà Phấn vừa phải làm việc lao lực để nuôi bà mẹ chồng và hai đứa con gái song sinh vừa phải chịu đựng sự hành hạ của mẹ chồng nên dần dần bà đâm ra điên dại. Và bây giờ bà phải khổ sở mỗi khi cơn bệnh tái phát.

Khả Lan thấy hận nội mình ghê gớm.

– Tại sao nội có thể hành hạ một người hiền lành như mẹ chứ?

Khả Lan ôm lấy tay mẹ rồi áp sát vào mặt mình. Tình yêu mà cô dành cho mẹ chẳng có gì sánh bằng cả.

Khả Lan thầm gọi:

– Hãy cố lên nha mẹ.

Vừa lúc đó, bác sĩ đi đến. Nhìn cảnh tượng này, anh cũng thoáng xúc động.

Làm việc ở đây bao nhiêu năm, anh đã nhiều lần phải chứng kiến cảnh người thân mà đau khổ. Đâu có đau đớn nào bằng cảnh thấy người thân quần quai khi bị tâm thần chửi.

Hiểu được nỗi lòng của thân nhân, Dương Kiện luôn tỏ ra cảm thông với họ và anh luôn có quyết tâm cố gắng chữa trị cho những bệnh nhân thần kinh.

Dương Kiện chợt đặt nhẹ tay mình lên vai cô gái:

– Cô à! Cô đừng lo, bệnh nhân đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi.

Khả Lan giật mình khi có bàn tay đặt lên vai mình. Cô quay lại:

– Gì vậy?

Khả Lan mở to mắt nhìn vị bác sĩ với chiếc blouse trắng. Miệng cô lắp bắp:

– Chuyện gì thế này? Hấn ... sao thấy quen thế này?

Dương Kiện cùng ngờ ngờ ánh mắt to tròn, chiếc mũi vút cao cùng chân mày cong cong, đậm trông thật nghiêm này, sao giống anh chàng cảnh sát giao thông anh vừa gặp tối qua quá vậy? Nhưng người đứng trước mặt anh là một cô gái, cô gái tuyệt vời.

Tuy cô không trang điểm nhưng vẫn lộ rõ vẻ đẹp kiều sa có thể làm đối phương điên đảo khi đối diện.

Khả Lan chau mày nhìn Dương Kiện rồi cô nhìn xuống thẻ đeo trước ngực anh. Cô lắp bắp:

– Trịnh Dương Kiện! Trưởng khoa thần kinh.

Cô bật thốt:

– Có lộn không vậy?

Dương Kiện nhướng mắt:

– Lộn gì?

– Anh mà là ...bác sĩ ư?

Dương Kiện nhún vai:

– Đúng vậy?

Khả Lan khẽ nói:

– Anh mà cũng là bác sĩ được ư?

Dương Kiện khó chịu. Anh nhíu mày trông thật nghiêm nghị:

– Nè! Đây là bệnh viện và tôi là bác sĩ. Tôi mong cô hãy tôn trọng một chút.

Khả Lan bĩu môi. Một người chạy xe vượt đèn đỏ không có ý thức như vậy mà cũng yêu cầu người ta tôn trọng à? Chẳng xứng đáng chút nào cả.

Khả Lan vênh vênh mặt:

– Anh thấy mình có đáng để người ta tôn trọng không hả?

– Cô nói gì hả?

– Tôi nói anh không đáng để tôi tôn trọng.

Dương Kiện khó chịu:

– Có muốn sao thì mặc cô nhưng tôi nhắc cho cô nhớ đây là bệnh viện chứ không phải ngoài đường. Ở đây tôi có quyền hơn cô.

– Hừ! Anh tưởng mình là bác sĩ là hay làm sao? Bày đặt lên mặt. Bác sĩ mà chẳng chút ý thức, chạy xe vượt đèn đỏ.

Dương Kiện bực bội kinh khủng. Cô ả này cũng biết kiêu chuyện nhỉ? Cô ta không biết anh rất bận việc sao? Chẳng hiểu gì mà cũng lên mặt.

Bây giờ thì anh có thể khẳng định tên "pê" chính là cô. Dương Kiện nhíu mày. Anh nói:

Tôi vượt đèn là có lý do của tôi. Tôi cũng đã cho cô phạt rồi:

Còn cô, thân con gái mà lại đi làm những công việc của nam giới như vậy chẳng hợp mắt chút nào.

Khả Lan trừng mắt. Hắn dám xem thường cô sao? Khả Lan hùng hổ.

Cô nắm lấy tay Dương Kiện rồi lôi mạnh anh ra ngoài.

Ra đến sân sau bệnh viện, Dương Kiện giật mạnh tay ra. Anh nghiêm giọng:

– Cô làm trò gì vậy hả?

Khả Lan phùng má:

– Lúc nãy anh nói gì không hợp mắt hả?

– Tôi nói cô chẳng xứng làm cảnh sát giao thông chút nào cả.

– Anh lấy cớ gì mà nói vậy hả?

– Cô không thấy mình rất bốc đồng sao?

– Bốc đồng thì đã sao? Đâu phải ai cũng làm được chuyện này.

Dương Kiện lắc đầu. Cô ả đang tự đề cao mình lên kìa. Là con gái sau mà cá tính giống nam giới đến thế? Hay cô ta "pê" thật.

Dương Kiện nói thẳng:

– Chuyện đó không phải ai cũng làm được nhưng người như cô mà làm được thì lần đầu tiên tôi mới thấy.

– Thì sao hả?

– Là con gái mà lại ăn mặc cứ y như con trai vậy. Nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ.

Khả Lan long mắt lên nhìn Dương Kiện. Hắn quá lắm hắn dám nói cô như thế sao. Gì mà nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Hắn đười hay sao mà nói như thế chứ?

Khả Lan đâm mạnh vào bụng Dương Kiện. Cô lườm lườm:

– Anh dám ăn nói như thế hả?

Do quá bất ngờ nên Dương Kiện lãnh đủ. Anh ôm bụng đau điếng.

Con gái gì mà mạnh tay như thế chứ? Anh nói đâu có sai, cô ta đâu có tính dịu dàng của phái nữ.

Dương Kiện hậm hực. Anh nghiêng rằng:

– Cô muốn chết hả?

Cú đấm này cho anh là rất đáng.

– Tôi giết cô bây giờ.

Khả Lan thủ thế:

– Anh đánh thắng được tôi mới tính đi.

Dương Kiện lắc đầu. Mặt anh vẫn còn nhăn vì đau:

– Thật chẳng giống ai.

Khả Lan tức khí. Cô hét:

– Anh muốn hưởng một cú đấm nữa không hả?

Dương Kiện ngẩng phắt đầu dậy, anh chụp lấy cánh tay của Khả Lan khi cô đang chuẩn bị tặng anh thêm cú đấm nữa. Anh túm lấy tay cô rồi siết mạnh. Khả Lan đau quá cô la lên:

– Anh buông tôi ra, nhanh lên!

Dương Kiện đành giọng:

– Cô đừng tưởng mình có mấy thế võ là hay nhé. Tôi không thích đánh phái yếu đâu.

Khả Lan dẫu môi trông thật đáng yêu.

– Hừ! Anh ỷ mạnh ăn hiếp yếu. Có giỏi thì chấp tới vài chiêu. Tôi sẽ đấu tay đôi với anh.

Dương Kiện suýt bật cười. Đây là giọng điệu của nữ nhi sao? Thật hết biết!

Anh đẩy nhẹ cô ra rồi lắc đầu:

– Không có chút thủy mị nào hết vậy mà không chấp nhận mình bị

Biết Dương Kiện muốn nói gì nên Khả Lan "nhảy" vào hòng anh:

- Anh mà nói tiếp. Tôi sẽ thừa anh đấy.
- Nhóc à! Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi.
- Đúng cái gì?
- Nếu cô không bị "cái kia" thì đâu có những hành động thô bạo như vừa rồi.

Tôi nghĩ cô nên đi kiểm tra lại giới tính đi Khả Lan giận dữ cô cảm thấy mình bị xúc phạm nặng nề. Hắn là bác sĩ mà có thể thốt ra những lời như thế sao?

Khả Lan liếc xéo:

- Tôi có hành động thô bạo gì hả?

Thứ nhất:

trông cô rất có cá tính. Thứ hai:

hành động kéo tay tôi ra đây lúc nãy. Thứ ba:

là cú đấm vừa rồi. Thứ tư:

vẻ thách đấu của cô. Thứ năm là cách nói chuyện. Những thứ đó đủ cho thấy bản chất nam nhi trong cô rất nhiều.

Khả Lan mím môi:

- Tôi như vậy thì đã sao? Liên quan gì đến anh, tôi thích như thế đấy.

- Bó tay luôn! Anh lắc đầu:

- Như vậy thì hết nói. Coi như tôi lảm chuyện nên nói hơi nhiều về cô. Cô thích thế nào thì mặc cô.

Dương Kiện quay lưng bước đi. Anh vừa đi được vài bước thì Khả Lan đã gọi giật lại:

- Anh đứng đó!

Dương Kiện như chẳng thèm nghe thấy.

- Anh cứ thẳng vào trong mà đi.

Khả Lan tức giận. Cô giậm chân:

– Tên Dương Kiện đáng ghét. Tôi nguyện rửa anh.

Khả Lan ầm ỨC kinh khủng. Rồi sẽ có lúc cô sẽ cho hắn một trận nên thân.

Nhìn cái mặt dửng dưng của hắn là phát ghét lên rồi. Nhất định cô sẽ cho hắn một trận. Nhất định là như thế!

Buổi tối, Dương Kiện trò chuyện với bà nội. Hôm nay, ba mẹ anh đều đi vắng cả.

Hai bà cháu đang cười nói vui vẻ. Bà My chợt, đổi sắc mặt khi thấy thằng cháu út về. Bà cất giọng nghiêm khắc:

– Mà chịu về cái nhà này rồi à?

Dương Minh mệt mỏi. Anh ngồi xuống xa- long cạnh Dương Kiện, vẻ mặt chẳng tỏ ra chút sợ hãi nào:

– Nội ơi! Con chỉ đi chơi có vài hôm thôi mà. Nội giận con làm chi!

Bà My khó chịu:

– Ăn nói với ta như vậy sao?

Nội đừng giận mà. Con biết lỗi rồi.

– Con nhận lỗi với nội.

Bà My chiếu tia nhìn nghiêm khắc. Đứa cháu này được cả nhà nuông chiều nên hư mất rồi. Suốt ngày chỉ biết ăn chơi thôi.

Bà My phàn nàn:

Nội không muốn nhìn thấy anh con ăn chơi nữa đâu. Con đã bao nhiêu tuổi rồi mà không có được một việc làm cho nên thân. Con cứ rong chơi mãi thì có núi vàng cũng phải lở thôi.

Dương Minh nhăn nhó. Vừa mới về đã phải nghe bài giảng kinh này rồi.

Chính vì vậy mà Dương Minh chẳng thích về nhà chút nào.

Dương Minh chép miệng:

- Con biết mà nội. Con sẽ tìm việc làm.
- Việc làm gì? Con nói thử nội nghe xem.
- Con có bằng kỹ sư điện lạnh mà nội.
- Đó là do ba mẹ con mua. Còn con, con có tài cán gì không?
- Cán gì có tài hả nội? Có tiền là có hết thôi mà. Chỉ cần ba nói một tiếng là con có thể ngồi cả chiếc ghế giám đốc nữa kìa.

Bà My lắc đầu:

- Ta không biết phải nói với con sao nữa. Con cứ trông chờ vào tiền tài và thế lực của gia đình mãi sao? Con không tự làm được việc gì cho ra trò à?

Dương Minh khó chịu:

- Nội ơi! Con biết làm gì rồi. Nội đừng nói nữa mà.

Bà My tức giận:

- Mà ...

Dương Kiện chen vào:

- Nội đừng giận mà. Dương Minh nó đã lớn. Nó biết tự lo cho bản thân nó mà nội.
- Nếu nó nên thân như con thì ta đâu cần phải lo chứ.

Dương Minh hằn học:

- Nội thì lúc nào cũng chỉ có anh Hai thôi. Từ trước đến giờ anh Hai luôn chiếm vị trí cao trong gia đình này. Con biết mình chẳng bao giờ sánh bằng anh Hai đâu.

Dương Kiện nhăn trán:

- Mà nói gì vậy hả?
- Tôi nói không đúng sao? Anh biết lấy lòng người khác hơn tôi. Anh tài giỏi hơn tôi.

– Mày điên à?

– Nếu tôi điên được thì tốt.

Bà My quát lớn:

– Mày có im đi không? Mày ăn nói như vậy à? Nếu mọi người không thương yêu mày mà nuông chiều mày như vậy sao?

Dương Minh vênh vênh mặt:

Cũng vì mọi người không quan tâm lẫn đê. Mọi người không bỏ mặc con muốn làm gì làm thì con đâu ra thế này.

Bà My run giọng:

– Bây giờ mày trách mọi người sao?

Dương Minh dừng dưng:

– Chẳng phải con nói rất đúng sao?

– Ta thật không ngờ mình lại có đứa cháu bất hiếu như mày.

Dương Kiện nhìn em trai. Anh rít giọng:

– Mày im ngay! Mày về phòng đi!

– Tôi muốn nói chuyện với nội. Anh muốn cấm sao?

– Mày biết nội có bệnh không hả? Mày chọc nội mày thấy vui sao?

– Chẳng phải anh là bác sĩ sao? Nếu tôi chọc nội giận mà phát bệnh thì anh có dịp trở tài rồi.

Bà My nóng giận, kinh khủng. Thằng cháu này làm bà tức đến chết mất thôi.

Nếu gia đình không quá cưng chiều thằng út thì bây giờ bà đâu phải tức tối như vậy.

Bà My liếc xéo:

– Mày có đầu óc để suy nghĩ không hả?

– Những lời như vậy mà mày cũng thốt ra được sao?

– Con có nói lời hay thì nội cũng cho là dở thôi. Lời nói của con đâu

được xem trọng.

Dương Kiện nổi nóng:

– Mày về phòng ngay cho tao!

Dương Minh hất mặt:

– Tôi sẽ về phòng nhưng không phải vì sợ anh đâu.

Dương Minh bỏ lên lầu. Bà Mi buồn rầu:

– Biết đến bao giờ nó mới nên người đây.

– Nội đừng lo mà. Con sẽ khuyên nó.

– Con nhớ lời chỉ dạy nó thêm. Nếu cứ để nó như vậy thì nó sẽ gây tội nữa cho xem.

– Con biết mà nội.

Bà My thở dài.

– Nhà có hai đứa cháu. Ta thương hai đứa như nhau. Đứa nào thành đạt ta cũng mừng mà.

Con hiểu mà nội.

– Rất tiếc chỉ một mình con hiểu thôi.

Nội đừng bận tâm mà. Nội cứ để con lo cho.

– Hãy cố nha con. Thôi, ta về phòng nghỉ đây.

– Dạ!

Dương Kiện ngồi xuống ghế một cách mệt mỏi. Anh phải làm gì mới khiến Dương Minh đành hoàng lại đây?

Buổi tối những tiếng vỗ tay hô hét cổ vũ, những tiếng vù vù của tốc độ xe làm sôi động cả một vùng trời.

Tối nay, có trận đua xe diễn ra ở đây. Tiếng “Vua tốc độ” vang lên:

– Tập trung nào! Chuẩn bị chiến đấu chứ!

Lời nói như có hiệu lực, các xe tập trung lại “Đại vương xa lộ” hét lên:

– Chuẩn bị nào, nhanh lên! Tối nay phải tăng độ lên "ba chục chai"

(ba mươi triệu).

"Cường theó búng tay:

– OK! Ba chục chai chơi mới có hứng thú.

Vua tốc độ" chen vào:

– Tụi bây định chơi một chầu này rồi nghỉ hay sao mà độ lớn quá vậy.

"Đại vương xa lộ" cười lớn:

– Vua tốc độ" hôm nay cũng biết sợ rồi sao? Nếu chơi không nổi thì về với mẹ đi. Ha ...ha ...

Cả đám ủa nhau cười vang. Vua tốc độ" nhăn nhó:

– Tụi bây cười gì hả?

" Thuý bụi" bước lại gần "Vua tốc độ", cô nũng nịu:

– Hôm nay anh sao vậy? Làm mất mặt quá đi!

Vua tốc độ" choàng tay qua eo "Thuý bụi". Anh cười cười:

– Gì mà mất mặt hả cưng?

Thuý bụi" ẻo lả:

– Có ba mươi chai mà anh cũng sợ à?

– Gì mà sợ. Tiền đối với anh chẳng là gì cả.

– Sao anh không chịu?

– Không phải không chịu. Tự nhiên hôm nay anh không muốn đua.

– Sao vậy?

– Anh không biết!

" Thuý bụi" trề môi:

– Anh sợ chứ gì?

"Vua tốc độ" nhăn trán:

– Em quên biệt danh anh là gì sao mà bảo sợ. Cái danh "Vua tốc độ" bộ dễ có lắm sao?

– Anh cũng biết nói như thế sao không đưa chứ? Nếu anh không đưa thì em sẽ ngồi cho Cường thọ" chờ.

Vua tốc độ" khó chịu:

– Em thử lòng anh sao?

Thuý bụi" ổng ẹo:

– Em không thử lòng ai hết. Em không muốn yêu người nhát gan đâu.

– Em nói anh nhát gan?

– Đâu có sai.

Vua tốc độ" tự ái. Hừm! Nói như thế là quá xem thường anh còn gì.

Anh mà biết sợ sao? Đúng là chuyện buồn cười.

Linh quạ" chợt kêu lên.

– Nè, " Thuý bụi" Chàng của mày rút lui à? Mất mặt quá đi.

Thuý bụi" vênh mặt:

– Mày nói gì hả?

– Ông bồ của mày béo quá! Mày có thấy "Cường thọ" của tao không? Anh ấy lúc nào cũng sẵn sàng nghênh chiến.

– Hừ! Bồ tao cũng chẳng thua gì bồ mày.

– Đúng rồi! Bồ mày hơn ông bồ tao nhiều lắm, hơn cái nhát gan đó.

"Thuý bụi" cao mày:

– Mày nói gì?

Vua tốc độ" của mày nhát gan kinh khủng.

Thuýbụi" quay sang Vua tốc độ , cô hằn học:

Anh đã nghe nó nói gì chưa.

"Cường thọ" cười lớn:

"Thuý bụi"! Em nên sang đây với anh đi "Vua tốc độ" hết hăng như ngày nào rồi.

Vua tốc độ" nổi nóng:

– Tao thua mày sao?

– Tao ăn chắc mày cái chuyện bạo dạn, chơi liều.

– Hừm! Chưa chắc ai liều hơn ai.

Cường theo" thách thức:

– Mày có dám đua với riêng mình tao không hả?

"Thúy bụi" chen vào:

– Anh gạt đầu đi. Em cho anh cơ hội cuối cùng đấy.

"Vua tốc độ" lườm mắt. Anh sẽ chiến đấu nhưng không phải vì sợ bỏ đá mà vì tự ái của người đàn ông.

"Vua tốc độ" rít giọng:

– Tao sẽ đua với mày.

"Đại vương xa lộ" cùng đám trẻ cười chơi hò hét. Cổ vũ cho một trận chiến khá hấp dẫn.

– Tao đặt cược thắng "Vua tốc độ".

Đám kia nhao nhao:

– Tao cược thắng "Cường theo".

"Thúy bụi" hôn lên má "Vua tốc độ" một cách thật kêu:

– Phải vậy chứ?

Vua tốc độ" hát hàm:

– Bắt đầu đi!

– OK!

"Thúy bụi" nhảy phóc lên xe một cách hí hửng. Đâu có gì vui bằng được ngồi trên chiếc xe đua của các đại gia chứ. "Thúy bụi" phải làm cho mình trở thành ngôi sao" của làng xe mới được. Cô sẽ là người phụ nữ của người đàn ông chiến thắng.

Hôm nay, Dương Kiện đến sở giao thông để nhận lại xe. Thật xui

xẻo! Anh chẳng thích đến mấy nơi này chút nào cả.

– Hừm! Nếu chẳng phải con nhóc giả nam nhi kia thì anh đâu có đến đây.

Dương Kiện đã đi đến cuối dãy phòng mà vẫn chưa thấy phòng làm thủ tục đâu cả. Miệng anh lắp bắp:

– Cái phòng đó định chơi trốn tìm với mình hay sao vậy?

Dương Kiện vừa ngẩng đầu nhìn tìm phòng miệng luôn lầm bầm một mình:

– Sở giao thông gì mà vắng thế không biết, không tìm thấy một người để hỏi thăm.

Rầm ...

Dương Kiện va phải vào ai đó, anh ngã xuống đất. Anh đau điếng, mặt nhăn nhó:

– Ai vậy trời!

– Lại là anh.

Dương Kiện mở mắt. Anh há hốc mồm:

– Oan gia.

– Oan cái đầu anh!

– Sao đi đâu cũng gặp cô hết vậy? Tôi mắc nợ cô sao?

– Bộ anh tưởng tôi muốn gặp anh lắm hả, tên ôn thần đáng ghét, xấu xa?

Dương Kiện lồm cồm ngồi dậy. Anh lờm:

– Cô mắng tôi làm gì? Cô cũng đâu thua gì tôi.

Khả Lan đứng phắt dậy. Cô dẫu môi ửng chiến:

– Xấu xa!

Dương Kiện ngầu ngầu. Gặp con nhóc này ở đây là dự đoán trước điều chẳng may rồi. Nếu cứ đứng đây gây với nhóc thì mất mặt vô

cùng.

Dương Kiện liếc mắt:

– Tôi không rảnh tranh cãi với cô. Gặp cô là điều xui xẻo nhất trong ngày.

– Hứ! Tôi gặp anh mới xui xẻo nè. Anh tưởng tôi thích gặp anh lắm sao?

– Tôi không hiểu tại sao lại gặp cô chứ?

– Nếu anh không đâm đầu vào người tôi thì tôi đã không thèm tiếp chuyện với anh thế này rồi.

Dương Kiện trợn mắt:

– Tôi đâm đầu vào cô ư? Cô biết nói ngược nhỉ!

– Tôi nói quá đúng còn gì.

– Hừm! Chính cô đã đâm vào tôi mà còn đổ thừa à?

Anh sai mà còn nói nữa.

Dương Kiện bực bội. Anh như vậy mà đứng đây tranh cãi với cô sao? Mất mặt quá đi thôi.

Dương Kiện xua xua tay:

– Cô muốn nói sao mặc cô. Tôi xem như không nghe thấy.

– Anh xem thường người khác vừa thôi.

– Nè, cô Hai! Tôi đến đây là có việc.

– Cô có thể buông tha tôi được chứ?

– Anh điên hả?

– Tôi có việc. Cô muốn gây thì tìm người khác đi.

Khả Lan chột sáng mắt. Cô biết hắn đến đây làm gì rồi. Bị cô thôi nên đến nộp phạt chứ gì?

Khả Lan cười đắc thắng:

– Anh đến đây nộp tiền ...ầu chứ gì?

– Tiền ầu gì chứ?

– Tiền ầu là tiền anh vượt ầu đó.

– Chuyện đó cũng không biết, vậy mà cũng làm được bác sĩ.

Dương Kiện nóng mũi:

– Ý gì đây?

– Tự anh hiểu lấy.

Dương Kiện liếc mắt. Hôm nay, Khả Lan lại ăn mặc cứ y như một anh cảnh sát giao thông vậy.

Tự dưng Dương Kiện lên quan sát cô. Tuy có hơi giống nam nhi một chút nhưng vẫn lộ ra vẻ kiêu sa dịu dàng của phái nữ đặc biệt là gương mặt vừa khả ái vừa có nét trang nghiêm. Nét mặt cô ta thật đặc biệt.

Dương Kiện chột nhìn xuống ngực áo của Khả Lan. Anh mở to mắt:

– Khả Lan, sinh viên thực tập.

Dương Kiện đọc to như thế. Khả Lan nạt nhỏ:

– Thực tập thì sao hả?

Dương Kiện trề trề môi:

– Cô chỉ mới là cô giao thông thực tập thôi mà đã lên mặt vậy à?

– Thực tập nhưng có quyền phạt những tên không hiểu luật như anh.

– Nói chuyện với cô thật tốn nước bọt, uổng công.

Khả Lan lườm lườm:

– Anh tưởng tôi muốn nói chuyện với anh lắm hả?

– Chứ gì nữa.

– Anh đang mơ giữa ban ngày à?

Nếu cô không muốn nói chuyện với tôi thì tại sao cô cứ kiếm chuyện hoài vậy?

– Hứ! Tên đáng ghét. Mặt cô như vậy mà muốn nói chuyện với hần

sao?

Thật tự tin hết mức. Nói chuyện với hắn, cô lên được ba ký chắc?

Nói chuyện điên khùng.

Khả Lan hần học:

– Anh muốn nghĩ sao thì tùy. Tôi không chấp nhận những tên vô duyên như anh.

– Cảnh sát gì mà nói chuyện chẳng chút tôn trọng người khác.

– Người nào tôi cũng cần tôn trọng nhưng anh thì không.

Dương Kiện nói nhỏ:

– Tính khí như đứa con nít lại thích gây sự cứ y như con trai.

Khả Lan nghe loáng thoáng. Cô nhăn trán:

– Anh mới nói gì hả?

Dương Kiện trêu đùa:

– Tôi khen cô đẹp gái dễ thương, dễ mến đáng ...yêu được chưa?

Khả Lan đề phòng. Hắn giờ trò gì đây?

Tự dưng lại nói mấy câu này.

Khả Lan vênh mặt:

– Muốn gì hả?

Dương Kiện khoát tay:

– Tôi khen đùa thôi. Cô đừng dựa vào đó mà mừng nhé.

Khả Lan hậm hực. Cô mím môi:

– Anh ...

– Cô mà đẹp chắc chẳng ai nhận mình là xấu đâu.

Khả Lan tức khí:

– Bác sĩ gì mà nói chuyện vô duyên.

– Anh thuộc về ...lời xỉ thì có.

– Tôi nói đúng thôi. Cô muốn mắng sao cũng được.

Khả Lan liếc Kiện còn nửa con mắt:

- Thật xui xẻo khi gặp anh.
- Tôi cũng đâu may mắn hơn cô.
- Đáng ghét!

Khả Lan ngoe nguẩy bỏ đi. Dương Kiện cũng chẳng thèm nói thêm câu nào.

Hẹn lần sau, tiếp tục đấu khẩu.

Luật Của Trái Tim

Chương 2

Buổi chiều, Hồng Liên tan sở. Cô chạy theo hướng siêu thị Coop-mart trên chiếc Mio màu đen bóng lộn.

Hôm nay, được về sớm, cô sẽ nấu một bữa thật thịnh soạn.

Mấy ngày nay công việc quá bận rộn nên cô bỏ luôn việc tắm rửa cho bản thân.

Hồng Liên nghĩ ra trong đầu mình nhiều món thật hấp dẫn. Và cô sẽ sắm sửa thêm cho mình:

Rầm Chiếc xe đua hai trăm năm mươi phân khối quẹt mạnh vào xe Hồng Liên làm cô té nhào xuống đường.

Hồng Liên đau kinh khủng. Cô chết điếng cả hồn, nhưng chẳng may cho cô, tên làm cô té ngã đã lao đi mất. Hồng Liên như chưa hoàn hồn, cô ngồi bẹp xuống đường.

Lúc đó, có một chiếc xe phân khối lớn khác trờ tới. Tên thanh niên phóng xuống bể xóc Hồng Liên vào đường. Miệng anh lầm bầm:

- Thằng này quá đáng thật, đụng người ta mà bỏ chạy luôn.

Hồng Liên nhìn anh. Cô nói một cách yếu ớt:

– Cám ơn anh.

Người thanh niên đó chính là Vua tốc độ" Anh khoát tay:

– Không có gì đâu.

Vừa nói, anh vừa dựng chiếc Mio vào sát:

– Nhà cô ở đâu vậy?

Hồng Liên run run:

– Tôi tự về được mà.

– Cô bị thương nhiều lắm. Cô chỉ nhà đi, tôi đưa cô về. Còn xe này phải đưa đi sửa thôi.

Hồng Liên nhăn nhó vì đau. Cô nói:

– Tôi không sao đâu. Cám ơn anh.

– Nè! Bướng vừa thôi! Nếu sợ người lạ đến nhà thì để tôi đưa đến bệnh viện.

Hồng Liên biện minh:

– Tôi đâu có sợ gì.

"Vua tốc độ" chép miệng:

– Thôi được rồi, cô đừng nói nữa. Theo tôi đi bệnh viện.

Hồng Liên lắc đầu:

– Tôi không đi bệnh viện. Tôi rất sợ đến đó.

– Trời! Cô nương ơi! Cô đang chảy máu ở chân kia, tay cũng bị thương mà sợ đến bệnh viện à?

Hồng Liên nhận mặt. Cứ hể nghĩ đến bệnh viện và ống tiêm thì cô đã sợ phát khiếp rồi.

Hồng Liên vẫn lắc đầu:

– Tôi không đi đâu.

Vua tốc độ" bực bội. Cô ta đang bị thương mà lì như vậy à? Còn thằng quỷ "Cường thẹo cũng quá đáng lắm. Hắn gây ra tai nạn để anh lãnh thế này. Đúng là rắc rối.

Anh bực dọc:

– Nè! Cô có muốn mình trở thành người xấu xí lại có tật không hả?

Hồng Liên rùng mình:

– Anh nói gì cơ?

– Nếu bây giờ cô không đến bệnh viện chữa trị thì cô sẽ có tật đấy. Cô có muốn mình đi cà khịa không?

Hồng Liên hốt hoảng. Trời ơi! Nếu vậy thật biết phải làm sao chứ?
Hồng Liên rên rỉ:

– Tôi chỉ bị thương nhẹ thôi.

– Vậy mà nhẹ à? Được rồi, nếu cô không muốn đi cũng không sao, tôi không ép. Mặc cô!

Thấy Vua tốc độ" định bước đi, Hồng Liên hoảng sợ. Cô nói nhanh:

– Anh ...tôi ...đến bệnh viện.

"Vua tốc độ" quay lại. Hừm! Đợi hù mới biết sợ mà chịu đi:

Không hiểu sao tự dưng "Vua tốc độ" tốt đến thế không biết. Nếu là thường ngày thì anh đã bỏ mặc rồi. Đúng là chuyện lạ hiếm thấy.

"Vua tốc độ" gọi điện nhờ người đưa xe đi sửa. Anh đỡ cô lên xe mình. Anh nói:

– Cô ngồi yên nhé!

Hồng Liên e dè:

– Tôi chưa đi xe này bao giờ.

– Trời! Chưa đi thì bây giờ đi. Ngồi sát vào và nhớ ôm lấy tôi đấy.

Hồng Liên mở to mắt:

– Ôm?

– Cô không muốn?

– Tôi và anh đâu có quen nhau:

Tôi đâu thể thân mật như vậy.

– Cô ơi! Bây giờ là thời đại nào rồi mà còn sợ hãi? Cô ôm đại đi, không có ...

bầu. Hồng Liên đỏ cả mặt. Hắn nói chuyện gì mà bạo quá vậy? Hắn không biết nói như vậy sẽ làm cô ái ngại lắm không?

Hồng Liên nhăn nhó khó chịu:

– Anh nói gì vậy chứ?

"Vua tốc độ" cười lớn:

– Tôi đùa thôi. Cô đâu cần khăn trương. Tôi ...

– Thôi! Nói một hồi, máu chảy hết bây giờ. Vừa dứt câu, Vua tốc độ" đã phóng đi.

Hồng Liên nhắm nghiền hai mắt. Trời ơi! Anh ta chạy cứ như tên lửa vậy, Hồng Liên chẳng dám mở mắt nhìn nữa. Hồng Liên quên mất là

cô đang ngồi trên chiếc xe đến hai trăm năm mươi phân khối. Và cô đâu biết rằng mình đang ngồi phía sau một tay đua rất cừ "Vua tốc độ". Ngồi trên xe mà cô cứ ngỡ là mình đang bay lơ lửng.

"Vua tốc độ tăng tốc hết ga. Anh chạy theo thói quen. Có chiếc xe trước mặt, anh vượt nhanh qua nó khiến chiếc xe lượn qua lượn lại. Hồng Liên hoảng lên. Cô ôm chặt lấy anh, mắt nhắm nghiền lại. Trời ơi! Cô còn đây hay đã bay lên thiên đàng rồi?

Hồng Liên tự hỏi mình như thế. "Vua tốc độ" như nhận ra sự hoảng sợ của cô, anh chạy chậm lại hỏi:

– Cô thấy thế nào?

– Hả!

– Tốc độ vừa rồi có chậm lắm không?

Hồng Liên há hốc mồm:

– Chậm.

Anh cười:

– Ủ! Tôi thấy chậm lắm vì đây là đường thành phố đông người.

– Trời ơi! Như vậy mà gọi là chậm sao? Biết Hồng Liên sợ nhưng anh vẫn đùa:

– Cô ...ôm chặt nhé. Tôi tăng tốc đấy!

Hồng Liên quỳnh lên. Cô ôm cứng lấy anh, mặt cô úp sát vào lưng anh. Vua tốc độ" cười, anh thấy thích thú với cảm giác này ghê. Đây không phải lần đầu anh chạy xe với tốc độ như vậy và đây cũng không phải lần đầu tiên anh chở một cô gái. Anh vẫn thường chở "Thúy bụi" đó thôi nhưng sao cảm giác thì hoàn toàn khác. "Thúy bụi" không tỏ ra sợ khi anh chở. Trái lại cô còn tỏ ra rất sành và la hét ầm ĩ còn cô gái này thì khác. Cô cho anh cảm giác là lạ khó tả.

Có cô ngồi phía sau, anh có cảm giác như mình là một anh hùng

đang che chở cho một nữ nhi yếu đuối.

– Anh ...có thể chạy chậm chút được không?

Đang suy nghĩ miên man, Vua tốc độ" chợt chậm lại. Anh đùa:

– Cô đã quen chưa?

Hồng Liên nhăn mặt:

– Tôi mong đây sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

– Cô sợ đi xe này thế à?

Hồng Liên như đã hoàn hồn. Cô nói:

– Tôi còn rất trẻ nên rất yêu đời.

– Trời! Như vậy mới gọi là yêu đời chứ?

– Tôi không dám yêu đời kiểu này đâu.

– Thử vài lần sẽ quen thôi.

– Cảm ơn anh nhưng hãy tha cho tôi đi.

"Vua tốc độ" chợt hỏi:

– Cô hết đau rồi à?

Hồng Liên chợt nhớ đến vết thương. Nó đang đau âm ỉ? Nãy giờ mãi lo sợ mà cô quên mất. Nghe anh nhắc, cô lại thấy đau rồi.

Hồng Liên chép miệng:

– Bệnh viện ở đâu mà xa quá vậy? Máu chảy nhiều hơn rồi.

– Ủa! Chẳng phải cô sợ đến bệnh viện sao?

– Tôi không muốn bị dị tật.

– Sắp đến rồi, ngồi yên đi.

– Nè, nè! Tuy tôi đau nhưng còn chịu đựng được. Anh đừng có tăng tốc nữa.

Vua tốc độ tùm tùm:

– Biết rồi!

– Chạy chậm chẳng tốt hơn sao? Có gì phải chạy cho hết ga chứ?

– Con gái đúng là con gái. Chẳng hiểu gì cả.

– Gì chứ?

– Thôi, cô dành hơi để đến bệnh viện đi, cãi hoài.

Hồng Liên bấu môi. Có không thêm nói nữa, nhưng tay vẫn còn ôm cứng lấy anh mặc dù xe đã chạy chậm lại. Cô quên đi việc rút tay lại hay chính cô đang muốn nó nằm ở vị trí đó.

Buổi chiều tại biệt thự sang trọng “Bằng Lăng” Bà My tiếp cô cháu dâu tương lai trong trạng thái thật vui vẻ. Bà phấn khởi:

– Sao lâu quá con không đến đây? Nội nhớ con quá.

Cháu dâu tương lai, Ngọc Mỹ mỉm cười duyên dáng. Cô nắm lấy tay bà cách thân mật:

– Con cũng nhớ nội lắm, nhưng con bận học. Con không thể đến thăm nội thường xuyên. Nội đừng buồn con nha nội.

Bà My vuốt tóc Ngọc Mỹ. Bà ấm áp:

– Con bận thì nội không trách con mà khi nào con ra trường vậy?

– Một năm nữa nội ơi!

– Sao lâu vậy con? Nội mong con ra trường lắm.

Ngọc Mỹ biết bà đang rất nôn nóng vì chuyện cô ra trường. Bà rất muốn có cháu dâu và người duy nhất mà bà chám là chỉ có Ngọc Mỹ thôi. Ngọc Mỹ biết rõ ưu thế của mình. Cô hơn hẳn các cô gái khác đang dòm ngó vào địa vị đó.

Ngọc Mỹ cười bên lên:

- Chỉ một năm nữa mà nội.
- Nội mong sớm tới ngày con về làm dâu nội.
- Nội ơi! Vẫn còn sớm mà nội.
- Đối với tụi con là còn sớm nhưng nội đã già rồi. Nội đợi tụi con không nổi đâu.

Bà Lệ lên tiếng:

- Mẹ ơi! Mẹ nói vậy là Ngọc Mỹ nó ngại đó. Mẹ đừng hối chúng nữa.

Bà Mỹ hờn dỗi như con gái:

- Con mà biết gì. Con biết ta năm nay bao nhiêu tuổi chưa?
- Dạ, con ...
- Thôi đi, chuyện này con hãy để ta giải quyết.

Bà Lệ dịu dàng:

- Dạ!

Vừa lúc đó, Dương Kiện về, anh chào mọi người rồi ngồi xuống cạnh Ngọc Mỹ.

Anh vui vui:

- Em đến lâu chưa?

Ngọc Mỹ tươi mát:

– Em đến lâu rồi.

Bà My chen vào.

– Nó đến từ chiều đến giờ. Con làm việc mà sao về trễ vậy?

– Dạ, con bận tiếp khách.

– Công việc bận rộn quá, không ai phụ với con à?

– Dạ. Mình lo vẫn hơn mà nội.

Nội biết rồi nhưng con cũng nên chú ý đến sức khỏe.

– Dạ!

Bà My nhìn Dương Kiện và Ngọc Mỹ.

Bà cười vui vẻ:

– Trông hai đứa thật xứng đôi. Đúng là trời sanh một cặp.

Dương Kiện nhóm người. Nội lại vậy nữa rồi. Anh đã bảo là anh và Ngọc Mỹ là không thể mà nội cứ ép uống mãi thôi, khổ ghê.

Dương Kiện chép miệng:

– Nội đừng làm Ngọc Mỹ ngại mà nội.

– Có gì mà ngại, người trong nhà cả.

– Nội!

Bà My trêu đùa:

Nội thấy người mắc cỡ không phải là Ngọc Mỹ mà là con đấy.

Ngọc Mỹ chen vào:

Nội đừng làm anh Kiện khó xử mà nội.

– Con bệnh vực nó đến thế ư?

– Con ...đâu có.

– Cháu dâu à! Con đáng yêu quá đi.

Dương Kiện nhăn trán:

– Tụi con vẫn chưa có gì mà nội.

Ngọc Mỹ hơi hụt hẫng trước câu nói này.

Thật ra, Dương Kiện vẫn chưa lần nào nói rằng anh yêu cô và Ngọc Mỹ biết rõ trong tim anh không có cô. Nhưng cô biết, anh rất nể sợ bà nội. Lấy được lòng bà thì cô sẽ có anh thôi.

Ngọc Mỹ vờ như giải vây:

Nội để tụi con tìm hiểu thêm đi nội.

Như vậy sau này tụi con mới hạnh phúc.

– Hai đứa định tìm hiểu nhau đến bao giờ?

Nhanh thôi mà nội.

– Nhanh là đến lúc nội trở về cát bụi à?

Ngọc Mỹ chột khựng:

– Không đâu mà nội.

Bà My cương quyết:

Nội chờ có cháu dâu đã lâu lắm rồi.

Nội chỉ có thể chờ con ra trường là một năm nữa. Nội đã bàn với ba

mẹ con từ lâu rồi.

– Dương Kiện bực bội vô cùng. Sao nội không quan tâm đến cảm nghĩ của anh chứ?

– Anh không có quyền lựa chọn một nửa cho riêng mình sao? Nhưng bây giờ anh biết nói sao cho nội hiểu. Hơn nữa, anh đâu thể chối từ thẳng khi có mặt Ngọc Mỹ ở đây.

Dương Kiện không nói gì. Anh chỉ thở dài. Ngọc Mỹ thì mừng thầm trong bụng. Ý kiến của nội như ý của lão Phật gia" vậy.

– Ai mà dám cãi.

Bà Lệ cũng ngồi im thinh dù biết rằng con trai mình đang rất bức xúc:

Ngọc Mỹ chột lên tiếng:

– Chuyện của con đã được người lớn giải quyết, tụi con xin nghe theo.

Dương Kiện lắc đầu. Chết luôn rồi. Anh phải tìm cách mới được. Anh phải làm gì để bà nội thay đổi ý định? Dương Kiện nghe choáng kinh khủng.

Bà Mỹ cười mãn nguyện:

– Phải vậy chứ!

Ngọc Mỹ chột bùm miệng để che đi cơn ngáp dài kéo đến. Bà Mỹ nhận thấy điều đó:

Bà nói:

– Kiện à! Đã khuya rồi, con hãy đưa Ngọc Mỹ về đi con.

Ngọc Mỹ xua tay:

– Được rồi nội ơi! Con về một mình được mà.

– Sao được chứ? Đã khuya lắm rồi.

– Nhưng anh Kiện đi làm về còn mệt mà nội. Hãy để anh ấy nghỉ ngơi nha nội.

– Mệt gì chứ? Nhà con cũng gần đây thôi. Nó đưa con về nội an tâm hơn.

Dương Kiện miễn cưỡng:

– Để anh đưa em về.

Ngọc Mỹ cố từ chối:

– Cám ơn anh nhưng lúc này em có gọi taxi rồi. Anh ở nhà nghỉ ngơi đi.

Dương Kiện đành nói:

– Em về cẩn thận đấy.

– Em biết mà.

Bà My không hài lòng:

– Lần này lỡ gọi taxi rồi thì thôi. Nhưng lần sau, con phải để thằng Kiện đưa về đấy.

– Con biết mà nội!

Bà My đưa Ngọc Mỹ ra tận cửa. Quay trở vào, bà nhìn Kiện một cách nghiêm khắc:

– Con làm nội thất vọng quá.

Dương Kiện ngơ ngác:

– Sao hả nội?

– Sao con lạnh nhạt với Ngọc Mỹ vậy?

Sau này, hai đứa sẽ sống cả đời với nhau đấy.

Bây giờ là cơ hội để nói, Dương Kiện phản kháng:

– Nội! Con đâu có tình cảm với Ngọc Mỹ đâu nội.

Bà My hiền hòa:

– Nội biết nhưng Ngọc Mỹ dịu dàng dễ mến như vậy. Nội tin chỉ cần có thời gian hai đứa sẽ thương yêu nhau thôi.

– Chuyện đó không dễ dàng gì có đâu mà nói.

– Con cãi nội sao?

– Con không dám cãi nội nhưng đây là hạnh phúc cả đời. Con mong nội hãy để con tự lựa chọn.

– Con chê sự lựa chọn của ta?

– Con không có ý đó.

Bà Lệ lên tiếng. Bà về phe Dương Kiện:

– Mẹ ơi! Miễn cưỡng sẽ không có hạnh phúc mà mẹ.

Bà My bực bội:

– Con bệnh nó à?

– Con thấy Kiện nó nói đúng mà mẹ.

– Con không thích Ngọc Mỹ làm con dâu con sao?

– Con muốn chứ. Nhưng con muốn Dương Kiện sẽ hạnh phúc.

Bà My cương quyết:

– Sao con lại đồng tình với nó chứ?

Ngọc Mỹ dịu hiền đáng yêu như thế làm sao mà Dương Kiện không thích chứ?

– Yêu và thích là hai chuyện khác nhau mà mẹ.

Dương Kiện tiếp lời:

– Đúng vậy đó nội.

Bà My cau gắt:

– Hai mẹ con đừng có cãi ta. Ta thấy con gái thời nay hiếm có đức tính như Ngọc Mỹ. Ta quyết định chọn nó rồi.

– Nội không nghĩ đến cảm giác của con sao nội?

– Nội không muốn ép uổng con. Nếu con tìm được cô gái nào tốt hơn Ngọc Mỹ thì nội sẽ suy nghĩ lại.

Dương Kiện sáng mắt:

– Thật không nội?

Nhưng nội không đợi lâu đâu. Chỉ nửa năm thôi.

– Dạ, con biết mà nội.

– Con đừng có vội mừng. Chưa chắc gì ta chấp nhận người con chọn đâu.

– Con tin nội sẽ hài lòng.

Bà My lườm lườm:

– Tuy nội hứa với con như thế nhưng không có nghĩa là ta chấp nhận việc con lạnh nhạt với Ngọc Mỹ.

– Dạ!

– Nội mong rằng con sẽ làm nội hài lòng.

– Dạ!

Bà My đi về phòng. Bà Lệ thở dài:

– Xem ra nội rất cương quyết.

Dương Kiện gục đầu vào tay. Anh mệt mỏi:

– Con phải làm sao hả mẹ? Con vẫn chưa muốn lập gia đình.

Bà Lệ cố khuyên con:

– Con đã đến tuổi lập gia đình rồi. Nội lo cho con là đúng thời. Mẹ chỉ không đồng tình với nội chuyện ép duyên con thôi.

– Con biết tìm đâu ra người con gái hơn Ngọc Mỹ hả mẹ?

Người con gái con cần tìm phải là người con thật sự yêu chứ không phải chỉ hơn Ngọc Mỹ. Con nên nhớ điều đó.

Dương Kiện khó chịu:

– Sao con cứ phải long đong trong chuyện tình duyên thế này? Con đã làm gì sai sao?

Bà Lệ nhìn con mà thương xót. Thật ra, Dương Kiện đã từng yêu một cô gái, còn yêu rất sâu đậm nữa. Nhưng khi tình yêu đang lúc đẹp nhất thì cô gái ấy lấy chồng nước ngoài mà bỏ anh. Từ đó, Dương Kiện chẳng hứng thú gì với chuyện yêu đương nam nữ nữa. Anh như chán ngán và mất lòng tin với tất cả.

Bà Lệ cố khuyên anh:

– Con đừng buồn nữa. Mẹ nghĩ không có ai thất bại mãi trong chuyện tình cảm đâu.

Dương Kiện thở dài:

– Con cũng mong là như vậy.

Dương Kiện đứng phắt dậy, anh chán ngán:

– Con về phòng đây. Mẹ nghỉ đi. Mẹ đừng lo cho con.

– Mẹ biết con đang nghĩ gì mà.

– Cũng may là còn mẹ ủng hộ con.

Bà Lệ mỉm cười:

– Con biết vậy thì tốt rồi con trai.

– Dạ!

Dương Kiện nhìn mẹ đầy cảm kích. Anh biết bà hiểu rõ chuyện tình cảm và ý nghĩ của anh.

Cái nắng đã dần lên cao, những giọt sương đã tạm biệt những chiếc lá xanh, Khả Lan lại bắt đầu với công việc thực tập. Hôm nay, cô không còn đứng ở ngang ngã tư nữa. Cô đã được phân công kiểm tra trên các tuyến được Khả Lan được một đồng nghiệp có kinh nghiệm chở trên chiếc xe mô tô dành cho ngành giao thông. Nó to đùng nhưng Khả Lan thích ngồi trên đó. Có cảm thấy oai oai.

Khả Lan thích thú, Cô chợt hỏi:

– Anh Công ơi! Mỗi khi ngồi trên xe thể này, anh có cảm giác thế nào?

Công cười:

– Anh biết lính mới đang nghĩ gì rồi.

Khả Lan tròn mắt:

– Ý anh là sao?

Công tỏ ra như người từng trải:

– Có phải em đang rất vui và có chút gì đó hơi tự tin khi ngồi trên chiếc xe này không? Đặc biệt, em có cảm giác oai phong khi mọi người nhìn em với ánh mắt vừa nể vừa sợ.

Lời nói của Công như trúng tim đen của Khả Lan. Cô hỏi:

– Sao anh biết hay vậy?

– Trước khi làm đàn anh của em, anh cũng từng trải qua giai đoạn như em bây giờ. Anh hiểu tâm trạng của lính thực tập như em.

Khả Lan tủm tỉm:

– Hèn gì mà anh rành như vậy:

– À! Lan nè, anh hỏi cái này nha.

– Anh hỏi đi?

– Sao em lại chọn ngành này vậy?

Khả Lan nheo mắt. Nụ cười trên môi vụt tắt. Anh đã khơi trúng nỗi buồn của cô rồi. Trước khi thi vào ngành này, cô đã có quyết tâm rất dữ dội. Cô muốn bắt hết những tên đua xe trong đó có tên đã cướp đi sinh mạng của chị cô. Cô quyết phải dẹp loạn. Cô quyết ngăn chặn tất cả những vụ đua xe để nó không ảnh hưởng đến sinh mạng của người khác.

– Em sao vậy Lan?

Thấy Lan cứ im lặng nên Công lên tiếng hỏi. Khả Lan gượng cười:

– Thế vì sao anh Công thi vào ngành này?

– Anh à? Vì gia đình anh thích. Hơn nữa, nhà anh mấy đời làm ngành này mà.

– Anh có thích ngành này không?

Ban đầu không thích lắm nhưng dần dần thấy mến với công việc này.

– Thú vị nhỉ!

– Em vẫn chưa trả lời anh đấy.

– Em à?

– Ủ! Sao em thích thi vào ngành này?

Khả Lan nói bừa:

– Vì em thích mà.

– Em thích đó ở điểm nào?

Ngành này có thể giữ an toàn cho mọi người khi đi qua tuyến đường của mình.

Mình có thể xử lý nghiêm việc vi phạm giao thông để mọi người yên tâm mà tham gia giao thông.

– Người nhà em ủng hộ chứ?

– Dĩ nhiên rồi!

Công nói một câu đầy ngụ ý:

– Anh thấy em làm cảnh sát giao thông cũng xứng lắm, nó hợp với em.

Biết Công muốn nói gì, Khả Lan cố tình đổ vào:

Anh định nói tính em giống con trai chứ gì.

Công hơi khựng lại:

– Ý anh không phải như vậy.

– Em biết rõ mình mà. Anh đừng lo.

Anh thật sự không có ý đó đâu.

Khả Lan cười tươi:

- Anh làm gì mà quỳnh lên vậy?
- Anh ...chỉ thấy Lan hơi nghiêm thôi.

Khả Lan đùa:

- Em có làm anh sợ không?
- Vậy thì không. Nhưng mà đôi lúc cũng ... có. Có lúc anh thấy Lan nghiêm khắc lắm.
- Em vốn dĩ là vậy mà. Chính vì vậy mà em ít có bạn lắm. Một số người còn cho rằng em bị pế nữa đấy.
- Trời? Ai lại nói kỳ vậy?
- Em mặc họ. Chuyện em làm em biết.

Hơn nữa, từ nhỏ em đã tập cho mình cái tính như thế. Chỉ có vậy mới không bị ai ăn hiếp.

Công ngưỡng mộ:

- Xem ra, em rất đáng để người khác nể phục.
- Có gì mà nể phục hả anh?
- Em đúng là một cô gái kiên cường, đầy nghị lực.
- Anh đừng đưa em lên cao. Em không dám nhận đâu.
- Anh nói thật mà.
- Anh làm em phồng cả mũi rồi.

Công chợt nói:

– Nói thật nhé! Lúc đầu gặp em, anh không dám nói chuyện đấy.

Khả Lan tủm tỉm:

– Anh sợ em hả?

– Đúng vậy!

– Bây giờ anh hết sợ rồi à?

– Dĩ nhiên!

– Sao anh không sợ nữa?

Công chép miệng:

– Vì anh biết rõ tuy có vẻ mặt em lạnh như tiền nhưng em vốn là người rất vui vẻ, hoạt bát. Em chỉ nghiêm ở một số trường hợp thôi.

– Trường hợp nào hả anh?

– Lúc em đứng gác ở các ngã tư vào ban đêm.

Khả Lan kinh ngạc. Cô đâu hề trực chung ca đêm với anh bao giờ, sao anh lại biết chứ? Chẳng lẽ anh ...

Khả Lan e dè:

– Sao anh lại biết?

Mỗi khi Lan gác, anh đều quan sát mà. Anh thấy Lan chứ Lan không thấy anh đâu.

– Anh đi thanh tra lính mới hả?

– Anh đâu có quyền cao đến thế. Anh ...quan sát em thôi.

Khả Lan mở to mắt. Cô nói một câu ngây thơ:

– Chi vậy anh?

Công chọt cho xe chạy chậm vào sát bên đường. Anh nói khẽ:

– Anh ...thích em.

Khả Lan giật nảy người. Chuyện gì xảy ra đây? Anh ta thích cô sao? Chuyện này thật kinh dị. Tự dưng Khả Lan thấy khó xử kinh khủng. Bây giờ cô biết nói gì với anh đây? Tại sao lại xảy ra mấy chuyện lồi thoi này. Cô mới đến đây thực tập có bốn tháng thoi mà. Chuyện tình cảm có thể nảy sinh nhanh đến vậy sao?

Thích cô? Anh yêu cô sao?

Khả Lan đâu thể chấp nhận chuyện này. Khả Lan chưa kịp nói gì thì Công lại tiếp:

– Có phải em thấy anh đường đột lắm không Lan?

– Em ...

– Em có quyền từ chối anh. Anh chấp nhận yêu đơn phương.

– Thật ra. Em đâu có gì để anh yêu.

– Em lại có cá tính của ... nam giới nữa.

– Chuyện đó với anh không quan trọng.

Tuy biết em mới có vài tháng nhưng anh tin là mình rất hiểu em.

Khả Lan nhăn trán:

– Anh làm em bất ngờ quá.

– Anh biết nhưng anh không thể giấu mãi trong lòng được.

– Em biết nói gì với anh bây giờ?

– Anh nói rồi, em có quyền từ chối anh mà. Anh không trách em đâu.

Khả Lan suy nghĩ giây lâu. Cô nói:

Mình làm bạn nha anh.

Cô cười heo hắt:

– Anh biết câu trả lời là như vậy mà.

– Em xin lỗi!

– Khờ quá! Em có lỗi gì chứ? Anh mới là người có lỗi. Anh đã đưa em vào tình thế khó xử.

– Em hiểu mà.

Công tự trấn an bản thân:

– Em còn chịu làm bạn với anh là anh vui lắm.

Khả Lan nhìn anh qua kính chiếu hậu, cô biết anh đang buồn nhưng cô đâu thể làm khác hơn nữa. Bây giờ cô chưa thể nghĩ đến chuyện yêu đương được.

Cô còn thực hiện ước mơ và lý tưởng của mình.

Khả Lan đáp vui:

– Bây giờ chúng ta là bạn thân mãi mãi nha.

– Anh đồng ý. Dù em có làm gì, anh cũng ủng hộ em.

– Cảm ơn anh!

– Chúng ta là bạn mà, em có cần khách sáo vậy không?

– Nếu vậy từ nay em không khách sáo nữa. Có chuyện gì em cũng đến nhờ anh giúp đỡ.

- Anh sẵn lòng thôi.
- Anh nhớ lời mình nói đó.
- Dĩ nhiên!

Công lại cười. Tuy bảo là không có gì nhưng anh đang buồn thúi ruột. Khó khăn lắm mới nói được lời yêu vậy mà bị từ chối. Một sự khởi đầu chẳng chút may mắn.

Luật Của Trái Tim

Chương 3

Buổi tối, Dương Kiện trực ở bệnh viện. Anh đang suy tư để tìm ra phương thức giải quyết vấn đề giữa anh và Ngọc Mỹ. Anh vẫn chưa muốn lập gia đình lúc này. Hơn nữa, anh gần như vô cảm với phụ nữ, anh đã mất lòng tin ở nơi họ.

Dương Kiện chột thờ dài:

- Tại sao mình lại không có quyền lựa chọn một nửa cho riêng mình chứ?

Vừa lúc đó, y tá Nga chạy đến. Cô hốt hải:

Thưa bác sĩ, bệnh nhân ở phòng đặc biệt 309 lại phát bệnh.

Dương Kiện bật nhanh dậy như một cái lò xo. Anh khoát áo blouse vào rồi đi như bay đến phòng 309. Nếu anh đoán không lầm thì phòng đó là của bà Phấn. Sau khi tiêm mũi thuốc an thần, bà Phấn đã thiếp đi Dương Kiện ngồi cạnh giường. Anh hỏi y tá Nga:

- Bà ấy nằm ở đây đã bao lâu rồi?
- Dạ, một tuần.
- Cũng có nhưng ít thấy lắm. Dường như bà Phấn chỉ có một đứa

con gái.

Tôi thấy chỉ có mình cô ấy chăm sóc cho bà. Bà ấy có thường lên cơn không?

– Ít lắm:

Lúc có con gái đến, bà ấy còn vui vẻ trò chuyện, nhưng mỗi lúc về chiều bà hay phát bệnh.

– Cô cô gọi điện cho con gái bà ấy chưa?

– Dạ rồi!

Dương Kiện gật đầu:

– Được rồi! Cô ra ngoài đi để tôi trông bà cho.

– Dạ!

Y tá Nga đi rồi. Dương Kiện ngồi trầm ngâm nhìn bà. Anh nghĩ nếu bà được sống một cuộc sống vui vẻ có người tiếp chuyện với bà thường xuyên thì bà sẽ mau khỏe hơn.

Con nhóc kia chắc là lại bận đi thực tập rồi. Cô ấy bỏ bà ở đây một mình mà không lo lắng gì sao? Công việc đó quan trọng hơn sức khỏe của mẹ mình sao?

Dương Kiện chột thở dài. Anh đi ra ngoài. Vừa lúc đó, Khả Lan đi vào. Cô đắm sầm vào người anh.

Rầm ...

Dương Kiện chau mày. Anh nhìn thẳng vào cô sau khi đã đứng vững:

– Cô đi đứng như thế sao? Lần nào gặp cô, tôi cũng bị thế này là sao?

Sửa lại tư thế, Khả Lan đốp chát:

– Bị gì chứ? Tại tôi sơ ý.

– Sơ ý mà chẳng câu xin lỗi à?

– Anh nhỏ nhen vừa thôi. Nhận được câu xin lỗi của tôi, anh có mập thêm chút nào không?

– Đó là phép lịch sự tối thiểu.

Khả Lan liếc mắt:

– Tôi đang có chuyện gấp. Tôi không rảnh cãi với anh.

Dương Kiện xẵng giọng:

– Cô vào thăm mẹ cô chứ gì? Bà ấy đã ngủ rồi.

Khả Lan dừng bước. Cô quay lại:

– Sao anh biết?

Dương Kiện mở to mắt. Anh xỉ vào đầu cô:

– Tôi là bác sĩ ở bệnh viện này, tôi có quyền biết chuyện đó. Có thấy lạ à?

– Trời ơi? Khả Lan quên mất. Có lo cho bà Phấn quá nên chẳng còn nhớ gì hết.

Khả Lan mệt mỏi cô ngồi xuống băng ghế đá. Giọng cô dịu đi:

– Anh điều trị cho mẹ tôi à?

– Đúng vậy!

– Anh thấy mẹ tôi có khả năng hết bệnh không vậy?

– Cô thấy thế nào?

Khả Lan đâm quạu:

– Vô duyên hết biết! Tôi không biết nên mới hỏi anh. Anh hỏi ngược lại tôi là thế nào?

Dương Kiện lắc đầu. Vừa mới xuống giọng, giờ lại phùng mang ứng chiến rồi. Con gái gì mà tính khí y như con trai.

– Tôi muốn biết suy nghĩ của cô về bệnh tình của bác?

– Bác? Làm gì mà gọi thân mật dữ vậy?

– Hắn có ý đồ gì đây?

Khả Lan liếc mắt:

– Tôi đâu phải là bác sĩ.

– Cô có thể đoán bệnh tình của mẹ cô.

Khả Lan bực bội:

– Anh là bác sĩ tâm thần chứ đâu phải là bệnh nhân.

Dương Kiện trừng mắt:

– Ý cô là gì hả?

– Anh không hiểu sao?

– Đầu óc cô luôn nghĩ toàn những điều không hay. Tôi đâu thể hiểu được.

Khả Lan phùng mang:

– Anh vừa thôi nha!

– Tôi nói không đúng hả?

Khả Lan giận dữ cô chống nạnh hai tay ra giọng chị cả:

- Anh thấy mình cố xứng đáng làm bác sĩ không hả?
- Nếu không xứng đáng thì tôi đâu có mặt ở đây?
- Hừm! Chắc bạn chăm thi họ bị hoa mắt nên mới chọn anh.
- Cô muốn nghĩ sao thì tùy cô. Cô nên nhớ rằng tôi là bác sĩ điều trị cho mẹ cô. Hấn định kể công sao? Hấn là bác sĩ mà kể công à? Bác sĩ điều trị thì sao đây?
- Hấn có quyền lên mặt dạy đời ư?

Khả Lan bĩu môi:

- Tôi đưa mẹ tôi đến đây là để trị bệnh. Anh là bác sĩ thì anh phải thực hiện trách nhiệm của mình.

Bó tay luôn. Chẳng chút nể nang, ần nhĩa gì hết! Cô ta tưởng đưa đến đây là giao cho bệnh viện luôn sao Dương Kiện lắc đầu:

- Tôi thấy tội nghiệp cho mẹ có quá. Có con gái mà cũng như không.

Khả Lan liếc mắt:

- Anh nói gì hả?

Dương Kiện nói một cách nghiêm nghị:

- Có nghe tôi nói được không? Cãi nhau như vậy cô thấy vui lắm hả?

Khả Lan tuy không thích anh lắm nhưng nhìn vẻ nghiêm nghị của anh, cô cũng có mấy phần nể.

Khả Lan dịu giọng:

- Anh muốn nói gì hả?
- Cô quan tâm đến mẹ cô một chút không được sao?

– Ý anh nói tôi không quan tâm đến bà?

– Tôi rất ít khi thấy cô đến đây.

Khả Lan hần học:

– Anh có ở đây thường xuyên không mà biết chứ?

– Cô có biết bệnh tình của bà là tâm bệnh không? Bà cần được chữa trúng tâm bệnh.

Khả Lan chợt ngồi xuống băng ghế đá cạnh Dương Kiện. Cô thấy anh có vẻ quan tâm đến bệnh tình của mẹ mình nên cô cũng bớt gay gắt với anh.

– Anh có cách giúp mẹ tôi sao?

Dương Kiện chân thành:

– Mẹ cô do kích động mạnh nên bà mới bệnh. Nếu bà được vui vẻ thường xuyên thì có thể giúp ích cho bệnh tình của bà.

Khả Lan chợt nhìn vào màn đêm tăm tối. Có chợt thở dài:

– Điều đó tôi cũng biết chứ, tôi cũng cố gắng lắm cho mẹ tôi vui.

– Những ngày ở đây tôi thấy mẹ cô rất cô đơn. Bà cần có người thường xuyên trò chuyện.

– Tôi hiểu! Nhưng tôi phải học, để có việc làm kiếm sống.

– Cô không nghĩ bệnh tình của mẹ cô quan trọng hơn sao?

Khả Lan chợt đổi sắc mặt. Anh chẳng hiểu gì về hoàn cảnh của cô cả. Anh nghĩ cô không muốn gần gũi với mẹ mình sao, nhưng hoàn cảnh đâu cho phép chứ.

Khả Lan nói một cách lạnh lùng:

– Chuyện này của tôi để tôi lo. Anh không cần quan tâm.

Dương Kiện lắc đầu. Lại giờ chứng nữa rồi. Anh muốn nói chuyện đàng hoàng với cô mà cô cứ như thế mãi. Anh nói chỉ thừa thôi.

Dương Kiện hững hờ:

– Tôi là bác sĩ của bác. Tôi muốn bác mau hết bệnh nên mới nói với cô. Nếu cô không muốn nghe thì tùy.

Khá Lan im lặng. Cô không muốn nghe nữa và cũng không muốn nói thêm.

Cô đi thẳng vào phòng bệnh thăm bà Phấn. Cả ngày nay bận trực nên cô không đến thăm bà, lúc này nghe điện thoại của bệnh viện, cô quýnh quýnh chạy đến.

Dương Kiện thờ dãi:

– Con gái gì ngang như cua, cô ấy mà cứ như vậy chắc có nguy cơ ế quá.

Dương Kiện lắc đầu. Từ đó giờ anh mới thấy một cô gái có tính như vậy.

Buổi tối, trời đã khuya, những nhóm thanh niên trai gái đủ cả tụ tập la hét, hú ga inh ỏi cả một ngã ba.

"Thúy bụi" hét to:

– Tối nay, đua một trận có tầm cỡ đi!

“Vua tốc độ:

nheo nheo mắt:

– Mới có một trận đêm qua mà em vẫn chưa ngán sao?

– Nếu biết ngán thì em đâu phải “Thúy bụi”?

– Em thích đua xe đến vậy sao?

– Còn phải hỏi! Nhưng em càng thích việc ngồi cho anh chở, cảm giác tuyệt lắm.

Tuyệt! “Vua tốc độ” chợt nhớ đến cô gái hôm nọ. Anh chỉ chạy có “một phần công lực” thôi mà có ấy đã sợ đến xanh mặt rồi. Còn “Thúy bụi” thì lại thích cái cảm giác đó. Hai cô gái này khác xa nhau. “Thúy bụi” chợt phóng lên xe cô ôm cứng lấy eo của “Vua tốc độ” mặt sáng ngời:

– Nổ máy đi anh! Tụi nó sẵn sàng hết rồi!

“Vua tốc độ” lại nhớ đến cảm giác bờ tay run run của cô gái khi ôm lấy anh.

Cảm giác đó thật lạ và dường như nó chưa hề có với anh khi ở bên “Thúy bụi”.

Tiếng Thúy lại vang lên:

– Hôm nay anh sao vậy? Bắt đầu đi!

“Vua tốc độ” giật mình. Anh lắc mạnh đầu để xua đi hình ảnh của cô gái kia.

Quái! Sao anh cứ nghĩ đến cô ta chứ? Ngay cả tên anh còn không nhớ nữa là.

Nhắc đến đây mới nhớ. Hôm đó cũng do thằng “Cường thẹo” mà anh lãnh đạn giùm. Anh phải tính với nó chuyện này mới được.

Hướng mắt về phía “Cường thẹo”, anh la to:

– Thằng quỷ! Mà vẫn chưa trả ơn cho tao đấy!

“Cường thẹo” cho xe chạy về phía “Vua tốc độ”, anh hát hăm:

– Mà nói gì vậy?

– Mà còn nhớ hôm tao và mày thử xe trên đường thành phố không?

- Thì sao?
- Mà y đã đưng một cô gái rồi bỏ chạy luôn.
- Thì còn mà y ở phía sau.
- Việc mà y làm mà bảo tao dọn sao?
- Mà y định trả ơn tao sao hả?

Cường thọ" nheo mắt:

- Mà y mà cũng tính những chuyện cón con này sao?
- Dĩ nhiên rồi! Hôm đó nếu công an đến thì tao lãnh đủ rồi.
- Họ bắt mà y rồi cũng thả thôi. Mà y làm gì mà căng dữ vậy.

“Vua tốc độ” lườm lườm:

- Trời ơi! Con nhỏ nhất gan kinh khủng. Tao lượn một vòng đến bệnh viện, mặt mà con nhỏ xanh lét.

“Cường thọ” trêu đùa.

- Tao tạo điều kiện cho mà y chở người đẹp mà mà y còn bắt đền tao sao?
- Vậy tao phải cảm ơn mà y à?
- Đương nhiên!

“Vua tốc độ” quát mắt:

- Tự nhiên tao phải lãnh chuyện rắc rối của mà y mà còn phải cảm ơn hả?

"Cường thọ" chột hỏi:

– Sau khi đưa đến bệnh viện, mày có đưa con nhỏ đó về nhà không?

Vua tốc độ" xua tay:

– Tao đâu có rảnh. Tao chỉ đưa cô ấy đến bệnh viện rồi gọi gia đình đến thôi.

– Trời! Dở ẹc!

– Chứ mày muốn tao làm gì?

– Cua nó luôn.

– Thằng quỷ!

"Thúy bụi" nãy giờ ngồi im cố tập trung nghe câu chuyện. Cô chợt véo vào hông "Vua tốc độ" một cái đau điếng. Cô nghiêng rằng:

– Anh có ý gì với con nhỏ đó không hả?

"Cường thẹo" cười:

Bà La Sát của mày ghen rồi kìa. Tự mày giải quyết đi. Tao bàn vụ cá độ với "Đại vương xa lộ" đây.

Vừa dứt câu, "Cường thẹo" đã chạy sang phía bên kia. Thúy bụi" lại truy vấn:

– Trả lời em mau lên?

"Vua tốc độ" nhăn mặt:

– Trả lời gì?

– Anh và "Cường thẹo" đang nói đến cô gái nào vậy?

– Trời ơi! Em hỏi làm gì?

"Thủy bụi" hần học:

- Em không có quyền biết, có quyền ghen sao?
- Em ghen cái gì? Anh chỉ nói đùa với “Cường thẹo” thôi.
- Đùa gì? Anh đã tận tình chở cô ta đến bệnh viện, thân mật quá hén.

Anh bực bội:

- Em đừng có ghen vô lý, anh không thích đâu.
- Em mà ghen vô lý à? Anh và "Cường thẹo" khi nhắc đến cô ấy thì gương mặt sáng rỡ. Anh tưởng em là con ngốc sao?
- Chứ em tưởng mình là gì? Tự nhiên ghen tuông bậy bạ.

“Thúy bụi” phóng xuống xe. Cô trừng trừng mắt:

- Bây giờ anh có người mới rồi nên không cần đến em phải không?

“Vua tốc độ” cau có. Anh rất ghét chuyện ghen tuông của phụ nữ. Hơn nữa, Thúy bụi” cũng quá đáng lắm.

Anh hầm hầm:

- Hết người ghen rồi hả? Anh và cô gái đó chỉ vô tình gặp nhau. Ngay cả mặt của cô ta bây giờ anh còn chẳng nhớ.

“Thúy bụi” ngoan cố:

- Ai biết trong lòng anh đang nghĩ gì chứ.

“Vua tốc độ” tỏ vẻ bất cần:

Nếu làm đã không tin tưởng anh thì anh không cần nói thêm nhiều. Tùy em muốn sao cũng được. “Thúy bụi” ầm ức. Cô giậm chân giãy nảy:

- Anh đối xử với em vậy sao?

– Là em gây chuyện trước chứ anh đâu muốn thế.

– Em ghen là sai sao?

– Em vừa thôi. Em đã nghe rõ là “Cường thẹo” va vào cô ấy nên ạnh giúp vậy thôi.

Nếu anh có ý gì với cô ta thì anh đã chia tay em rồi. Anh không thích bắt cá hai tay ,em biết điều đó rõ hơn ai hết mà:

"Thúy bụi" mím môi, cô hiểu cá tính của anh chứ. Thật ra, cô cố tình làm vậy chỉ để chứng minh cho anh biết có yêu nhiều nên mới ghen nhiều. “Thúy bụi” đã chắm anh rồi thì đừng hòng có cô gái nào ve vãn. Anh chỉ là của riêng mình cô thôi.

Thúy bụi" chợt mỉm cười:

Cô nắm lấy tay anh lay nhẹ:

– Em xin lỗi. Em không nên nghi ngờ anh.

– Em biết vậy thì tốt.

– Chỉ là do quá yêu anh nên em mới làm thế.

– Nhưng em nên nhớ anh rất ghét những chuyện ghen tuông bừa bãi.

Thúy bụi" hôn thật kêu lên má anh. Cô nũng nịu:

– Em biết rồi, anh yêu.

– Biết thì tốt.

Thúy bụi" nhảy phốc lên xe. Cô ôm eo anh thật tình tứ:

– Bắt đầu tăng tốc đi anh.

Phía bên kia “Cường thẹo” la to:

– Mày giải quyết xong chưa hả . "Vua tốc độ"? Mày có định đua không hả?

“Vua tốc độ” hất mặt:

– Tao phải chiến đấu với mày chứ?

– Bắt đầu đi? Giải thưởng là một châu thuốc lắc đêm nay.

Vua tốc độ" búng tay:

– OK!

“Thúy bụi” xen vào:

– Tối nay có dịp lên đảng rồi. Dzé!

“Vua tốc độ” mỉm cười:

– Em thích thuốc lắc đến vậy sao?

– Có nó rồi em sẽ quên hết những chuyện không vui.

– Ngày nào anh cũng cho em uống nhé?

– Xí! Hồng dám đâu. Anh định cho em chết vì ngộ độc thuốc sao?

– Anh đâu dám.

– Không dám thì tốt! Mà em chỉ dùng thuốc khi có anh thôi.

– Sao vậy?

– Chỉ có anh mới cho em cảm giác vui sướng sau khi dùng thuốc lắc.

– Vậy à?

– Ừ!

Vua tốc độ" không nói chuyện nữa. Anh đề máy hú ga để chuẩn bị

cho cuộc đua.

“Thúy bụi” cũng chuẩn bị tư thế để tận hưởng cảm giác mạnh.

Dương Kiện đỡ bà Phấn ngồi dậy. Anh đưa nước cho bà:

– Bác uống nước đi cho khỏe.

– Cám ơn bác sĩ.

Dương Kiện vui vẻ:

– Bác đừng gọi con là bác sĩ, gọi con là Kiện được rồi.

Bà Phấn mỉm cười hiền từ:

– Bác sĩ ... à, cậu tốt quá. mấy ngày ở đây cũng nhờ có cậu chăm sóc.

– Bác đừng nói vậy mà. Đó là trách nhiệm của con mà.

Bà Phấn chột nhìn Dương Kiện. Bà cảm thấy thương thương anh làm sao ấy.

Mấy ngày ở đây cũng nhờ có anh chăm sóc, quan tâm và thường xuyên trò chuyện nên bà cũng đỡ thấy cô đơn.

Bà Phấn chột hỏi:

– Cậu Kiện nè! Cậu đã có gia đình chưa vậy?

Dương Kiện vẫn tươi cười:

– Dạ, con vẫn còn độc thân.

– Vậy à!

Dương Kiện ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bà. Anh nói:

– Ở đây một mình, bác có buồn không?

– Buồn lắm chứ! Nhưng ta đòi về nhà thì Khả Lan không chịu.

– Chắc cô ấy lo cho bệnh tình của bác Bà Phấn thử dài:

– Bệnh của bác đâu thể nào hết được.

Khả Lan đưa bác đến đây chỉ tăng thêm gánh nặng cho nó thôi.

Dương Kiện có hơi tò mò:

– Gia đình chỉ có bác và cô ấy thôi sao?

Bà Phấn buồn rười rượi. Khi nhắc đến hia chữ gia đình. Từ lâu bà đã quên hai chữ đó rồi. Bà không biết cuộc sống của bà và Khả Lan có được gọi là gia đình hay không nữa.

Bà Phấn buồn heo hắt:

– Ở nhà chỉ có bác và Khả Lan nương tựa nhau mà sống thôi.

Dương Kiện chau mày. Gia đình bà đơn chiếc đến thế sao? Hèn gì mà ít thấy có người đến thăm bà. Dương Kiện thương xót:

– Cuộc sống có vất vả lắm không bác?

– Trước đây gia đình bác sống ở quê. Khả Lan còn có một người chị song sinh là Khả Ái. Gia đình bác còn có bà nội và cha của Khả Lan. Bà nội của Khả Lan vốn không thích bác nên bà luôn tỏ thái độ lạnh lùng và chì chiết bác. Vì thương cha của Khả Lan và hai chị em nó nên bác đành câm lặng. Do u uất nhiều ngày nên bác bị chấn động về thần kinh và mang bệnh cho đến hôm nay.

– Vậy bây giờ bác trai ở đâu hả bác?

Bà Phấn ghen ngào:

Ông ấy đã qua đời rồi.

– Con ... xin lỗi.

– Có gì đâu mà con phải xin lỗi. Ngày ấy ba Khả Lan đã lên thành phố này và mua căn nhà hiện tại:

Ông muốn cả nhà cùng lên đây sinh sống, nhưng chỉ được vài năm thì ông qua đời. Sau đó, bà nội cũng ra đi. Bệnh tình của bác càng trầm trọng hơn.

Hai chị em Khả Lan phải cực khổ lo cho bác.

Dương Kiện thắc mắc:

– Cô Khả Ái bây giờ theo chồng hả bác?

Nhắc đến đây, bà Phấn như không kìm được nước mắt. Bà lặng lẽ khóc khi nhớ về cái quá khứ đau buồn đó.

Dương Kiện mở to mắt nhìn bà. Anh hốt hoảng:

– Bác sao vậy?

Bà Phấn quệt nhanh dòng nước mắt.

Bà lắc đầu:

– Bác không sao. Bác chỉ nhớ đến đứa con cả mà đau lòng thôi. Nó cũng ra đi khi tuổi đời còn rất trẻ. Một tai nạn khủng khiếp đã ập đến và cướp đi mạng sống của nó.

Dương Kiện như thể không tin được. Một gia đình nhỏ mà lại có nhiều biến cố đến thế sao? Chắc bà và Khả Lan đã từng chịu đựng nhiều đau đớn.

Dương Kiện sợ bà tiếp tục kể sẽ ảnh hưởng đến bệnh nên anh can ngăn:

– Bác đừng đau lòng nữa. Dù gì mọi chuyện cũng đã qua rồi. Bác đừng kích động mà.

Bà Phấn ngẹn ngào:

– Bác không thể nào quên được những biến cố của gia đình. Nó như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

– Con hiểu đó là những mất mát lớn nhưng nếu bác cứ nhớ đến nó sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của bác. Bác cần lạc quan để giúp ích cho việc chữa trị.

Bà Phấn cố nén cơn đau lòng:

– Bây giờ bác là gánh nặng sao Khả Lan? Ở dưới quê bác vẫn còn mấy công vườn cho mướn. Bác muốn về để sống để Khả Lan bớt cực nhọc nhưng Khả Lan không cho bác đi. Nó muốn bác ở đây cùng với nó.

– Cô ấy làm vậy là rất đúng. Bác đâu thể sống một mình:

Hơn nữa bây giờ chỉ còn bác và cô ấy. Bác chính là nguồn động viên của cô ấy:

– Bác chỉ thấy mình là gánh nặng của nó thôi.

Bác đừng nghĩ vậy mà.

– Chẳng phải thế sao? Khả Lan ngoài việc đang thực tập rất bận rộn, nó còn chạy ra chạy vào lo cho bác nữa. Bác xót xa lắm.

Dương Kiện bỗng thấy ngưỡng mộ Khả Lan. Hóa ra cô là người đầy nghị lực vậy mà anh cứ gây chuyện với cô. Anh bậy quá.

Dương Kiện sửa lại tư thế. Anh nói:

– Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi mà bác.

Nếu bác muốn Khả Lan bớt cực thì bác phải lạc quan để bệnh thuyên giảm.

Bác vui vẻ thì bệnh cũng dần mất đi thôi.

Bà Phấn sáng mắt:

– Thật sao?

– Con bảo đảm với bác mà:

– Con nói vậy bác cũng thấy an tâm.

– Nhưng bác phải làm theo sự hướng dẫn của con. Bác hãy ít nhớ đến chuyện quá khứ và phải cố vui vẻ. Ngày ngày con sẽ đến trò chuyện với bác để bác đỡ cô đơn.

– Như vậy thì phiền con quá.

Dương Kiện lắc đầu:

Bác đừng nói vậy mà. Trị cho bác hết bệnh con cũng thấy vui mà.

Bà Phấn cảm kích anh ghê gớm. Trong mắt bà anh đúng là một bác sĩ gương mẫu.

Tự dưng bà nghĩ đến Khả Lan và bà thầm ước một nửa của cô sẽ là người như anh.

Nếu được như vậy thì ông trời có buộc bà bệnh suốt đời bà cũng cam lòng.

Dương Kiện chợt lắng chuyện:

– Khả Lan ...

– Sao hả?

Anh chưa kịp hỏi thì Khả Lan đã bước vào. Cô nhảy vào miệng anh. Dương Kiện nhún vai:

– Tôi chỉ muốn hỏi bác chút chuyện thôi.

Khả Lan bĩu môi:

– Thì ra ngoài việc làm bác sĩ anh còn có thêm một nghề nữa.

Vừa mới đến đã kiếm chuyện với anh rồi. Anh và cô đúng là oan gia. Không, cãi nhau chắc sống không nổi hay sao ấy?

Dương Kiện nheo mắt:

– Cô muốn nói gì đây?

– Anh không biết à? Ngoài công việc chính là làm bác sĩ anh còn kiêm luôn làm ...“ông Tám” nữa.

Dương Kiện nhồm người. Con nhóc này hết chuyện nói rồi sao? Nếu không có mặt bà Phấn ở đây thì anh đã ...ngắt đầu cô ra như ngắt đầu một con dế. Mở miệng ra chẳng có câu nào có duyên cả.

Bà Phấn e ngại. Bà nghiêm nghị nhìn Lan.

– Sao con lại ăn nói với Dương Kiện như thế? Con có biết Dương Kiện đến đây trò chuyện để mẹ bớt cô đơn không?

Dương Kiện làm gì mà mẹ gọi hấn thân mật dữ vậy? Lại còn trò chuyện với hấn nữa chứ. Bộ hai người thân nhau lắm sao?

Khả Lan ngồi xuống cạnh mẹ:

Cô liếc mắt về phía Dương Kiện:

– Biết người biết mặt chứ đâu biết được lòng. Con đâu biết anh ấy có ý đồ gì không?

Bà Phấn cau mày:

– Con ăn nói kỳ vậy?

Dương Kiện thầm cười đắc ý. Anh nháy mắt tỏ vẻ đắc thắng. Khả Lan tức kinh khủng. Mẹ biết gì về hấn mà lại bênh vực chứ? Nhìn vẻ kên kên của hấn mà Khả Lan tức lộn ruột. Quái quỷ hấn đi, hấn đã làm gì mà lấy lòng mẹ cô.

nhanh đến thế chứ?

Bà Phấn lại nói:

– Con hãy xin lỗi cậu Kiện đi.

– Sao?

Khả Lan há hốc mồm. Bà bảo cô xin lỗi hấn sao? Chuyện kinh dị gì đây trời!

Nếu cô mà xin lỗi hấn thì mất mặt chết đi được.

Dương Kiện khoái chí nhưng anh vờ nói:

– Bác đừng buộc cô ấy làm thế. Cô ấy chỉ nói cho vui thôi mà.

– Nói vui cũng phải xin lỗi:

Khả Lan nhăn nhó:

– Mẹ? Con nói đúng mà, sao mẹ buộc con phải xin lỗi?

– Con cãi lời mẹ sao?

– Con ...

Dương Kiện biết Khả Lan đang ầm ức lắm. Tự dưng anh thấy tội nghiệp cho cô nên không muốn cô khó xử. Anh đang bắt dậy rồi nói:

– Con sẽ cho cô ấy nợ lại. Bây giờ con phải về phòng trực.

Bà Phấn nhăn trán:

– Vậy bác thay mặt nó xin lỗi con.

Dương Kiện bối rối.

Bác đừng làm thế mà. Khả Lan chỉ đùa thôi. Tội con vẫn hay ... đùa như thế mà.

Khả Lan liếc mắt. Cô định mắng anh nhưng chợt nghĩ đến bà Phần, cô đành im lặng.

Bà Phần cười:

– Tuổi trẻ bây giờ lạ quá.

– Dạ!

Khả Lan chen vào:

– Mẹ đừng bận tâm mà.

Dương Kiện hắng giọng .

– Lát nữa, cô đến phòng tôi lấy thuốc cho bác đấy.

Khả Lan cộc lốc:

– Biết rồi!

Bà Phần lắc đầu. Bà biết rõ cá tính ngang bướng của Khả Lan. Bà cũng bó tay luôn. Bà nói mãi mà cái tính bốc đồng đó cô cũng không bỏ được.

Trò chuyện với bà Phần được một chút, Khả Lan đến phòng trưởng khoa lấy thuốc cho bà.

Đứng trước cửa phòng, Khả Lan thò đầu vào. Cô không thấy ai ở đó cả. Cô lên tiếng:

– Tôi đến lấy thuốc. Có ai ở đây không vậy?

Không có tiếng trả lời, Khả Lan bước đại vào phòng. Cô đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng khá sang trọng, một chiếc bàn với chiếc máy vi tính, vài quyển sách và các thứ trang trí.

Trên tường đầy những bằng khen, giấy khen của Dương Kiện. Một kệ sách với rất nhiều loại sách quý giá. Một cái tủ khá to với nhiều tên thuốc khác nhau.

Một bộ xa-lông đắt tiền đặt ở giữa phòng. Một chiếc giường cá nhân đặt sát vào góc tường. Khả Lan đứng ngây người nhìn những tấm ảnh anh chụp. Dường như không phải được chụp ở Việt Nam. Trong hình, anh có vẻ nghiêm chỉnh hơn ở ngoài.

Trông anh cương nghị và chững chạc vô cùng. Khả Lan ngồi xuống giường.

Cô lấy quyển sách trên bàn ngồi đọc. Lúc nhỏ, cô rất thích làm bác sĩ nhưng dần lớn lên hoàn cảnh thôi thúc cô đến với ngành cảnh sát giao thông.

Khả Lan say sưa đọc. Đây là quyển sổ do Dương Kiện ghi lại những kinh nghiệm mà mình đã có.

Dương Kiện đến này giờ. Anh đứng khoanh tay đứng tựa cửa nhìn vào. Anh muốn xem cô ở đây làm gì trong phòng anh đây. Dương Kiện chột háng giọng:

– Nè! Xâm nhập riêng tư của người khác cô bị buộc tội không vậy?

Khả Lan giật mình. Cô đẩy quyển sổ lại, mắt hướng về anh. Mặt cô chột đỏ lên. Bị bắt quả tang tại chỗ rồi. Lần này sao cô cãi lại anh đây?

Khả Lan ú ớ:

– Gì mà xâm nhập chứ? Tôi chỉ mượn đọc thôi mà.

– Đây đâu phải là thư viện và phòng tôi đâu phải ai muốn vào thì vào.

Khả Lan chu môi:

– Lúc này chính anh bảo tôi đến đây lấy thuốc. Trong lúc chờ đợi, tôi xem nhờ quyển sổ này một chút không được sao?

– Đó là riêng tư của tôi, tôi không muốn ai chạm đến cả.

Khả Lan bấu môi; – Anh nhỏ nhen vừa thôi. Tôi chỉ đọc thôi nó vẫn

còn nguyên vẹn đâu có bay màu.

– Tôi nhỏ nhen mặc tôi. Cô muốn nói sao cũng được:

Khả Lan chép miệng. Anh ta khó chịu kinh khủng. Vậy mà mẹ cô còn nói tốt cho anh mới tức chứ.

Khả Lan tiu nghỉu:

– Anh muốn bắt đền chứ gì? Anh nói đi!

– Anh muốn gì?

Dương Kiện suýt bật cười vì cá tính trẻ con của cô. Vậy mà có đôi lúc, anh thấy cô nghiêm đến đáng sợ mà đặc biệt là cá tính rất con trai có đôi lúc làm anh có phần nể phục.

Dương Kiện vờ nghiêm nét mặt:

– Tôi muốn nghe tiếng xin lỗi.

Khả Lan phùng má. Cô vênh vênh mặt:

– Gì mà xin lỗi. Tôi đâu có lỗi chứ.

– Còn ngoan cố sao?

– Tôi không sai thì tôi không sợ.

– Nói nghe hay nhỉ? Cô có tin tôi gọi bảo vệ vào đây không?

– Tôi thách anh đấy.

– Giỏi nhỉ!

Khả Lan lườm lườm:

Anh hù dọa nhằm người rồi. Tôi chẳng biết sợ đâu.

Dương Kiện bước hẳn vào phòng. Anh ngồi xuống cạnh cô, nói nhỏ:

– Cô nên nhớ là mình đang ở trong phòng tôi đây:

Khả Lan nhồm dậy. Cô đề phòng. Anh muốn làm gì tôi hả?

Dương Kiện nheo mắt:

– Cô nghĩ tôi sẽ làm gì?

Khả Lan thử võ. Cô rít giọng:

– Anh mà dám làm bậy thì tôi ông khách sáo đâu.

Dương Kiện lắc đầu:

– Chẳng chút nữ tính nào cả.

– Mặc xác tôi!

Nhìn cô, tôi đoán rằng cô vẫn chưa có bạn trai và xung quanh cô có rất ít bạn:

Khả Lan cau có:

– Kệ tôi!

– Cô dịu dàng một chút chẳng phải dễ thương hơn sao?

– Điên khùng!

– Tôi có ý muốn sửa đổi cô thành người dễ yêu dễ mến mà cô không thích sao?

Khả Lan tự ái. Cô trừng mắt:

– Ý anh muốn ám chỉ gì đây?

– Cô không biết mình thế nào sao mà hỏi tôi.

Khả Lan bực bội kinh khủng. Cô không muốn tranh cãi với hắn vì

những chuyện không đâu.

Mặc hán muốn nghĩ sao về cô cũng được.

Cô chẳng cần quan tâm đến nữa. Khả Lan rít giọng.

– Tôi đến để lấy thuốc chứ không phải đến tranh cãi với anh. Anh mau làm nhiệm vụ đi.

– Cô quan tâm đến bà lắm à?

– Nè! Anh hết chuyện hỏi rồi hả? Mà đây là chuyện nhà tôi, sao anh cứ xen vào hoài vậy? Anh đừng tưởng anh giúp mẹ tôi có một chút là có quyền lên mặt nha.

Cô làm một hơi làm Dương Kiện phải to mắt nhìn. Anh đâu có ý gì đâu. Anh chỉ muốn tôi nói là nếu cô quá bận việc thì anh sẽ gặp cô chăm sóc bà Phấn.

Anh rất có lòng tin rằng bà Phấn sẽ hết bệnh. Nhưng nói với cô cũng vô ích thôi, mắc công cô hiểu lầm ý anh. Nếu đã vậy anh âm thầm giúp bà còn hơn.

Dương Kiện bước lại bàn và lấy thuốc đưa cho cô:

– Lát, cô cho bác uống hết sô thuốc này. Ngày mai tôi sẽ cho thuốc khác.

Khả Lan nhăn nhó:

– Sao lại không đưa bây giờ luôn đi. Tôi có ác cảm với nơi này rồi.

Dương Kiện chau mày:

– Cô càng có ác cảm với nó thì tôi thường cho cô đến đây thường xuyên.

Mau về cho bác uống thuốc đúng giờ đi.

– Đáng ghét, xấu xa!

– Cô mà còn nói nữa, tôi sẽ cho cô đưa đến đây một ngày mấy bận luôn đấy.

– Anh dám?

– Cô thử đi!

– Tôi sẽ méc với giám đốc bệnh viện.

– Ông ấy là cha tôi. Cô có cần tôi mời ông ấy đến đây không?

– Anh ...A, thì ra là dựa hơi.

– Dựa cái đầu cô! Cô đứng đây này giờ mà không thấy những tấm bằng do tôi đạt được sao?

Khả Lan bĩu môi:

– Dở ẹc cũng bày đặt khoe. Tôi chẳng nề đâu.

– Tôi chẳng cần.

Khả Lan hình mũi, cô liếc mắt:

– Tôi không thèm nói với anh nữa. Tên đáng ghét, xấu xa, ôn thần?

Vừa dứt câu, cô đã ngoe nguẩy bước đi.

Dương Kiện lắc đầu nhìn theo. Anh làm bầm một mình:

– Trẻ con hết biết.

Luật Của Trái Tim

Chương 4

– Tội nghiệp mi quá! Một mình mi mà phải gánh trách nhiệm nặng

như thế.

Khả Lan nhìn về phía đằng xa. Cô buồn rười rượi:

– Nặng nhọc đối với ta có là gì. Ta chỉ mong sao cho mẹ được khỏe lại là ta vui rồi:

– Mi nên lạc quan lên. Dì Phấn sẽ hết bệnh thôi mà.

– Đó chỉ là những lời an ủi thôi. Ta biết mà.

Hồng Liên thở dài:

– Mi khổ quá! Ta không giúp gì được cho mi cả.

– Mi khờ quá!

– Ta muốn giúp mi lắm!

– Thôi đi! Ta tự lo được mà.

– Mi luôn là người đầy nghị lực.

– Cuộc sống buộc ta phải như thế. Ta cũng muốn mình bình thường có người chở che nhưng chuyện đời đâu như ta mong muốn.

Hồng Liên an ủi bạn:

– Thôi đi! Mi đừng buồn nữa. Biết đâu sau này mi sẽ có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

– Ta cũng mong là như thế.

Hồng Liên chợt nói vui:

– Sao mi không có bạn trai đi Lan?

– Biết đâu sẽ rất vui:

– Sao mi không yêu đi mà xúi ta?

– Ta cũng muốn yêu lắm nhưng đâu có ai thèm yêu ta.

Khả Lan cười:

– Hồng Liên mà không có người thương chắc mấy cô gái xấu ế hết quá.

– Mi đề cao ta quá, ta không dám nhận đâu.

– Nó rất xứng đáng với mi.

– Thôi đi!

Hồng Liên nheo mắt:

– Ta đang nói chuyện rất nghiêm chỉnh. Mi nên nghe ta mà quen bạn trai đi:

Quen bạn trai ư? Giai đoạn này đã đến lúc chưa? Yêu thì sao? Không yêu thì sao? Cũng vậy thôi. Vấn đề này, Khả Lan không quan tâm lắm. Cô chỉ biết cố gắng thực tập tốt để đi làm và lo cho bệnh tình của mẹ thuyền giảm.

Hơn nữa, đàn ông bây giờ không đáng tin cậy và phần đông là những thành phần ăn chơi. Đó không phải là tuýp người cô chọn. Nếu lỡ yêu nhầm tên tính tình như Dương Kiện chắc cô chết mất. Ờ! Tự nhiên nhớ đến hắn vậy? Hắn đâu có liên quan gì đến chuyện này.

Khả Lan xua tay:

– Mi đừng có xúi bậy. Ta chưa muốn yêu bây giờ đâu. Ta thấy bên ta có mẹ là đủ:

– Tùy mi thôi nhưng mi đừng làm "bà cô" là được rồi.

– Trời! Ta mà làm bà cô" sao? Mi không cần lo chuyện đó đâu. Mà lỡ có làm "bà cô" thật thì cũng đâu có sao. Ta cũng thích thế mà.

– Trời! Mi điên chắc.

– Mi cũng biết ta không có cảm giác khi gần gũi với con trai mà.

Hồng Liên nhăn mặt, cô nhích người ra nhìn Khả Lan. Cô tỏ vẻ đề phòng:

– Mi đừng nói tới ta là mi có ác giác với phái nữ nha.

Khả Lan chớp chớp mắt như đang đưa tình với Hồng Liên. Cô nói thật điệu dàng:

– Hồng Liên! Ta đã lỡ ...yêu mi rồi? Mi hãy ở bên ta nha?

– Hả!

Hồng Liên phát hoảng:

– Mi đùa gì ghê vậy?

– Ta đâu có đùa. Thật ra ta yêu mi từ lâu rồi, chưa dám nói ra đó thôi.

Hồng Liên đánh mạnh bẹn một cái. Cô nghiêm chỉnh:

– Mi mà còn đùa kiểu này nữa là ta giết mi đấy.

Khả Lan bụm miệng cười:

– Mi ngộ ghê! Ta yêu mi mà mi đòi giết ta là sao?

– Mi hay lắm, giống kiểu đó người ta thấy tưởng thật, ta cho mi ế luôn.

– Ế thì sao? Ta đâu có lo chuyện đó.

– Ta không tin phải có chồng mới sống được. Ta biết cá tính mi mạnh mẽ nhưng mi hãy dẹp bớt đi. Mi thấy như vậy là tốt.

– Quá tốt chứ gì nữa.

Hồng Liên chép miệng:

– Mi ...ta không biết phải nói sao nữa.

Khả Lan đưa hai tay béo má bạn. Cô cười:

– Ta biết mi muốn tốt cho ta nhưng mi yên tâm đi. Ta biết phải làm gì mà.

– Mi đó làm ơn sửa lại tính cách đi.

Khả Lan nhún vai:

– Tính cách của ta xưa nay vẫn vậy mà.

– Cái tính nam nhi của mi nếu không sửa thì khó mà gần gũi với ai.

– Ta chẳng quan tâm đến chuyện đó.

– Mi cứ vậy hoài. Ta phải nói sao mi mới nghe đây? Con gái gì mà suốt ngày mặc đồ cứ như con trai quán lữ, áo thun, to thùng, tóc cắt ngắn y như tụi con trai. Tính cách thì khỏi nói mi vô địch rồi.

Khả Lan tủm tỉm:

– Ta ăn mặc như vậy rất thoải mái. Còn nữa tóc này là tóc giả thôi chứ mái tóc dài ngang vai đen huyền của ta vẫn còn. Ta làm như vậy để khi đứng gác cho mọi người nể. Họ thường nể con trai hơn mi ời.

– Mi có cần hy sinh vì nghề nghiệp đến vậy không?

Khả Lan nhún vai. Cô nhảy lên ghế, ngồi chồm hồm:

– Mi biết tính này ta có từ lâu rồi mà.

Nó ăn sâu vào máu ta đâu thể bỏ được.

– Mi cũng vì chị Khả Ái nên mới trở nên như vậy. Chị ấy mà biết mi vì chị mà trở nên như vậy chị sẽ buồn lắm.

Khả Lan nhăn nhó:

– Sao mi lại kéo Khả Ái vào đây? Ta không thích đâu.

– Ta biết, nhưng ta muốn nhắc đến Khả Ái để mi sửa đổi. Ta biết vì mi muốn tìm ra người đụng chết Khả Ái nên mi mới thi vào ngành này và vì thù những tên đó mi đã trở thành một đứa lạnh lùng, bốc đồng. Là bạn thân của mi, ta thật sự không muốn thấy điều đó.

– Thôi! Mi đừng nói nữa. Mi hãy tôn trọng chuyện ta làm. Ta hiểu mình đang làm gì mà.

Hồng Liên bực bội:

– Ta phải nói sao mi mới chịu nghe đây?

Khả Lan khoát tay:

– Mi nói nhiều vô ích. Ta đã vậy thì cứ như vậy thôi. Mi nên tự lo cho mình đi.

– Ta thì có gì mà lo.

Tính mi hiền lành, dịu dàng lại rất ngây thơ. Mi coi chừng bị người ta gạt đấy.

Hồng Liên tủm tỉm:

– Mi ra giọng giống chị cả của ta quá.

– Ta cũng làm chị mi được chứ bộ.

– Thôi đi cô nương, thân cô còn lo không xong ở đó mà đòi làm chị Hai tôi:

Khả Lan tủm tỉm:

– Đôi lúc ta thấy thú vị thật đấy.

– Thú vị gì?

– Ta và mi cá tính hoàn toàn khác nhau mà lại có thể làm bạn thân lâu năm đến vậy cũng hay đó chứ.

– Đó là nhờ ta biết cách nhường nhịn mi thôi.

– Trời, trời! Phải vậy không đó. Mi đang tự đưa mình lên cao rồi hạ người khác xuống đó hả?

– Mi thấy không đúng hả? Tính mi bốc đồng lại khó ưa, nếu ta không biết cách nhịn thì sẽ không có tình bạn này rồi.

– Hóa ra mi phải chịu đựng tính tình khó gần của ta sao?

Hồng Liên gât đầu chắc nịch:

– Đúng vậy!

Khả Lan thắc mắc:

– Mi đã biết ta khó gần sao mà chịu đựng làm chi chứ?

– Ta biết bề ngoài mi như thế nhưng trong lòng thì hoàn toàn khác. Ta hiểu mi mà.

Khả Lan nhìn bạn đầy cảm kích:

– Mi đúng là bạn tốt của ta.

– Mi mới biết sao?

– Biết lâu rồi nhưng hôm nay ta còn phát hiện mi tốt nhiều hơn.

– Nếu biết vậy mi có định làm cử chỉ đẹp với ta không?

– Là sao?

Hồng Liên hí hửng:

– Chờ ta đi ăn một châu.

Khả Lan lườm lườm:

- Thì ra là có ý đồ.
- Tùy mi muốn nghĩ sao thì nghĩ. Ta đang thêm bò bít tết.

Khả Lan búng tay:

- Được thôi!

Hồng Liên nhăn trán:

- Từ nay, mi không được búng tay nữa nhé.
- Sao vậy?
- Ta phải sửa mi từng chút một để mi trở về với cái dáng của người con gái.

Khả Lan nhìn nhìn bạn từ đầu đến chân.

Hồng Liên tròn mắt:

- Mi làm gì vậy?
- Ta thấy mi khác lắm.
- Khác gì?
- Mi giống bà cụ non lắm, Hồng Liên tròn mắt:
- Mi dám bảo ta là bà cụ non hả?

Giống lắm chứ bộ.

- Con quỷ ta giết mi.

Hồng Liên chồm tới định véo vào hông bạn. Nhưng Khả Lan đã nhanh chân chạy trước ra ngoài. Hồng Liên cố hết sức đuổi theo nhưng vô dụng. Trông hai cô lúc này cứ y như hai đứa trẻ vậy.

Buổi tối, Khả Lan lại đến bệnh viện với bà Phấn. Bà đã đỡ hơn rất nhiều.

Dạo này bà có vẻ vui hơn trước nhiều lắm. Bà cứ hay đòi về nhà nhưng nhất quyết Khả Lan không chịu. Ở đây bà Phấn sẽ được y tá chăm sóc, cô đỡ thấy lo hơn.

Khả Lan chợt dừng trước cửa phòng. Cô đứng nhìn vào. Vì đây là phòng đặc biệt nên ba Phấn chỉ niềm có một mình. Khả Lan đã lấy số tiền cho người ta mượn vườn để chữa trị cho mẹ.

Qua ô kiếng, cô thấy Dương Kiện đang chăm sóc cho bà thật tỉ mỉ. Anh đỡ bà ngồi dậy rồi lấy thuốc cho bà uống. Hai người lại nói gì với nhau dường như rất vui vẻ.

Hóa ra bà vui lên như vậy là nhờ sự chăm sóc, trò chuyện của anh.

Dương Kiện đợi bà nằm xuống. Anh kéo mền đắp cho bà rồi anh bước ra ngoài.

Khả Lan đã ngồi ở băng đá. Thấy cô, anh bước lại gần:

– Sao có không vào thăm bác đi? Bác đang trông cô đấy.

– Chẳng phải mẹ tôi đã ngủ rồi sao?

Anh cũng biết cách lấy lòng quá chứ. Dương Kiện chau mày khó hiểu. Con nhóc này luôn làm anh phải điên đầu. Anh lấy lòng bà Phấn để làm gì chứ?

Người tốt mà lại bị nghi oan sao?

Dương Kiện lắc đầu:

– Hôm nào không nói móc nhau, cô ăn cơm không ngon hả?

– Tôi cũng đâu có muốn. Nhưng tôi không thể nói chuyện bình thường với anh được.

– Hóa ra cô luôn nói chuyện không bình thường với tôi à?

– Như vậy vẫn còn chưa xứng với anh đấy.

Dương Kiện chán ngấy cảnh gáy cãi với cô. Lẳng kinh khùng.

Dương Kiện chép miệng:

– Cô muốn nói sao tùy cô. Tôi chẳng quan tâm.

– Hừm! Anh đừng tưởng lấy được lòng mẹ tôi thì lấy được lòng tôi nha.

– Dương Kiện mở to mắt kinh ngạc. Con nhóc này muốn nói gì đây?

– Cô nói gì vậy hả?

– Anh định lấy lòng tôi để chạy xe ểu khỏi bị phạt chứ gì.

– Trời! Cô tự tin vừa thôi. Dương Kiện này mà làm mấy chuyện đó sao? Cô nhầm người rồi.

– Nếu không vì vậy thì tại sao anh lại tốt với mẹ tôi chứ? Đâu có ai tốt với người khác mà không có ý đồ chứ.

Dương Kiện trợn mắt. Anh cốc mạnh lên đầu cô:

– Cô vừa thôi. Đừng có lấy bụng ta suy bụng người.

Khả Lan nhăn nhó vì đau:

– Anh làm gì mà ký đau quá vậy? Tôi nghi ngờ không đúng sao?

– Đúng? Hay quá hén! Bậy bạ hết biết! Tôi giúp bác vì bác thiếu người chăm sóc. Cô tưởng giao mẹ mình cho y tá là xong sao?

– Chuyện này anh không cần quan tâm.

– Tôi đâu có quan tâm đến cô. Tôi chỉ thấy thương bác thôi.

Nhưng đó là mẹ tôi. Tôi không thích anh làm thế.

Dương Kiện tỉnh bơ:

– Tôi đâu cần cô thích hay không. Tôi thấy cần thì tôi làm thôi.

– Điên khùng!

Dương Kiện lừ mắt nghiêm nghị. Anh nhìn thẳng vào cô và nói:

– Cô đừng làm tôi nổi nóng lên đây, tôi không biết mình sẽ làm gì đâu!

Khả Lan hoảng. Cô thủ vổ:

– Anh định làm gì?

Dương Kiện chụp lấy nắm đấm của Khả Lan đang dử dử vào mặt mình, anh siết chặt:

Cô đừng tưởng chỉ mình cô có vổ nhé. Đừng hờ chút là thủ vổ, chẳng chút nữ tính nào cả.

– Mặc kệ tôi! Anh buông ra chưa?

– Tôi không buông, cô làm gì tôi hả?

Khả Lan bậm môi:

– Anh định lợi dụng hả?

Dương Kiện cười cười. Anh kề sát miệng mình vào tai cô, nói nhỏ:

– Tôi mà lợi dụng. Cô chẳng có sức quyến rũ tôi đâu, từ trên xuống dưới chẳng chút nữ tính. Ngồi kế bên mà tôi chẳng có chút cảm giác nào.

Khả Lan giận sôi gan. Nếu ăn thịt được hắn thì cô cũng ăn rồi. Hắn xem thường cô đến vậy sao? Đồ ôn thân đáng ghét, xấu xa. Khả Lan ầm ừc:

– Tôi thế nào mặc xác tôi liên quan gì đến anh. Tôi giống con trai thì sao chứ?

– Anh đặc ý lắm chứ gì. Anh tưởng tôi muốn vậy lắm sao?

Nhìn Khả Lan ngân ngấn nước mắt mà Dương Kiện nao nao trong lòng. Anh cũng quá đáng thật. Sao cứ trêu cô như thế. Anh không nghĩ đến cảm xúc của cô gì hết. Dù có thế nào đi nữa thì cô cũng là con gái mà.

Anh hơn thua với cô, anh đâu đáng mặt đàn ông nữa.

Một chút hối hận thoáng qua, Dương Kiện buông tay Lan ra. Anh nói nhỏ:

– Tôi xin lỗi!

– Xin lỗi là xong sao? Anh ... ức hiếp tôi.

– Trời đất! Anh vừa lui một bước thì nhóc con tiến ba bước. Nếu anh lui nữa chắc khỏi sống với nhóc con quá.

Dương Kiện lạnh lùng:

– Tôi đã xin lỗi. Nếu cô còn làm khó thì mặc cô, tôi chẳng cần quan tâm đến.

– Tôi chửi anh rồi xin lỗi anh, anh có chịu không hả?

– Tôi chưa rơi vào trường hợp đó nên chưa biết. Cô hỏi người khác đi!

Khả Lan tức tối. Cổ đâm thùm thụp vào ngực anh:

– Anh chết đi! Tên khó ưa!

– Khó ưa mà cô cứ kiếm chuyện hoài. Chẳng phải cô rất muốn nói chuyện với tôi đó sao?

– Anh mơ đi! Tôi mà thèm nói chuyện với anh hả?

– Cô tự dối lòng mình sẽ khó chịu lắm đấy. Cô thừa nhận đi.

Khả Lan tức lộn ruột. Chuyện như thế mà hắn cũng đem ra đùa được sao?

Quá đáng lắm!

Khả Lan mím môi. Cô chợt nắm lấy cánh tay của anh và cắn mạnh vào đó.

Dương Kiện đau điếng người. Anh bùm miệng cố chịu đau. Trời ơi! Con nhóc này điên rồi sao?

Dương Kiện cố sức để giằng lấy tay ra. Anh long mắt giận dữ:

– Vào bệnh viện tâm thần lâu ngày, cô bị nhiễm bệnh hả?

Khả Lan nhìn anh nẩy lửa:

– Anh có tin tôi cắn thêm cái nữa không hả?

– Cô uống lộn thuốc à? Bộ cô muốn tôi đưa cô vào danh sách bệnh nhân thần kinh nặng nhất hả?

– Nếu tôi mà vào đó thì anh cũng chẳng được ung dung ở ngoài đâu.

Dương Kiện nhìn cánh tay với hai hàm răng rành rạnh. Anh đau nhức nhói:

– Cô phải bồi thường thiệt hại. Nhanh lên!

– Bồi thường gì chứ? Đây là phần thưởng mà anh đáng được nhận.

– Cô có biết nọc của người rất độc không? Nếu không biết cách ngăn chặn thì có thể tử vong đấy.

Khả Lan bấu môi:

- Anh định dọa người không biết gì đó sao?
 - Tôi mà dọa cô. Chết người chứ chẳng chơi.
 - Xí! Tôi chưa thấy bia mộ nào đề rằng chết do người cắn cả.
- Đó là do nọc trong miệng người ta ít, còn cô thì rất nhiều.
- Người nào cũng vậy thôi, ít nhiều gì chứ.

Dương Kiện cố tình:

- Cô có biết chất độc trong những người có cá tính như cô rất mạnh không hả? Nó có thể gây tử vong.

Khả Lan chẳng tin:

- Anh đi gạt mấy đứa lên ba đi. Còn tôi thì đừng hòng.

Dương Kiện vờ nhăn nhó:

- Cô không tin thì thôi. Bây giờ tôi đau quá, chắc là nọc người đang lan tỏa.

Nhìn vẻ nhăn nhó, đau đớn của anh, Khả Lan thấy rất thật. Chẳng lẽ anh nói thật sao? Nếu vậy thì cô đã gây tội rồi.

Khả Lan quỳnh quáng. Cô ôm lấy tay bị cắn của Dương Kiện. Cô lo lắng:

- Anh sao rồi? Bây giờ phải làm sao mới hết đây?
- Bây giờ mà đến chỗ lấy nọc thì không kịp phải dùng cách cổ điển thôi.
- Cách cổ điển là cách gì?

Dương Kiện nói nhanh:

- Cô cho tôi cắn lại một cái để truyền lại những gì cô đã đưa qua tôi.

– Hả! Anh cần lại tôi hả?

– Ủ! Chỉ có vậy mới cứu được tôi, nhưng nếu cô không muốn thì thôi. Chắc tôi sắp chết rồi quá, toàn thân tôi bắt đầu tê rồi.

Khả Lan vừa lo vừa sợ. Cô phải làm sao bây giờ? Tự nhiên gây ra họa để phải khổ thế này.

Khả Lan bối rối:

– Không còn cách nào khác sao? Tôi không chịu đau được đâu.

Dương Kiện cố nén cười. Nhóc con này dốt kinh khủng. Vậy mà cũng bị anh lừa sao?

Dương Kiện vẫn nhăn nhó:

Vẫn còn một cách nhưng có lẽ cô không chấp nhận đâu.

– Là cách gì? Anh nói mau đi kéo không kịp.

Dương Kiện vờ ngập ngừng:

– Cô hôn tôi một cái sẽ hết thôi.

Khả Lan đỏ cả mặt. Cô đáp ứng:

– Trịkiểu gì kỳ vậy?

– Tôi chỉ biết có hai cách đó thôi. Nếu cô muốn giúp thì chọn một trong hai cách nhanh lên.

Khả Lan suy nghĩ giây lát. Cuối cùng, cô quyết định:

– Tôi sẽ cứu anh. Tôi sẽ hôn anh một cái, nhưng trước khi hôn tôi cần nói chuyện này với anh.

– Là chuyện gì vậy?

– Chuyện này phải nói nhỏ mới được. Anh đưa lỗ tai đây.

– Kỳ vậy?

– Nhanh lên!

Dương Kiện miễn cưỡng, anh vểnh tai lên:

– Nói gì nói nhanh đi!

Khả Lan kề miệng gần tai anh. Cô cắn mạnh thêm một cái nữa.
Dương Kiện như hết chịu đựng. Anh nháy dưng lên:

– Cô điên hả? Sao cắn tôi hoài vậy?

Khả Lan đứng phắt dậy. Hai tay chống nạnh mắt trừng trừng nhìn anh:

– Anh tưởng tôi là con ngốc nên muốn lợi dụng hả? Anh làm người rồi.

Dương Kiện ngẩn người. Hóa ra, nhóc con đã biết anh giở trò. Vậy mà cô ta còn cho anh sụp lại vào bẫy. Đúng là gây ông đập lưng ông.

Dương Kiện thua một trận to tướng. Anh xấu hổ kinh khủng.

– Ai muốn lợi dụng cô chứ?

– Không lợi dụng mà muốn tôi hôn anh à?

– Tôi chỉ đùa cho vui thôi mà. Ai cần cô hôn.

– Anh còn ngại biện. Nếu tôi không phát hiện bẫy của anh thì tôi đã ...hôn anh rồi.

Dương Kiện rít giọng:

– Tôi mà để cô hôn thì còn khuya mới có. Cô đừng có mơ. Cô có xin, tôi cũng không cho cô chạm vào đâu.

– Khả Lan giận sôi gan. Hấn ăn nói như vậy sao? Chắc cô giết hấn chết quá.

– Anh có lỗi mà còn lên mặt hả?

– Tôi bị cắn, còn cô ...cắn tôi, ai là người có lỗi hả?

– Hứ! Tại anh bày trò nên tôi cho anh một bài học thôi.

– Nếu cô không cắn tôi trước thì tôi đâu cần giở trò:

– Nếu anh không chọc tôi thì tôi đâu làm như thế.

– Được rồi! Trong chuyện này ai cũng có lỗi. Tôi bỏ qua cho cô.

Khả Lan vênh mặt:

– Cái gì? Anh làm như tôi có lỗi cần anh tha thứ vậy. Tôi làm gì sai mà anh bỏ qua.

– Cô ngoan cố vừa thôi.

Khả Lan nguýt anh:

– Tôi muốn anh xin lỗi tôi!

– Mơ đi nhóc!

– Muốn tôi cắn nữa không hả?

– Cô dám!

– Anh thách hả?

Dương Kiện nghe đau nhói cả thân khi nghĩ đến cái cắn của cô. Anh rùng mình:

– Tôi không muốn đôi co với cô. Cô hãy nhớ rõ ngày hôm nay đây.

– Anh coi chừng đó!

- Tôi cũng không tha cho cô đâu.
- Tôi sẽ chống mắt lên xem anh làm gì tôi đây.
- Hừm! Chờ đó đi nhóc con!

Dương Kiện bỏ đi. Tự dưng anh thấy mình giống con nít kinh khủng. Hết chuyện đi ăn thua với Khả Lan mất cả cái uy làm trưởng khoa của anh.

Tối nay, Khả Lan và nhóm thực tập được phân công theo dõi đám thanh niên đua xe vào mỗi tối gây tiếng ồn cho cả thành phố.

Các anh em đã nhiều lần điều tra nhưng vẫn chưa tóm được chúng. Khả Lan có quyết tâm cao độ trong. Phi vụ lần này nghe nhắc đến bọn đua xe là Khả Lan giận điên lên rồi.

Cô phải quyết tâm tiêu diệt cả bọn.

Khả Lan đang giả làm người dân ngồi trong vũ trường cùng các đồng nghiệp khác. Công phụ trách chỉ huy lần này. Anh nói nhỏ với Khả Lan:

- Em có thấy lo không?
- Lần đầu làm việc quan trọng thế này nên em có chút lo lắng.

Công trấn an:

- Em có tâm lý như thế, anh hiểu mà.

Nhưng em hãy nghĩ rằng người run sợ là bọn đua xe. Chúng đang rất sợ em đến bắt chúng tổng vào tù.

Khả Lan mỉm cười:

Anh làm em phấn khởi quá. Tự dưng em muốn mau chóng đi gặp bọn chúng.

– Trời! Em nôn đến vậy sao? Em phải bình tĩnh chứ.

Chuyến bắt đua xe lần này chỉ có mỗi Khả Lan là nữ. Cô đang thấm nhặt những kinh nghiệm từ đàn anh. Cô muốn mình phải làm tốt.

Những gì cô học được sẽ rất có ích cho cô. Cô sẽ cố phát huy nó.

Đồng hồ điểm mười hai giờ khuya. Đám thanh niên bắt đầu tụ tập. Chúng bắt đầu hú ga, kêu la inh ỏi.

Chúng kéo nhau vào vũ trường. Tiếng “Thúy bụi” lớn nhất:

– Uống vài ly đi, chúng ta đua tiếp nào!

Linh quậ" cũng la lên:

Một chầu thuốc lắc nữa nhé.

Đại vương xa lộ" cười lớn:

– Tụi anh sẽ chiều theo ý tụi em.

"Linh quậ" khoái chí:

– Đâm nay phải tãưng thêm liều lượng chơi mới khoái.

– OK!

Cường thẹo" chen vào:

– Cuộc đua vừa rồi Đại đương của chúng ta thua. Lần này không biết đến lượt ai đây?

Vừa lúc đó, “Vua tốc độ” bước vào. Anh nói:

– Lần này sẽ đến lượt mày đấy.

– Mày giỡn à? Lần trước do mày may mắn nên mới thắng được tao thôi.

Nãy giờ ngồi theo dõi, Khả Lan suýt phải bật thốt lên vì tên thanh niên bước vào là Dương Kiện. Cô kinh ngạc hết sức.

– Anh ta mà cũng có mặt trong đám đua sao?

Khả Lan dụi dụi mắt để nhìn anh cho rõ. Thôi đúng là hấn rồi. Tuy ánh đèn mờ ảo nhưng cô vẫn nhận ra. Không ngờ một bác sĩ như hấn mà cũng bày đặt tham gia đua xe. Hèn gì hấn chẳng đứng đắn chút nào. Có lần còn vượt đèn đỏ nữa:

Hừm! Làm bác sĩ cao quý không chịu lại học đòi đua xe. Hôm nay anh gặp cô coi như anh tiêu rồi:

Cường thoét đưa ly rượu lên. Anh la to:

– Dzô nào! Chuẩn bị một trận chiến đi.

– Dzô!

Cả đám cùng ly nghe rất xôm tụ. Chợt Đại vương xa lộ" có điện thoại. Hấn lấy ra nghe:

– Tao nghe đây!

– Cái gì?

– Tao biết rồi!

– Ủ!

– Tao sẽ rút quân.

Cho điện thoại vào túi, "Đại vương xa lộ" vỗ bàn:

– Giải tán đi tụi bây.

Như hiểu ý, tất cả nhanh chân tản ra.

"Thúy bụi" cau có:

– Sao vậy anh?

Có công an theo dõi chúng ta.

Chúng có đuổi kịp ta đâu mà lo.

“Vua tốc độ” nhăn nhó:

– Em muốn vào tù sớm hả?

– Đua xe thôi làm gì phải vào tù.

– Nếu em không sợ thì trở vào hện tội khác đua đi. Anh về.

"Thúy bụi" nín anh lại:

– Không đua thì ngồi lại nhậu cũng được mà. Chẳng lẽ uống lượu cũng bị bỏ tù sao anh?

– Không được đua còn hứng thú đâu mà uống. Anh muốn về đây.

– Mệt anh quá! Ở lại chút đi mà!

Vua tốc độ" cương quyết:

– Anh không muốn ở lại đâu. Em vào chơi với tội nó đi.

Thúy bụi" nhăn nhó:

– Hôm nay anh sao vậy? Anh làm em mất hứng quá.

– Chuyện gì anh đã quyết thì em không cần nói nhiều vô ích.

– Vậy thì tùy anh em vào với tội nó.

“Thúy bụi” không nói thêm nữa. Cô quày quả bỏ đi.

"Vua tốc độ" ra ngoài. Anh đề ga cho xe lao vút đi.

Anh cho xe chạy thật nhanh trên đường.

Đối với việc đua xe, anh rất cần đó để giải khuây nỗi buồn hay nói đúng hơn anh rất cô đơn. Anh cần những trò này để giết thời gian.

"Vua tốc độ" chợt chạy chậm lại khi phớt qua một dáng quen quen. Anh cho xe vòng lại chạy song song với dáng người đó.

Anh nhìn kỹ một lượt rồi nói:

– Cô còn nhớ tôi không?

Nghe tiếng anh, Hồng Liên cũng thoáng sợ nhưng chợt nhận ra anh. Đúng hơn là cô nhận ra chiếc xe của anh.

Hồng Liên mỉm cười:

– Anh đã giúp tôi. Tôi đâu dám quên.

– Hên quá! Vậy mà tôi cứ ngỡ cô đã quên tôi rồi.

– Tôi vẫn chưa trả ơn cho anh mà, làm sao quên được.

– À! Cô đi đâu mà khuya quá vậy? Cô Hồng Liên thoáng rung mình:

– Sợ chứ! Nhưng vì công việc nên tôi phải đi khuya thôi.

“Vua tốc độ” tỏ vẻ quan tâm:

– Cô làm gì?

– Một nghề bình thường thôi. Anh đừng quan tâm.

– Cô thường xuyên đi làm về khuya vậy sao?

– Không, chỉ duy nhất hôm nay thôi.

– Vậy à!

Hồng Liên chợt liếc sang anh. Nhìn chiếc xe đó, cô lại nhớ đến cảm giác của ngày nào. Tuy có hơi sợ nhưng rất tuyệt.

Cô thầm ước được ngồi trên đó một lần nữa. Hồng Liên thoáng đỏ mặt. Cô làm sao vậy? Tự dưng sao lại có ý nghĩ này chứ? Kỳ quá đi!

"Vua tốc độ nheo nheo mắt:

– Cô đang nghĩ gì vậy?

Hồng Liên chối biến:

– Tôi đâu có nghĩ gì. Tôi đang tập trung lái xe mà.

– Vậy à!

– Giờ này, anh vẫn còn ở đây chắc là đi chơi rồi.

– Nếu tôi nói là tôi đi đua xe thì cô nghĩ thế nào?

Hồng Liên nhún vai:

– Tôi không nghĩ gì hết.

– Cô thích đua xe à?

– Tôi không thích nhưng không có nghĩa là tôi ghét.

– Cô thú vị nhỉ.

– Con người mà cũng dùng từ thú vị được sao?

– Vậy cô muốn tôi dùng từ gì?

– Tùy anh!

"Vua tốc độ" nhướng mày. Cô gái này nói chuyện lạ nhỉ. Hôm nay cách nói chuyện của cô khác hẳn với mấy ngày trước anh gặp cô.

Nói chuyện với cô cũng vui đó chứ. "Vua tốc độ", hứng thú:

– Nhà cô còn bao xa nữa hay để tôi đưa cô về.

– Không cần đâu. Tôi về một mình được mà.

– Cô biết bây giờ đã gần hai giờ sáng rồi không? Cô đi một mình nguy hiểm lắm.

Nếu không gặp anh ở đây thì tôi vẫn đi một mình mà.

Nhưng bây giờ tôi đã gặp cô, tôi đâu thể để cô đi một mình.

– Anh không cần bận tâm điều đó.

"Vua tốc độ" lắc đầu. Cô ta cũng khá khó tính đó chứ, cũng khá bạo dạn.

Con gái mà dám đi một mình ngoài đường giờ này dù cô có nói gì thì anh cũng đâu thể để cô đi về một mình được.

"Vua tốc độ" vẫn chạy sát bên cô. Cả hai chạy song song nhau. Hồng Liên hắng giọng:

– Sao anh không về đi?

– Đường này về nhà tôi mà.

– Anh xạo vừa thôi. Tôi biết anh muốn đưa tôi. Về nhà nhưng không cần đâu tôi tự lo được.

Nhưng tôi không an tâm.

– Anh đã giúp tôi một lần. Tôi vẫn chưa trả ơn mà.

Vua tốc độ" chép miệng:

– Tôi giúp người không phải cần trả ơn.

– Vậy sao?

– Nhà cô còn xa không?

- Cũng sắp đến rồi.
- Đưa cô ở để tôi còn có dịp biết nhà.
- Để làm gì?
- Làm bạn được không?

Hồng Liên tủm tỉm:

- Dĩ nhiên là được.
- À! Tôi quên mất. Tên cô là gì vậy?
- Tôi là Hồng Liên. Còn anh?
- Tôi là ...cô gọi tôi là “Vua tốc độ” đi.
- Trời! Nghe tên cũng biết anh đua cở. Theo cô thì đến cở nào?
- Cũng thuộc hạng cao siêu.

Vua tốc độ" cười:

Cũng bình thường thôi.

- Thế nào là bình thường.
- Tôi đua chỉ vì những cái danh thôi.

Lúc đầu tôi chẳng thích nhưng dần dần đâm ra thích chuyện đua xe và bị ghiền đến hôm nay.

- Nếu anh có quyết tâm thì sẽ bỏ được đua xe thôi.
- Bây giờ có quyết tâm, rồi cũng không muốn bỏ nó đâu.
- Sao lạ vậy?
- Cô không hiểu được đâu.

Hồng Liên nhướng mắt:

- Anh lạ thật!
- Con người vốn rất lạ mà.

Hồng Liên cười:

- Vậy thì tôi rất hân hạnh làm quen với người lạ rồi.
- Người lạ làm quen với người lạ mới vui chứ.

Hồng Liên cười:

- Cảm ơn anh.

“Vua tốc độ” ngạc nhiên:

- Sao tự nhiên lại cảm ơn tôi?

Nhờ có anh chạy kề bên trò chuyện mà tôi đỡ thấy sợ.

- Ủa! Sao lúc nãy cô bảo là không sợ?
- Tôi đùa thôi. Con gái đi giữa khuya vậy làm sao mà không sợ.

“Vua tốc độ” chợt hỏi:

- Chạy kề bên tôi cô không sợ tôi giở trò sao?
- Con người luôn có những linh cảm đặc biệt, linh cảm của phụ nữ rất chính xác.
- Tôi nghĩ ngoài việc đưa xe ra thì anh không còn điểm xấu nào nữa.
- Cô chắc đến vậy à?
- Tôi tin vào đôi mắt của mình.

– Từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên tôi được nghe người ta khen đấy.

– Đây không phải là khen mà đây là sự thật.

– Nhưng đối với tôi những câu này rất quý. Trước giờ, trong mắt mọi người tôi chỉ là một thằng ăn chơi sa đọa.

– Sao anh không chứng minh cho họ thấy anh vẫn còn những cái hay khác.

– Để làm gì? Tôi chẳng cần nó.

Hồng Liên cắn môi:

– Đàn ông các anh đúng là rất khó hiểu.

"Vua tốc độ nhún vai:

– Thôi, đừng bàn về tôi.

Hồng Liên cười:

– Anh có muốn bàn cũng không được.

– Tôi đến nhà rồi.

– Ở đâu?

– Trước mặt đó.

– Biệt thự?

– Đúng vậy! Thôi tới vào nhà. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.

– Không có gì, cô vào đi. Nếu có dịp chúng ta sẽ gặp lại.

Hồng Liên đã vào khá lâu mà "Vua tốc độ" vẫn tần ngần đứng đó.
Hôm nay anh làm sao vậy?

Luật Của Trái Tim

Chương 5

Buổi sáng Dương Minh thức dậy thật sớm. Anh ra sân tập thể dục.
Tối qua đi chơi về khuya quá, uể oải cả người.

Dương Kiện cũng đi ra. Anh hắng giọng:

- Chắc hôm nay trời có mưa rồi.
- Anh muốn gì đây?
- Anh thấy lạ nên nói vậy đó.
- Gì mà lạ?

Thì cậu Ba nhà này thức sớm tập thể dục nè.

Dương Minh lườm mắt:

- Anh làm như chỉ có anh mới biết làm.
- Anh đâu có ý đó.

Dương Minh cười:

- Em biết mà. Em đùa thôi.
- Trời? Em mà cũng biết đùa nữa sao?

Dương Minh đá anh một cái:

- Anh tưởng em là gì mà không biết đùa hả?

Dương Kiện vỗ vai em trai:

Thấy em như vậy, anh mừng lắm. Cố gắng mà phát huy nhé.

– Em không thể làm điều anh muốn. Em rất thích đua xe.

– Em có thể dùng tài năng đó vào việc tốt. Có gì mà cần đua xe.

– Những cuộc đua xe ở nước ngoài. Làm sao đến lượt mình?

Dương Kiện nói chắc nịch:

– Anh sẽ đăng ký cho em thi nhưng chỉ một lần thôi và em phải hứa là không đua nữa.

Dương Minh muốn anh trai tốt cho mình nhưng không thể vì vậy mà anh bỏ cuộc chơi được. Tội nó sẽ cười anh cho mà xem. Dương Minh này đầu thể mất mặt thể được.

Thấy Dương Minh dăm chiêu, Dương Kiện hỏi thúc:

– Em còn suy nghĩ gì nữa. Cứ nghĩ đến việc đua xe là không có tương lai và cả nhà cũng chẳng ai thích chuyện này nhất là bà nội. Tuy ngoài miệng bà luôn rầy la nhưng thật ra bà rất lo cho em.

– Em biết mà.

– Nếu em biết thì hãy suy nghĩ kỹ đi. Em nên nhớ rằng cả nhà đang mong mỏi em làm lại từ đầu.

Dương Minh thở dài:

– Em sẽ suy nghĩ mà.

– Anh mong câu trả lời của em sẽ khiến cả nhà vui.

– Em không dám chắc đâu.

– Hãy chiến đấu với chính mình.

Dương Minh chợt nhìn anh trai. Anh nói:

– Anh lo cho em, còn chuyện anh thế nào Dương Kiện vươn tay tập một động tác thể dục. Anh nói:

– Chuyện của anh là chuyện gì?

– Chuyện cưới vợ.

Dương Kiện ngừng lại hẳn khi nghe đến hai chữ cưới vợ. Anh buồn xo:

– Em cũng biết lệnh của nội như núi sao?

– Anh chấp nhận cuộc hôn nhân không có hạnh phúc à?

– Chưa hẳn là vậy.

– Sao anh không đấu tranh?

– Anh có đấu chứ.

Nhưng chưa quyết liệt.

Dương Kiện lắc đầu:

– Anh không muốn điều đó.

– Anh sẽ khổ.

– Anh không muốn bà nội và ba mẹ phải buồn.

Dương Minh nhăn nhó:

– Sao anh không nghĩ đến mình mà cứ nghĩ đến người khác như thế? Hôn nhân là hạnh phúc cả đời đấy. Anh định hy sinh để bà nội và ba mẹ được vui à?

Dương Kiện buồn bã. Mấy ngày nay anh đang điên đầu lên được. Chuyện này giải quyết thật khó:

Mẹ và ba thì không có gì nhưng nội thì quá cương quyết. Anh biết làm sao để vẹn đôi đường.

Dương Kiện nheo nheo mắt:

– Em cũng không chấp nhận Ngọc Mỹ làm chị dâu sao?

Dương Minh nhún vai:

– Cô ấy không xứng với anh.

– Điều kiện cô ấy rất tốt mà.

Hóa ra, anh cũng chỉ nhìn bằng vẻ bên ngoài như nội. Nếu anh thấy cô ấy tốt thì tại sao anh lại từ chối?

– Anh từ chối là do nguyên nhân khác.

Chuyện tình cảm rất khó nói. Em biết mà.

– Nhưng em nói anh nhìn Ngọc Mỹ bằng vẻ bề ngoài là sao?

Dương Minh chép miệng, anh vốn là người không thích nói nhiều. Hơn nữa, anh không ưa chuyện nói sao lưng người khác. Dương Kiện có đủ khả năng để tìm hiểu đầy đủ về Ngọc Mỹ. Anh nghĩ vậy.

Dương Minh nói:

Anh tự tìm hiểu lấy đi. Em không muốn nói nhiều.

Dương Kiện nghi ngờ:

– Có phải em biết gì về Ngọc Mỹ không?

– Em nói anh nghe đi?

Anh hãy tự tìm hiểu và cho nội thấy rõ những gì anh biết về Ngọc Mỹ. Nếu em nói, nội không tin đâu.

Dương Kiện bất an. Anh biết Dương Minh không tùy tiện nói bừa vậy đâu.

Nhất định là có chuyện gì rồi. Anh phải tìm hiểu mới được.

– Anh đang nghĩ về Ngọc Mỹ à?

– Em làm anh thấy bất an.

Đây đâu phải là tính cách của anh. Anh đâu biết sợ gì.

Anh không sợ gì cả. Anh và nội sẽ không vui khi biết Ngọc Mỹ ... như lời em nói.

Dương Minh vỗ vai anh:

– Đừng suy nghĩ nhiều. Anh chỉ cần chú ý cô ta một chút thôi.

Dương Kiện nhún vai:

– Anh không có nhiều thời gian để làm những việc đó. Anh sẽ tìm cách khác để thuyết phục nội.

– Tùy anh thôi.

Dương Kiện khoát tay:

– Bỏ chuyện này qua một bên đi. Anh chỉ muốn nghe chuyện của em thôi.

– Thì em chỉ cô mỗi chuyện đua xe thôi.

– Em hãy về phụ giúp ba đi. Ba đã già rồi, ba cần nghỉ ngơi.

– Ba có anh mà.

– Anh là bác sĩ và anh yêu cái nghề này.

Anh đầu thế đi sai hướng. Còn em thì khác, em có thể phụ giúp ba kinh doanh. Ba đang trông chờ vào em rất nhiều.

Dương Minh chép miệng:

– Em cũng thích kinh doanh, nhưng bây giờ chưa phải lúc em vào công ty.

– Bao giờ thì em cho là đến lúc?

– Em chưa biết. Có thể khi em đã chán những cuộc chơi.

– Em hãy vì sức khỏe của ba đi.

– Em cần có thêm kinh nghiệm từ giới thượng hải.

Dương Kiện gục gật đầu. Có lẽ anh nên tôn trọng sự quyết định của Dương Minh. Dương Minh đã biết suy nghĩ nhiều hơn anh tưởng.

Dương Kiện thấy mừng trong dạ. Anh cười:

– Em trưởng thành nhiều rồi.

– Em cũng thấy vậy.

– Cứ thế mà phát huy nhé.

Dương Minh cười. Tự nhiên hôm nay anh thấy vui, yêu đời lắm. Có lẽ là do có một động lực khác đang thúc đẩy anh nhưng động lực đó vẫn còn tiềm ẩn.

Khả Lan cứ suy nghĩ mãi về Dương Kiện. Nhìn dáng của hắn đâu giống một tay đua xe. Sao hắn lại có mặt nơi đó?

– Hắn ăn chơi sa đọa đến thế sao? Hừm! Nếu đã vậy cô càng có quyết tâm bắt hắn nhưng mà ...chẳng phải hắn luôn chăm sóc chu đáo cho mẹ cô sao? Thật ra hắn là người thế nào đây? Sao mà khó hiểu quá vậy?

Khả Lan vừa vào bệnh viện vừa nghĩ ngợi. Cô bỗng giật mình khi có tiếng quen thuộc:

- Suy nghĩ gì mà mắt hồn vậy, cô cảnh sát giao thông?
- Tôi suy nghĩ gì thì liên quan gì đến anh?
- Tôi chỉ hỏi cho vui miệng thôi. Nếu cô không thích thì thôi.
- Lắm chuyện!

Dương Kiện lắc đầu. Lại cộc cằn, trống không. Cô ta đúng là đặc biệt.

Dương Kiện không nói anh đi về phía thang máy, Khả Lan cùng đi về phía thang máy. Một số y tá đang đứng đó, thấy anh đến họ gật đầu chào trong có vẻ rất nể anh. Dương Kiện gật đầu chào lại kèm theo nụ cười thật quyến rũ.

Khả Lan cũng thoáng xao xuyến khi nhìn thấy nụ cười đó.

Cánh cửa thang máy hé mở, mọi người đổ xô vào Dương Kiện và Khả Lan cũng bước vào thang máy phát ra tín hiệu.

Te ...te ...

Một y tá vang lên:

- Quá tải rồi.

Dương Kiện lịch sự:

- Mọi người đi trước đi. Tôi đi sau cũng được.
- Sao được chứ! Bác sĩ phải đi trước mới đúng.

Dương Kiện vừa bước ra vừa nói:

- Ai đi trước cũng được mà.

Một người khác lại nói:

- Hình như vẫn quá tải.

Mọi ánh mắt tự dừng đổ xô về phía Khả Lan làm cô khó chịu. Dương Kiện vội nắm lấy tay cô kéo nhẹ về phía mình:

Mọi người đi trước. Tôi và cô ấy sẽ đi sau.

Thang máy đóng cửa, Khả Lan đâm quạu nhìn anh:

– Nè! Định lợi dụng hả?

– Cô đừng hờ chút là bảo tôi lợi dụng được không? Cô tưởng mình có khả năng thu hút để tôi lợi dụng sao?

Dấu đôi môi, Khả Lan cãi:

– Hứ! Tôi thừa sức thu hút người khác.

– Với cá tính con trai à?

Khả Lan véo mạnh vào hông anh:

– Bất lịch sự:

Là một bác sĩ, mà nói chuyện như thế hả?

– Bác sĩ không phải người hả?

Vừa lúc đó cửa thang máy mở cả hai bước vào, Khả Lan lại tiếp tục:

– Bác sĩ là người nhưng ít ra cũng phải có phần cho người ta nể chứ:

– Cô không thấy lúc nãy mọi người chào tôi một cách rất nể trọng sao?

– Đó là do ba anh là giám đốc bệnh viện thôi.

Giám đốc bệnh viện. Dương Kiện chột vồ đầu. Anh nhớ rồi lần trước cãi nhau với nhóc, anh đã phóng là ba anh làm giám đốc bệnh viện. Nhỏ này cũng nhớ dai thử.

Dương Kiện không giải thích:

– Cô muốn tôi sao cũng được. Tôi chẳng quan tâm.

Khả Lan ầm ừc. Cô giậm chân:

– Đúng là lỗi nói chuyện của những tên ăn chơi.

Dương Kiện nhướn mày:

– Cô nói gì hả?

– Hừm! Tôi nói gì anh hiểu mà. Hóa ra anh chỉ có cái óc bác sĩ thôi. Mọi người đã làm anh rồi.

Dương Kiện chẳng hiểu gì cả, anh chau mày nhìn cô:

– Cô muốn ám chỉ điều gì vậy?

– Anh giả vờ cũng hay lắm.

– Thật ra cô muốn nói gì?

Khả Lan định nói cho anh biết là cô đã thấy anh trong đám đua nhưng cô chợt nhớ đến đây là chuyện mật nên thôi.

Thang máy bắt chợt dừng lại, Khả Lan phát hoảng:

– Chuyện gì vậy?

– Chắc cúp điện!

Khả Lan nhìn quanh. Trời! Chỉ có cô và anh trong thang máy. Lúc này mãi lo nói chuyện nên cô đầu để ý. Cô chấp hai tay lại cầu cho mau có điện. Cô đâu thể ở lâu trong này với tên chuyên lợi dụng này.

Tít ...tít ...tít ...

Dương Kiện bật thốt:

– Chết! Thang máy hư rồi.

Mặt Khả Lan tái bệch:

– Hả! Sao kỳ vậy?

– Tôi làm sao biết được.

– Đì chung với anh thật xui xẻo. Anh toàn đem xui xẻo đến cho tôi thôi.

– Bộ cô tưởng cô đem may mắn đến cho tôi hả? Cô cứ y như sao quả tạ vậy.

Khả Lan đổp chát:

– Anh mới là khắc tinh của tôi thì có.

Dương Kiện cốc vào đầu cô:

– Cô giỏi mồm mép lắm. Bây giờ sắp chết khó trong đây mà không lo.

– Gì mà chết khô?

– Thang máy hư rồi. Có thể tôi và cô chết ngộp ở đây.

Khả Lan lấp bắp:

– Anh đừng có dọa tôi nha.

Dương Kiện thâm cười. Phên này anh sẽ dọa cô ...tè trong quần luôn cho xem.

– Hừm! Cái miệng đánh đá đó đang dẫu lên thách thức anh, sao mỗi lần thấy nó, Dương Kiện lại muốn đặt môi mình lên môi đó kinh khủng. Ôi! Sao anh lại có ý nghĩ quái quỷ này? Anh hết người hôn hay sao mà lại muốn hôn Bà La Sát này.

Khả Lan liếc mắt:

– Anh nhìn gì mà bất lịch sự vậy, cứ nhìn chăm chú người ta?

Dương Kiện lắc đầu. Anh đã lỡ để cô nhìn thấy phút yếu lòng của mình mất rồi.

Bất chợt, Dương Kiện chồm tới ôm Khả Lan.

Anh áp sát bờ môi mình vào đôi môi quyến rũ của Khả Lan. Anh hôn một cách cuồng nhiệt và háo hức.

Quá bất ngờ nên Khả Lan chỉ biết thụ động đón nhận. Cô để mặc anh thể hiện tình cảm mà không có chút sức lực nào chống đối. Ôi! Đây là nụ hôn đầu đời của cô. Sao nó lại trao cho một người mà cô ghét chứ?

Khả Lan choàng tỉnh. Cô dùng một ít lý trí còn sót lại, cô cố sức cắn chặt lấy bờ môi anh đến rướm máu.

Dương Kiện đau không thể tưởng. Anh đẩy cô ra, mặt nhăn nhó.

– Sao cắn mạnh thế này?

Khả Lan nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Bất thành linh cô vùng tay tát mạnh vào mặt anh:

– Đê tiện!

Dương Kiện xoa xoa trên má. Thật ra, anh cũng không biết vì sao mình lại làm thế nữa. Yêu cô ư? Đâu thể nào có chuyện đó. Vậy vì lẽ gì đây? Anh không giải thích được nhưng chắc một điều là ngay lúc này anh không hề thấy giận cô chút nào. Tâm trạng anh lúc này thật khó hiểu:

Tuy trấn tĩnh được tinh thần đôi chút nhưng Khả Lan vẫn còn nghe tê dại.

Cô đấm thùm thụp vào ngực anh:

– Anh là đồ xấu xa, đê tiện. Anh có biết anh đã cướp đi nụ hôn trinh

nguyên của tôi không hả?

– Nụ hôn trinh nguyên? Anh là người hôn cô đầu tiên sao? Điều này bất ngờ quá, thú vị quá Dương Kiện thầm cười. Anh đau hai tay chống vào vách thang máy cho Khả Lan đứng gọn trong vòng tay anh. Cô ửng đỏ mặt đẩy anh ra:

– Anh làm trò gì vậy hả?

Hôn lại lần nữa.

– Cái gì!

– Lúc này em cần tôi. Bây giờ em phải bù lại chứ.

– Bù con khỉ! Anh lợi dụng vừa thôi.

– Anh đừng tưởng tôi dễ ăn hiếp nha. Tôi đâu có ăn hiếp em. Tôi muốn hôn thôi mà. Môi tôi rướm máu rồi. Tôi chỉ nhờ em cầm máu giúp thôi.

– Á! Tên quái quỷ này nham nhở hết biết.

– Chuyện vậy mà cũng nói được. Trời ơi! Chỉ có cô và hấn ở trong thang máy thôi. Có hồi hận kinh khủng, biết vậy lúc này cô thà đi thang bộ. Một mình cô ở đây làm sao chống lại hấn đây?

Khả Lan nói bừa:

– Anh mà dám làm bây coi chừng tôi ...cắn nữa đó nha.

Dương Kiện phì cười. Anh bước lại góc thang máy đứng. Anh nheo nheo mắt:

– Nãy giờ tôi đùa thôi. Có làm gì giận?

– Đùa hả?

– Ủ! Cô không thấy có tôi và cô đứng trong đây buồn lắm sao? Tôi phải biết giết thời gian để chờ người đến giúp chứ:

– Anh bị điên hả?

– Đâu có, tôi vẫn tỉnh mà.

– Tính mà làm mấy chuyện ... cảm phần lòng người vậy hả?

Dương Kiện nhún vai:

– Chẳng phải lúc này vẫn có người đồn nhận sao? Cũng cuồng nhiệt lắm mà.

Khả Lan âm ỨC. Cô bặm môi muốn rướm máu. Tên này đáng ghét quá đi, sao miệng hắn chẳng thốt ra câu nào nghe được hết vậy?

Khả Lan giận sôi gan. Cô dùng chân đá mạnh vào chán anh. Do quá trớn, có lại mang giày cao gót nên đứng không vững, có té ập vào người anh. Lại một lần nữa môi cô và môi anh lại gặp nhau. Dương Kiện siết chặt lấy vòng eo của Khả Lan. Anh miết môi mình trên môi có. Khả Lan cố vùng vẫy nhưng đành thất bại. Nụ hôn cô dịu hẳn dần rồi trở nên ngọt ngào.

Khả Lan cảm nhận được cảm xúc trong cô dâng lên mãnh liệt, tim cô đập loạn cả lên, từng tế bào trong cô như đang nhảy múa:

Bất giác cô cũng siết chặt lấy anh. Cô để bờ môi và cảm xúc của mình đi hoang. Cô cố tình chút lý trí để trấn áp phút giây yếu đuối này nhưng hoàn toàn bất lực. Nụ hôn cứ sâu dần sâu dần cho đến khi có tiếng tín hiệu thang máy phục hồi bình thường họ mới rời môi nhau.

Khả Lan ửng hồng đôi má. Ôi! Cô căm ghét sự yếu đuối của bản thân quá đi.

Hắn sẽ cười cho sự dễ dãi của cô. Khả Lan! Sao mà lại ngốc như thế.

Cửa thang máy vừa mở, Khả Lan đã ào ra như một cơn lốc. Dương Kiện cũng bước ra với tâm trạng chất ngất ngọn lửa yêu.

Anh cũng không giải thích nổi hành động của anh và cả cô nữa.

Chẳng phải cả hai luôn đối đầu nhau sao? Mọi chuyện cứ như đùa vậy.

Dương Kiện về phòng làm việc với tâm trạng đeo mang nhiều cảm xúc.

Dương Kiện ngồi dựa lưng vào xa-lông.

Anh nhăn trán:

– Nội ơi! Chẳng phải nội đã hứa là cho tụi con thời gian sao?

Bà My trách:

– Con lại kéo dài thời gian nữa à?

Ngọc Mỹ lay tay bà:

– Bà ơi! Tụi cháu vẫn còn trẻ mà. Hơn nữa, anh Kiện cũng muốn thành công hơn trong sự nghiệp rồi mới tính đến chuyện gia đình mà nội.

– Nội không muốn chờ. Hai đứa nói nhiều cũng vậy thôi.

Thật ra, Ngọc Mỹ cũng chưa muốn lấy chồng lúc này đâu. Bao thú vui van chờ đợi cô. Lập gia đình thì xem như cuộc chơi bị khóa lại.

Dương Minh cũng xen vào:

– Hay nội cho anh Hai thêm thời gian. Bà My nghiêm nghị:

Còn con nữa, con cũng đâu còn nhỏ. Lo chơi anh Hai con xong sẽ đến lượt con Dương Minh le lười. Lão thái gia nổi giận lây tới anh rồi. Tội nghiệp anh Hai quá nhưng chạm với lão thái gia, anh không dám chen vào đâu.

Bà My lại nói:

– Ý con thế nào hả Mỹ?

Ngọc Mỹ dịu dàng:

– Dạ, con thì tùy thuộc vào người lớn hai nhà ạ.

– Tốt lắm!

Dương Kiện đứng lên. Anh chợt đề nghị:

– Đã khuya rồi. Anh đưa em về.

Bà My khó chịu:

– Mới tám giờ mà khuya gì? Con sao vậy?

Ngọc Mỹ lay tay bà:

– Bà ơi! Bà phải cho tụi cháu đi chơi riêng để tìm hiểu nhau chứ:

Ngọc Mỹ rí vào tai bà như thế. Bà My sáng mắt:

– Ta lắm cảm quá! Thôi, hai đứa đi đi!

Ngồi trên xe, Dương Kiện không nói câu nào cả. Anh cứ chăm chăm nhìn về phía trước mà chạy.

Ngọc Mỹ hăng giọng:

– Dường như anh không thích đi chung với em?

– Em thấy vậy à?

– Thái độ của anh cho em biết.

– Vậy em nghĩ sao về anh?

– Em không biết.

Dương Kiện chợt thắng xe lại sát vào lề đường. Anh nhắm nghiền hai mắt rồi nói:

- Anh hỏi thật. Em có muốn cái đám cưới này diễn ra không?
- Anh hỏi vậy là sao?
- Em trả lời anh trước đi?
- Anh cũng biết em đối với anh như thế nào mà. Hơn nữa, hai bên gia đình luôn trông chờ vào lễ cưới này. Anh không muốn có nó sao?

Dương Kiện trầm giọng:

- Vấn đề không phải là anh có muốn hay không mà là anh sợ em phải khổ vì anh ... không yêu em. Anh chỉ xem em như một người bạn thôi.

Ngọc Mỹ nhìn ra phía ô cửa xe. Giọng cô khế khàng:

- Anh vẫn còn nhớ đến chị ấy.
- Chuyện đó đã vào dĩ vãng rồi. Anh không còn nhớ đến Lệ Chi nữa. Điều anh quan tâm là hiện tại.
- Cưới nhau rồi sẽ có tình cảm thôi.
- Nếu cứ mãi không có tình cảm thì sao? Em chấp nhận phòng không chăn lạnh à?

Tự nhiên bị khước từ tình cảm một cách thẳng thừng như vậy, Ngọc Mỹ nghe tự ái không thể tả. Ngọc Mỹ này mà phải ngồi đây van xin tình cảm, van xin anh cưới cô sao? Anh quá xem thường cô rồi. Ngọc Mỹ này chỉ cần búng tay một cái thì có khối chàng đi theo. Chỉ cần quơ tay một cái thì đã có hàng chục rồi.

Nếu cô không vì cái mã bảnh trai lại rất tài giỏi, gia đình có danh tiếng nhất nhì thành phố với mạng lưới vàng bạc đá quý thì cô đã cho dé từ lâu rồi.

Ngọc Mỹ cao giọng:

- Nếu anh đã nói vậy, thì em để tùy anh quyết định đấy. Nếu anh

thuyết phục được bà nội và gia đình thì chúng ta không bàn đến chuyện này nữa.

Dương Kiện biết từ chối cô như vậy là rất quá đáng, nhưng nếu cưới nhau thì người đau khổ sẽ là cô, và anh cũng chẳng vui về gì.

Ngọc Mỹ biết Dương Kiện khó mà lay chuyển được lòng bà My nên cô đâu cần phải nói nhiều. Chuyện này để mình anh chiến đấu là được rồi.

Dương Kiện nhìn vào màn đêm trước mặt. Nó đen như đường tình duyên của anh vậy. Anh đã thất bại một lần chẳng lẽ lần này lại tiếp tục thất bại nữa sao?

Dương Kiện buồn bã:

- Thôi, anh đưa em về.
- Anh quyết định thế nào?

Dương Kiện nhìn sang cô. Anh hỏi thẳng:

- Anh hỏi thật. Em có muốn lễ thành hôn này diễn ra không?
- Ý anh là sao?
- Em trả lời anh đi.

Ngọc Mỹ thoáng ngập ngừng. Anh hỏi cô một câu hóc búa thật đấy. Chẳng lẽ cô trả lời là muốn. Anh không còn câu nào khác để hỏi cô sao?

Ngọc Mỹ tỏ vẻ không vui:

- Chuyện này, em không trả lời anh được. Em luôn làm theo ý của cha mẹ em.
- Em luôn làm theo họ ngay cả khi em biết con đường đó rất khó đi à?

- Em tin anh là người có trách nhiệm.
- Anh biết nói sao cho em hiểu đây?
- Anh không cần nói gì nữa. Chuyện này em không giúp được anh.

Dương Kiện lắc đầu:

- Được rồi, anh không nói nữa.

Anh cứ xem chúng ta có nợ với nhau.

- Anh biết rồi.

Dương Kiện không nói thêm gì nữa. Anh phải tìm cách để chuyện này không xảy ra.

Anh cảm nhận được, Ngọc Mỹ chẳng có chút tình cảm nào với anh. Nhưng sao cô không phản đối chuyện đám cưới chứ? Xem ra, anh phải điều tra mới được.

Ngọc Mỹ vừa xuống xe là Dương Kiện đã lao vút đi. Chưa lúc nào anh thấy cô đơn thế này. Anh đang rất cần người tầm sự chia sẻ. Trong đầu anh lúc anh chỉ có mỗi bóng dáng Khả Lan. Tự dưng anh nhớ cô da diết.

Khả Lan ngồi trên xích đu trước nhà. Buổi tối sao mà cô đơn quá. Máy ngày nay, cô đưa bà Phấn về nhà nên không được nhìn cái dáng quen thuộc nữa. Cô thấy thiếu thiếu gì đó.

Khả Lan ngước lên nhìn những vì sao trên trời. Cô chợt cất giọng hát:

“Đêm nay em nhớ anh, em ngước lên hỏi sao trên trời, sao lung linh sáng tươi hình bóng anh trong tim em đó ...”.

Khả Lan đổi lời bài hát mà ca một cách buồn bã.

- Khả Lan ơi! Mi sao vậy? Sao mi lại nhớ đến hấn chứ? Hấn là tên lợi dụng.

Hắn đã từng hôn cô đến hai lần:

Dư hương của nụ hôn ...đó vẫn còn đây. Cứ như mới hôm qua.

– Em đang nhớ đến anh à?

Khả Lan giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc và một dáng hình đang tiến ra từ bóng đêm. Cô kinh ngạc:

– Sao anh lại có mặt ở đây?

Dương Kiện ngồi xuống cạnh cô. Thật ra anh đã lấy hồ sơ của bà Phấn ra xem nên mới biết địa chỉ nhà cô ở đấy.

Anh cất giọng thật trầm:

– Em không cần biết điều đó.

Khả Lan ngồi nhích ra. Anh làm cô quá bất ngờ. Người mà cô đang thầm thương trộm nhớ đang ngồi kế bên cô sao cô thấy xa xôi quá vậy?

– Anh đến đây làm gì?

Dương Kiện buồn bã:

– Anh thấy cô đơn. Tự dưng anh lại đến đây. Anh cũng không biết vì sao nữa. Khả Lan nhìn lên anh. Cô cảm nhận được hôm nay anh rất khác với mọi ngày.

Trông anh buồn thật. Tự dưng Khả Lan nghe trong lòng mình xốn xang. Cô muốn chia sẻ cùng anh quá.

Khả Lan dịu giọng:

– Anh gặp chuyện gì không vui sao?

Dương Kiện không nói gì. Anh chồm qua ôm chầm lấy Khả Lan vào lòng.

Anh cúi xuống tìm môi cô.

Khả Lan cũng ngồi im như chờ đợi. Không hiểu vì sao cô lại không muốn đẩy anh ra. Cô để mặc cho anh thể hiện tình cảm. Dương Kiện cứ miết lấy môi cô, vòng tay anh cứ siết chặt lấy eo cô. Môi anh uống lả ymôi cô rồi dần trượt xuống chiếc cổ trắng ngần thật quyến rũ. Dương Kiện như không thể cưỡng lại bao cảm xúc đang dâng lên. Khả Lan như tê dại trong vòng tay rắn chắc của anh.

Cô nghe toàn thân rung rẩy bầy như không còn sức lực nữa. Cô như rũ trong tay anh.

Thật lâu sau, Dương Kiện rời môi cô, anh nói trên môi cô:

– Em yêu! Anh yêu em.

– Ôi! Khả Lan như nhũn ra rồi. Khả Lan, mi tỉnh lại xem. Mi sao vậy? Mi bị hấn bỏ bùa hay sao vậy?

Thấy Khả Lan cứ ngây người, Dương Kiện kề môi mình vào sát tai cô. Anh nói nhỏ:

– Em đáng yêu lắm nhóc à.

Khả Lan ửng hồng đôi má. Sao hôm nay anh lạ quá vậy? Cô có nên tin vào những lời này hay không?

Khả Lan lắc mạnh đầu. Cô đẩy anh ra:

– Anh định gạt tôi à?

– Sao em lại nghĩ vậy? Anh nói rất thật lòng mà.

– Tôi lấy gì tin anh chứ.

Dương Kiện ngồi ngả lưng ra sao xích đu. Anh nói:

– Anh yêu thì nói là yêu. Anh không muốn giải thích. Em tin hay không thì tùy. Khả Lan nghe tự ái kinh khủng. Anh nói với cô bằng

thái độ đó sao? Anh yêu mà nói như vậy sao?

Khả Lan nguýt ông:

- Anh tỏ tình như thế hả? Anh lúc nào cũng thế cả.
- Cũng thế là sao? Anh nói yêu, em lại không tin. Anh đành chịu thôi.
- Anh không biết cách thuyết phục người khác sao? Anh không biết làm người khác vui à?
- Đó đâu phải là sở trường của anh.
- Vậy sở trường của anh là gì hả? Hôn bữa bãi à?

Dương Kiện nhướng mày. Lúc này trông anh nghiêm nghị kinh khủng. Anh nghiêm giọng:

- Em cho đó là những nụ hôn bữa bãi sao?
- Chứ còn gì nữa.
- Dương Kiện nhún vai:
- Nếu em nghĩ vậy thì anh không nói thêm gì nữa.

Khả Lan bặm môi. Cô véo mạnh vào lên hông anh:

- Anh chỉ giỏi làm cho người khác giận thôi.
- Anh không thích giải thích nhiều.
- Nhưng em muốn nghe.

Nếu em chấp nhận yêu anh thì phải tin anh. Còn nếu em không yêu thì xem như anh yêu đơn phương đi. Anh sẽ rút lui.

Khả Lan thấy ghét anh không thể tưởng. Chẳng lẽ cô lại bảo là rất yêu anh sao? Tính cách anh là như thế sao? Nhưng Khả Lan không tìm ra được sự dối trá nào trên khuôn mặt đang đượm buồn của anh.

Cô nói:

- Chuyện này, tôi cần phải suy nghĩ vì nó đến với tôi rất bất ngờ.
- Anh chờ được mà.
- Tôi nghĩ câu trả lời sẽ làm anh không vui. Do vậy anh không nên đặt quá nhiều hy vọng vào tôi.
- Anh tin em yêu anh mà.

Khả Lan bĩu môi:

- Anh đừng có mơ.
- Anh tin vào trực giác của mình.

Khả Lan dừng dừng. Tự tin quá hà. Cô có thể yêu anh sao? Hỏa với nước có thể hòa hợp với nhau à?

Khả Lan chợt nhớ đến việc anh đưa xe. Cô nhăn mày khó chịu:

- Tôi vẫn chưa hỏi tội của anh đấy.

Dương Kiện mở to mắt kinh ngạc. Lại chuyện gì nữa đây. Cô luôn mang đến cho anh sự bất ngờ ngộ nghĩnh. Anh khó hiểu nổi nữa. Không biết anh có yêu nhầm người không nữa. Anh đang buồn mà cô làm anh hết buồn luôn rồi. Cô hay thật à?

Dương Kiện chép miệng:

- Chuyện gì nữa đây cô cảnh sát giao thông khó tính.

Khả Lan tròn mắt dữ tợn:

- Tại sao có nghề bác sĩ anh không chịu làm mà lại đi đưa xe hả?

Dương Kiện nhảy nhồm. Chuyện gì nữa đây? Trí tưởng tượng phong phú nhỉ. Dương Kiện nhăn nhó:

- Em nói gì vậy? Đòi nào anh lại đi đưa xe. Chắc em nhìn lầm ai rồi.
- Tôi mà làm sao? Có đốt anh ra tro tôi cũng nhận ra nữa là.
- Hay quá, em nói toàn trót quớt hà. Em có thấy kỹ chưa mà nói?
- Con mắt tôi để nhìn chứ đâu phải để làm kiếng.
- Anh biết rồi nhưng em vu oan anh.

Anh chưa hề đặt chân lên chiếc xe đó.

- Tôi làm sao? Tôi đâu thể làm anh với bất cứ gương mặt nào.
- Vậy em nhớ rất kỹ gương mặt anh à?

Khả Lan khựng lại. Quý anh đi anh luôn đưa cô vào thế khổ.

Khả Lan nguýt anh:

- Hồng dám đâu.

Dương Kiện thành thật:

- Anh nói thật đấy, nghề của anh là bác sĩ chứ không phải đưa xe:

Khả Lan tức không thể tưởng. Chẳng lẽ hôm đó cô hoa mắt sao? Chẳng lẽ cô nhớ anh đến nỗi nhìn ai cũng ra anh sao?

Không thể nào, hôm đó cô nhìn rất rõ gương mặt anh mà. Lúc đó, trong anh đen và ăn mặc bụi hơn lúc này. Cả mái tóc cũng khác.

- Có khi nào cô nhầm không? Nếu biết vậy thì hôm đó cô sẽ trực tiếp đối mặt với anh.

Khả Lan cầu nhàu:

- Rõ ràng người hôm đó là anh mà.

– Nếu anh là người đó thì bây giờ anh đâu ngồi đây.

– Biết đâu được.

Giọng anh xa vắng:

– Anh đang có chuyện buồn. Em biết không?

Khả Lan lại nhìn anh, cô cảm nhận được anh đang buồn thật sự.

Khả Lan chợt hỏi:

– Chuyện gia đình sao?

Dương Kiện quay sang đối diện với Khả Lan. Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, giọng anh trầm ấm:

– Hãy ngồi đây cùng anh và đừng hỏi thêm gì nữa.

Khả Lan nhăn nhó:

– Có gì tôi phải ngồi đây với anh.

– Em ghét anh lắm sao?

– Anh thừa biết chuyện đó mà.

Dương Kiện đau đớn. Anh luôn là người thất bại. Anh biết rõ cô không yêu, anh mà anh vẫn cứ đến tìm cô, mang bao cảm xúc yêu thương nồng cháy dâng đến cho cô.

Dương Kiện đứng bất dậy. Anh buồn tênh:

– Nếu em đã không hoan nghênh thì anh về đây. Anh xin lỗi đã làm phiền em.

Khả Lan cứ nhìn anh mà cô không nói thêm được gì nữa. Ngoài miệng nói ghét anh nhưng trong lòng thì rất lạ, cô không muốn rời xa anh lúc này. Dường như cô đang rất cần anh, con tim yêu đang khao khát hình bóng anh.

Nhìn dáng anh lảo lồi bước đi mà có nghe gì đó len lên trong lòng. Cô có cảm giác trống vắng khi anh bỏ đi. Từ sâu trong tiềm thức cô nhận ra rằng nếu từ chối anh, cô sẽ là người đau khổ.

Khả Lan bỗng thốt lên:

– Dương Kiện!

Anh quay lại, Khả Lan chạy về phía anh. Anh cũng chạy nhanh về phía cô.

Cả hai ôm nhau trong im lặng, giây phút này đây họ như hiểu nhau qua từng ánh mắt con tim.

Dương Kiện cúi xuống và đặt lên đôi môi quyến rũ của Khả Lan một nụ hôn cháy bỏng. Đây mới thật sự là nụ hôn tình yêu.

Luật Của Trái Tim

Chương 6

Buổi sáng Dương Minh thức dậy thật sớm. Anh ra sân tập thể dục. Tối qua đi chơi về khuya quá, uể oải cả người.

Dương Kiện cũng đi ra. Anh hắng giọng:

– Chắc hôm nay trời có mưa rồi.

– Anh muốn gì đây?

– Anh thấy lạ nên nói vậy đó.

– Gì mà lạ?

Thì cậu Ba nhà này thức sớm tập thể dục nè.

Dương Minh lườm mắt:

- Anh làm như chỉ có anh mới biết làm.
- Anh đâu có ý đó.

Dương Minh cười:

- Em biết mà. Em đùa thôi.
- Trời? Em mà cũng biết đùa nữa sao?

Dương Minh đá anh một cái:

- Anh tưởng em là gì mà không biết đùa hả?

Dương Kiện vỗ vai em trai:

Thấy em như vậy, anh mừng lắm. Cố gắng mà phát huy nhé.

- Em không thể làm điều anh muốn. Em rất thích đua xe.
- Em có thể dùng tài năng đó vào việc tốt. Có gì mà cần đua xe.
- Những cuộc đua xe ở nước ngoài. Làm sao đến lượt mình?

Dương Kiện nói chắc nịch:

- Anh sẽ đăng ký cho em thi nhưng chỉ một lần thôi và em phải hứa là không đua nữa.

Dương Minh muốn anh trai tốt cho mình nhưng không thể vì vậy mà anh bỏ cuộc chơi được. Tụi nó sẽ cười anh cho mà xem. Dương Minh này đầu thể mặt thể được.

Thấy Dương Minh dăm chiêu, Dương Kiện hồi thúc:

– Em còn suy nghĩ gì nữa. Cứ nghĩ đến việc đua xe là không có tương lai và cả nhà cũng chẳng ai thích chuyện này nhất là bà nội. Tuy ngoài miệng bà luôn rầy la nhưng thật ra bà rất lo cho em.

– Em biết mà.

– Nếu em biết thì hãy suy nghĩ kỹ đi. Em nên nhớ rằng cả nhà đang mong mỗi em làm lại từ đầu.

Dương Minh thở dài:

– Em sẽ suy nghĩ mà.

– Anh mong câu trả lời của em sẽ khiến cả nhà vui.

– Em không dám chắc đâu.

– Hãy chiến đấu với chính mình.

Dương Minh chợt nhìn anh trai. Anh nói:

– Anh lo cho em, còn chuyện anh thế nào Dương Kiện vươn tay tập một động tác thể dục. Anh nói:

– Chuyện của anh là chuyện gì?

– Chuyện cưới vợ.

Dương Kiện ngừng lại hần khi nghe đến hai chữ cưới vợ. Anh buồn xo:

– Em cũng biết lệnh của nội như núi sao?

– Anh chấp nhận cuộc hôn nhân không có hạnh phúc à?

– Chưa hẳn là vậy.

– Sao anh không đấu tranh?

– Anh có đấu chứ.

Nhưng chưa quyết liệt.

Dương Kiện lắc đầu:

- Anh không muốn điều đó.
- Anh sẽ khổ.
- Anh không muốn bà nội và ba mẹ phải buồn.

Dương Minh nhăn nhó:

- Sao anh không nghĩ đến mình mà cứ nghĩ đến người khác như thế? Hôn nhân là hạnh phúc cả đời đấy. Anh định hy sinh để bà nội và ba mẹ được vui à?

Dương Kiện buồn bã. Mấy ngày nay anh đang điên đầu lên được. Chuyện này giải quyết thật khó:

Mẹ và ba thì không có gì nhưng nội thì quá cương quyết. Anh biết làm sao để vẹn đôi đường.

Dương Kiện nheo nheo mắt:

- Em cũng không chấp nhận Ngọc Mỹ làm chị dâu sao?

Dương Minh nhún vai:

- Cô ấy không xứng với anh.
- Điều kiện cô ấy rất tốt mà.

Hóa ra, anh cũng chỉ nhìn bằng vẻ bên ngoài như nội. Nếu anh thấy cô ấy tốt thì tại sao anh lại từ chối?

- Anh từ chối là do nguyên nhân khác.

Chuyện tình cảm rất khó nói. Em biết mà.

– Nhưng em nói anh nhìn Ngọc Mỹ bằng vẻ bề ngoài là sao?

Dương Minh chép miệng, anh vốn là người không thích nói nhiều. Hơn nữa, anh không ưa chuyện nói sao lưng người khác. Dương Kiện có đủ khả năng để tìm hiểu đầy đủ về Ngọc Mỹ. Anh nghĩ vậy.

Dương Minh nói:

Anh tự tìm hiểu lấy đi. Em không muốn nói nhiều.

Dương Kiện nghi ngờ:

– Có phải em biết gì về Ngọc Mỹ không?

– Em nói anh nghe đi?

Anh hãy tự tìm hiểu và cho nội thấy rõ những gì anh biết về Ngọc Mỹ. Nếu em nói, nội không tin đâu.

Dương Kiện bất an. Anh biết Dương Minh không tùy tiện nói bừa vậy đâu.

Nhất định là có chuyện gì rồi. Anh phải tìm hiểu mới được.

– Anh đang nghĩ về Ngọc Mỹ à?

– Em làm anh thấy bất an.

Đây đâu phải là tính cách của anh. Anh đâu biết sợ gì.

Anh không sợ gì cả. Anh và nội sẽ không vui khi biết Ngọc Mỹ ... như lời em nói.

Dương Minh vỗ vai anh:

– Đừng suy nghĩ nhiều. Anh chỉ cần chú ý cô ta một chút thôi.

Dương Kiện nhún vai:

– Anh không có nhiều thời gian để làm những việc đó. Anh sẽ tìm

cách khác để thuyết phục nội.

– Tùy anh thôi.

Dương Kiện khoát tay:

– Bỏ chuyện này qua một bên đi. Anh chỉ muốn nghe chuyện của em thôi.

– Thì em chỉ cô mỗi chuyện đua xe thôi.

– Em hãy về phụ giúp ba đi. Ba đã già rồi, ba cần nghỉ ngơi.

– Ba có anh mà.

– Anh là bác sĩ và anh yêu cái nghề này.

Anh đầu thế đi sai hướng. Còn em thì khác, em có thể phụ giúp ba kinh doanh. Ba đang trông chờ vào em rất nhiều.

Dương Minh chép miệng:

– Em cũng thích kinh doanh, nhưng bây giờ chưa phải lúc em vào công ty.

– Bao giờ thì em cho là đến lúc?

– Em chưa biết. Có thể khi em đã chán những cuộc chơi.

– Em hãy vì sức khỏe của ba đi.

– Em cần có thêm kinh nghiệm tử giới thượng hải.

Dương Kiện gục gật đầu. Có lẽ anh nên tôn trọng sự quyết định của Dương Minh. Dương Minh đã biết suy nghĩ nhiều hơn anh tưởng.

Dương Kiện thấy mừng trong dạ. Anh cười:

– Em trưởng thành nhiều rồi.

– Em cũng thấy vậy.

– Cứ thế mà phát huy nhé.

Dương Minh cười. Tự nhiên hôm nay anh thấy vui, yêu đời lắm. Có lẽ là do có một động lực khác đang thúc đẩy anh nhưng động lực đó vẫn còn tiềm ẩn.

Khả Lan cứ suy nghĩ mãi về Dương Kiện. Nhìn dáng của hấn đâu giống một tay đua xe. Sao hấn lại có mặt nơi đó?

– Hấn ăn chơi sa đọa đến thế sao? Hừm! Nếu đã vậy cô càng có quyết tâm bắt hấn nhưng mà ...chẳng phải hấn luôn chăm sóc chu đáo cho mẹ cô sao? Thật ra hấn là người thế nào đây? Sao mà khó hiểu quá vậy?

Khả Lan vừa vào bệnh viện vừa nghĩ ngợi. Cô bỗng giật mình khi có tiếng quen thuộc:

– Suy nghĩ gì mà mất hồn vậy, cô cảnh sát giao thông?

– Tôi suy nghĩ gì thì liên quan gì đến anh?

– Tôi chỉ hỏi cho vui miệng thôi. Nếu cô không thích thì thôi.

– Lắm chuyện!

Dương Kiện lắc đầu. Lại cộc cằn, trống không. Cô ta đúng là đặc biệt.

Dương Kiện không nói anh đi về phía thang máy, Khả Lan cùng đi về phía thang máy. Một số y tá đang đứng đó, thấy anh đến họ gật đầu chào trong có vẻ rất nể anh. Dương Kiện gật đầu chào lại kèm theo nụ cười thật quyến rũ.

Khả Lan cũng thoáng xao xuyến khi nhìn thấy nụ cười đó.

Cánh cửa thang máy hé mở, mọi người đổ xô vào Dương Kiện và Khả Lan cũng bước vào thang máy phát ra tín hiệu.

Te ...te ...

Một y tá vang lên:

– Quá tải rồi.

Dương Kiện lịch sự:

– Mọi người đi trước đi. Tôi đi sau cũng được.

– Sao được chứ! Bác sĩ phải đi trước mới đúng.

Dương Kiện vừa bước ra vừa nói:

– Ai đi trước cũng được mà.

Một người khác lại nói:

– Hình như vẫn quá tải.

Mọi ánh mắt tự dưng đổ xô về phía Khả Lan làm cô khó chịu. Dương Kiện vội nắm lấy tay cô kéo nhẹ về phía mình:

Mọi người đi trước. Tôi và cô ấy sẽ đi sau.

Thang máy đóng cửa, Khả Lan đắm quạu nhìn anh:

– Nè! Định lợi dụng hả?

– Cô đừng hờ chút là bảo tôi lợi dụng được không? Cô tưởng mình có khả năng thu hút để tôi lợi dụng sao?

Dấu đôi môi, Khả Lan cãi:

– Hứ! Tôi thừa sức thu hút người khác.

– Với cá tính con trai à?

Khả Lan véo mạnh vào hông anh:

– Bất lịch sự:

Là một bác sĩ, mà nói chuyện như thế hả?

– Bác sĩ không phải người hả?

Vừa lúc đó cửa thang máy mở cả hai bước vào, Khả Lan lại tiếp tục:

– Bác sĩ là người nhưng ít ra cũng phải có phần cho người ta nể chứ:

– Cô không thấy lúc này mọi người chào tôi một cách rất nể trọng sao?

– Đó là do ba anh là giám đốc bệnh viện thôi.

Giám đốc bệnh viện. Dương Kiện chột vồ đầu. Anh nhớ rồi lần trước cãi nhau với nhóc, anh đã phóng là ba anh làm giám đốc bệnh viện. Nhóc này cũng nhớ dai thử.

Dương Kiện không giải thích:

– Cô muốn tôi sao cũng được. Tôi chẳng quan tâm.

Khả Lan ầm ức. Cô giậm chân:

– Đúng là lối nói chuyện của những tên ăn chơi.

Dương Kiện nhướng mày:

– Cô nói gì hả?

– Hừm! Tôi nói gì anh hiểu mà. Hóa ra anh chỉ có cái mác bác sĩ thôi. Mọi người đã lầm anh rồi.

Dương Kiện chẳng hiểu gì cả, anh chau mày nhìn cô:

– Cô muốn ám chỉ điều gì vậy?

– Anh giả vờ cũng hay lắm.

– Thật ra cô muốn nói gì?

Khả Lan định nói cho anh biết là cô đã thấy anh trong đám đua nhưng cô chợt nhớ đến đây là chuyện mật nên thôi.

Thang máy bắt chợt dừng lại, Khả Lan phát hoảng:

– Chuyện gì vậy?

– Chắc cúp điện!

Khả Lan nhìn quanh. Trời! Chỉ có cô và anh trong thang máy. Lúc này mãi lo nói chuyện nên cô đầu để ý. Cô chấp hai tay lại cầu cho mau có điện. Cô đâu thể ở lâu trong này với tên chuyên lợi dụng này.

Tít ...tít ...tít ...

Dương Kiện bật thốt:

– Chết! Thang máy hư rồi.

Mặt Khả Lan tái bệch:

– Hả! Sao kỳ vậy?

– Tôi làm sao biết được.

– Đi chung với anh thật xui xẻo. Anh toàn đem xui xẻo đến cho tôi thôi.

– Bộ cô tưởng cô đem may mắn đến cho tôi hả? Cô cứ y như sao quả tạ vậy.

Khả Lan đổp chát:

– Anh mới là khắc tinh của tôi thì có.

Dương Kiện cốc vào đầu cô:

– Cô giỏi mồm mép lắm. Bây giờ sắp chết khó trong đây mà không

lo.

– Gì mà chết khô?

– Thang máy hư rồi. Có thể tôi và cô chết ngộp ở đây.

Khả Lan lắp bắp:

– Anh đừng có dọa tôi nha.

Dương Kiện thăm cười. Phen này anh sẽ dọa cô ...tè trong quần luôn cho xem.

– Hừm! Cái miệng đánh đá đó đang dẫu lên thách thức anh, sao mỗi lần thấy nó, Dương Kiện lại muốn đặt môi mình lên môi đó kinh khủng. Ôi! Sao anh lại có ý nghĩ quái quỷ này? Anh hết người hôn hay sao mà lại muốn hôn Bà La Sát này.

Khả Lan liếc mắt:

– Anh nhìn gì mà bất lịch sự vậy, cứ nhìn chăm chú người ta?

Dương Kiện lắc đầu. Anh đã lỡ để cô nhìn thấy phút yếu lòng của mình mất rồi.

Bất chợt, Dương Kiện chồm tới ôm Khả Lan.

Anh áp sát bờ môi mình vào đôi môi quynh rũ của Khả Lan. Anh hôn một cách cuồng nhiệt và háo hức.

Quá bất ngờ nên Khả Lan chỉ biết thụ động đón nhận. Cô để mặc anh thể hiện tình cảm mà không có chút sức lực nào chống đối. Ôi! Đây là nụ hôn đầu đời của cô. Sao nó lại trao cho một người mà cô ghét chứ?

Khả Lan choàng tỉnh. Cô dùng một ít lý trí còn sót lại, cô cố sức cắn chặt lấy bờ môi anh đến rướm máu.

Dương Kiện đau không thể tưởng. Anh đẩy cô ra, mặt nhăn nhó.

– Sao cắn mạnh thế này?

Khả Lan nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Bất thành linh cô vung tay tát mạnh vào mặt anh:

– Đê tiện!

Dương Kiện xoa xoa trên má. Thật ra, anh cũng không biết vì sao mình lại làm thế nữa. Yêu cô ư? Đâu thể nào có chuyện đó. Vậy vì lẽ gì đây? Anh không giải thích được nhưng chắc một điều là ngay lúc này anh không hề thấy giận cô chút nào. Tâm trạng anh lúc này thật khó hiểu:

Tuy trấn tĩnh được tinh thần đôi chút nhưng Khả Lan vẫn còn nghe tê dại.

Cô đấm thùm thụp vào ngực anh:

– Anh là đồ xấu xa, đê tiện. Anh có biết anh đã cướp đi nụ hôn trinh nguyên của tôi không hả?

– Nụ hôn trinh nguyên? Anh là người hôn cô đầu tiên sao? Điều này bất ngờ quá, thú vị quá Dương Kiện thầm cười. Anh đau hai tay chống vào vách thang máy cho Khả Lan đứng gọn trong vòng tay anh. Cô ửng đỏ mặt đây anh ra:

– Anh làm trò gì vậy hả?

Hôn lại lần nữa.

– Cái gì!

– Lúc này em cắn tôi. Bây giờ em phải bù lại chứ.

– Bù con khỉ! Anh lợi dụng vừa thôi.

– Anh đừng tưởng tôi dễ ăn hiếp nha. Tôi đâu có ăn hiếp em. Tôi muốn hôn thôi mà. Môi tôi rướm máu rồi. Tôi chỉ nhờ em cầm máu giúp thôi.

– Á! Tên quái quỷ này nham nhở hết biết.

– Chuyện vậy mà cũng nói được. Trời ơi! Chỉ có cô và hấn ở trong thang máy thôi. Có hồi hận kinh khủng, biết vậy lúc nãy cô thà đi thang bộ. Một mình cô ở đây làm sao chống lại hấn đây?

Khả Lan nói bừa:

– Anh mà dám làm bây coi chừng tôi ...cắn nữa đó nha.

Dương Kiện phì cười. Anh bước lại góc thang máy đứng. Anh nheo nheo mắt:

– Nãy giờ tôi đùa thôi. Có làm gì giận?

– Đùa hả?

– Ủ! Cô không thấy có tôi và cô đứng trong đây buồn lắm sao? Tôi phải biết giết thời gian để chờ người đến giúp chứ:

– Anh bị điên hả?

– Đâu có, tôi vẫn tỉnh mà.

– Tỉnh mà làm mấy chuyện ... cắn phẫn lòng người vậy hả?

Dương Kiện nhún vai:

– Chẳng phải lúc nãy vẫn có người đón nhận sao? Cũng cuồng nhiệt lắm mà.

Khả Lan ảm ức. Cô bặm môi muốn rướm máu. Tên này đáng ghét quá đi, sao miệng hấn chẳng thốt ra câu nào nghe được hết vậy?

Khả Lan giận sôi gan. Cô dùng chân đá mạnh vào chán anh. Do quá trớn, có lại mang giày cao gót nên đứng không vững, có té ập vào người anh. Lại một lần nữa môi cô và môi anh lại gặp nhau. Dương Kiện siết chặt lấy vòng eo của Khả Lan. Anh miết môi mình trên môi có. Khả Lan cố vùng vẫy nhưng đành thất bại. Nụ hôn cô dịu hấn dần rồi trở nên ngọt ngào.

Khả Lan cảm nhận được cảm xúc trong cô dâng lên mãnh liệt, tim cô đập loạn cả lên, từng tế bào trong cô như đang nhảy múa:

Bất giác cô cũng siết chặt lấy anh. Cô để bờ môi và cảm xúc của mình đi hoang. Cô cố tình chút lý trí để trấn áp phút giây yếu đuối này nhưng hoàn toàn bất lực. Nụ hôn cứ sâu dần sâu dần cho đến khi có tiếng tín hiệu thang máy phục hồi bình thường họ mới rời môi nhau.

Khả Lan ửng hồng đôi má. Ôi! Cô căm ghét sự yếu đuối của bản thân quá đi.

Hắn sẽ cười cho sự dễ dãi của cô. Khả Lan! Sao mà lại ngốc như thế.

Cửa thang máy vừa mở, Khả Lan đã ào ra như một cơn lốc Dương Kiện cũng bước ra với tâm trạng chát ngất ngọn lửa yêu.

Anh cũng không giải thích nổi hành động của anh và cả cô nữa. Chẳng phải cả hai luôn đối đầu nhau sao? Mọi chuyện cứ như đùa vậy.

Dương Kiện về phòng làm việc với tâm trạng đeo mang nhiều cảm xúc.

Dương Kiện ngồi dựa lưng vào xa-lông.

Anh nhăn trán:

– Nội ơi! Chẳng phải nội đã hứa là cho tụi con thời gian sao?

Bà My trách:

– Con lại kéo dài thời gian nữa à?

Ngọc Mỹ lay tay bà:

– Bà ơi! Tụi cháu vẫn còn trẻ mà. Hơn nữa, anh Kiện cũng muốn thành công hơn trong sự nghiệp rồi mới tính đến chuyện gia đình mà nội.

– Nội không muốn chờ. Hai đứa nói nhiều cũng vậy thôi.

Thật ra, Ngọc Mỹ cũng chưa muốn lấy chồng lúc này đâu. Bao thú vui van chờ đợi cô. Lập gia đình thì xem như cuộc chơi bị khóa lại.

Dương Minh cũng xen vào:

– Hay nội cho anh Hai thêm thời gian. Bà My nghiêm nghị:

Còn con nữa, con cũng đâu còn nhỏ. Lo chơi anh Hai con xong sẽ đến lượt con Dương Minh le lười. Lão thái gia nổi giận lây tới anh rồi. Tội nghiệp anh Hai quá nhưng chạm với lão thái gia, anh không dám chen vào đâu.

Bà My lại nói:

– Ý con thế nào hả Mỹ?

Ngọc Mỹ dịu dàng:

– Dạ, con thì tùy thuộc vào người lớn hai nhà ạ.

– Tốt lắm!

Dương Kiện đứng lên. Anh chợt đề nghị:

– Đã khuya rồi. Anh đưa em về.

Bà My khó chịu:

– Mới tám giờ mà khuya gì? Con sao vậy?

Ngọc Mỹ lay tay bà:

– Bà ơi! Bà phải cho tụi cháu đi chơi riêng để tìm hiểu nhau chứ:

Ngọc Mỹ rí vào tai bà như thế. Bà My sáng mắt:

– Ta lắm cảm quá! Thôi, hai đứa đi đi!

Ngồi trên xe, Dương Kiện không nói câu nào cả. Anh cứ chăm chăm nhìn về phía trước mà chạy.

Ngọc Mỹ hắng giọng:

- Đường như anh không thích đi chung với em?
- Em thấy vậy à?
- Thái độ của anh cho em biết.
- Vậy em nghĩ sao về anh?
- Em không biết.

Dương Kiện chột thẳng xe lại sát vào lề đường. Anh nhắm nghiền hai mắt rồi nói:

- Anh hỏi thật. Em có muốn cái đám cưới này diễn ra không?
- Anh hỏi vậy là sao?
- Em trả lời anh trước đi?
- Anh cũng biết em đối với anh như thế nào mà. Hơn nữa, hai bên gia đình luôn trông chờ vào lễ cưới này. Anh không muốn có nó sao?

Dương Kiện trầm giọng:

- Vấn đề không phải là anh có muốn hay không mà là anh sợ em phải khổ vì anh ... không yêu em. Anh chỉ xem em như một người bạn thôi.

Ngọc Mỹ nhìn ra phía ô cửa xe. Giọng cô khẽ khàng:

- Anh vẫn còn nhớ đến chị ấy.
- Chuyện đó đã vào dĩ vãng rồi. Anh không còn nhớ đến Lệ Chi nữa. Điều anh quan tâm là hiện tại.

– Cưới nhau rồi sẽ có tình cảm thôi.

– Nếu cứ mãi không có tình cảm thì sao? Em chấp nhận phòng không chăn lạnh à?

Tự nhiên bị khước từ tình cảm một cách thẳng thừng như vậy, Ngọc Mỹ nghe tự ái không thể tả. Ngọc Mỹ này mà phải ngồi đây van xin tình cảm, van xin anh cưới cô sao? Anh quá xem thường cô rồi. Ngọc Mỹ này chỉ cần búng tay một cái thì có khối chàng đi theo. Chỉ cần quơ tay một cái thì đã có hàng chục rồi.

Nếu cô không vì cái mã bảnh trai lại rất tài giỏi, gia đình có danh tiếng nhất nhì thành phố với mạng lưới vàng bạc đá quý thì cô đã cho dé từ lâu rồi.

Ngọc Mỹ cao giọng:

– Nếu anh đã nói vậy, thì em để tùy anh quyết định đấy. Nếu anh thuyết phục được bà nội và gia đình thì chúng ta không bàn đến chuyện này nữa.

Dương Kiện biết từ chối cô như vậy là rất quá đáng, nhưng nếu cưới nhau thì người đau khổ sẽ là cô, và anh cũng chẳng vui về gì.

Ngọc Mỹ biết Dương Kiện khó mà lay chuyển được lòng bà My nên cô đâu cần phải nói nhiều. Chuyện này để mình anh chiến đấu là được rồi.

Dương Kiện nhìn vào màn đêm trước mặt. Nó đen như đường tình duyên của anh vậy. Anh đã thất bại một lần chẳng lẽ lần này lại tiếp tục thất bại nữa sao?

Dương Kiện buồn bã:

– Thôi, anh đưa em về.

– Anh quyết định thế nào?

Dương Kiện nhìn sang cô. Anh hỏi thẳng:

– Anh hỏi thật. Em có muốn lễ thành hôn này diễn ra không?

– Ý anh là sao?

– Em trả lời anh đi.

Ngọc Mỹ thoáng ngập ngừng. Anh hỏi cô một câu hóc búa thật đấy. Chẳng lẽ cô trả lời là muốn. Anh không còn câu nào khác để hỏi cô sao?

Ngọc Mỹ tỏ vẻ không vui:

– Chuyện này, em không trả lời anh được. Em luôn làm theo ý của cha mẹ em.

– Em luôn làm theo họ ngay cả khi em biết con đường đó rất khó đi à?

– Em tin anh là người có trách nhiệm.

– Anh biết nói sao cho em hiểu đây?

– Anh không cần nói gì nữa. Chuyện này em không giúp được anh.

Dương Kiện lắc đầu:

– Được rồi, anh không nói nữa.

Anh cứ xem chúng ta có nợ với nhau.

– Anh biết rồi.

Dương Kiện không nói thêm gì nữa. Anh phải tìm cách để chuyện này không xảy ra.

Anh cảm nhận được, Ngọc Mỹ chẳng có chút tình cảm nào với anh. Nhưng sao cô không phản đối chuyện đám cưới chứ? Xem ra, anh phải điều tra mới được.

Ngọc Mỹ vừa xuống xe là Dương Kiện đã lao vút đi. Chưa lúc nào anh thấy cô đơn thế này. Anh đang rất cần người tầm sự chia sẻ. Trong đầu anh lúc anh chỉ có mỗi bóng dáng Khả Lan. Tự dưng anh nhớ cô da diết.

Khả Lan ngồi trên xích đu trước nhà. Buổi tối sao mà cô đơn quá. mấy ngày nay, cô đưa bà Phấn về nhà nên không được nhìn cái dáng quen thuộc nữa. Cô thấy thiếu thiếu gì đó.

Khả Lan ngước lên nhìn những vì sao trên trời. Cô chợt cất giọng hát:

“Đêm nay em nhớ anh, em ngước lên hỏi sao trên trời, sao lung linh sáng tươi hình bóng anh trong tim em đó ...”.

Khả Lan đổi lời bài hát mà ca một cách buồn bã.

– Khả Lan ơi! Mi sao vậy? Sao mi lại nhớ đến hấn chứ? Hấn là tên lợi dụng.

Hấn đã từng hôn cô đến hai lần:

Dư hương của nụ hôn ...đó vẫn còn đây. Cứ như mới hôm qua.

– Em đang nhớ đến anh à?

Khả Lan giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc và một dáng hình đang tiến ra từ bóng đêm. Cô kinh ngạc:

– Sao anh lại có mặt ở đây?

Dương Kiện ngồi xuống cạnh cô. Thật ra anh đã lấy hồ sơ của bà Phấn ra xem nên mới biết địa chỉ nhà cô ở đây.

Anh cất giọng thật trầm:

– Em không cần biết điều đó.

Khả Lan ngồi nhích ra. Anh làm cô quá bất ngờ. Người mà cô đang thầm thương trộm nhớ đang ngồi kế bên cô sao cô thấy xa xôi quá

vậy?

– Anh đến đây làm gì?

Dương Kiện buồn bã:

– Anh thấy cô đơn. Tự dưng anh lại đến đây. Anh cũng không biết vì sao nữa. Khả Lan nhìn lên anh. Cô cảm nhận được hôm nay anh rất khác với mọi ngày.

Trông anh buồn thật. Tự dưng Khả Lan nghe trong lòng mình xốn xang. Cô muốn chia sẻ cùng anh quá.

Khả Lan dịu giọng:

– Anh gặp chuyện gì không vui sao?

Dương Kiện không nói gì. Anh chồm qua ôm chầm lấy Khả Lan vào lòng.

Anh cúi xuống tìm môi cô.

Khả Lan cũng ngồi im như chờ đợi. Không hiểu vì sao cô lại không muốn đẩy anh ra. Cô để mặc cho anh thể hiện tình cảm. Dương Kiện cứ miết lấy môi cô, vòng tay anh cứ siết chặt lấy eo cô. Môi anh uống lá ymôi cô rồi dần trượt xuống chiếc cổ trắng ngần thật quyến rũ. Dương Kiện như không thể cưỡng lại bao cảm xúc đang dâng lên. Khả Lan như tê dại trong vòng tay rắn chắc của anh.

Cô nghe toàn thân rung rẩy bầy như không còn sức lực nữa. Cô như rũ trong tay anh.

Thật lâu sau, Dương Kiện rời môi cô, anh nói trên môi cô:

– Em yêu! Anh yêu em.

– Ôi! Khả Lan như nhũn ra rồi. Khả Lan, mi tỉnh lại xem. Mi sao vậy? Mi bị hấn bỏ bùa hay sao vậy?

Thấy Khả Lan cứ ngây người, Dương Kiện kề môi mình vào sát tai

cô. Anh nói nhỏ:

– Em đáng yêu lắm nhóc à.

Khả Lan ửng hồng đôi má. Sao hôm nay anh lạ quá vậy? Cô có nên tin vào những lời này hay không?

Khả Lan lắc mạnh đầu. Cô đẩy anh ra:

– Anh định gạt tôi à?

– Sao em lại nghĩ vậy? Anh nói rất thật lòng mà.

– Tôi lấy gì tin anh chứ.

Dương Kiện ngồi ngả lưng ra sao xích đu. Anh nói:

– Anh yêu thì nói là yêu. Anh không muốn giải thích. Em tin hay không thì tùy. Khả Lan nghe tự ái kinh khủng. Anh nói với cô bằng thái độ đó sao? Anh yêu mà nói như vậy sao?

Khả Lan nguýt ông:

– Anh tỏ tình như thế hả? Anh lúc nào cũng thế cả.

– Cũng thế là sao? Anh nói yêu, em lại không tin. Anh đành chịu thôi.

– Anh không biết cách thuyết phục người khác sao? Anh không biết làm người khác vui à?

– Đó đâu phải là sở trường của anh.

– Vậy sở trường của anh là gì hả? Hôn bừa bãi à?

Dương Kiện nhướng mày. Lúc này trông anh nghiêm nghị kinh khủng. Anh nghiêm giọng:

– Em cho đó là những nụ hôn bừa bãi sao?

– Chứ còn gì nữa.

– Dương Kiện nhún vai:

– Nếu em nghĩ vậy thì anh không nói thêm gì nữa.

Khả Lan bặm môi. Cô véo mạnh vào lên hông anh:

– Anh chỉ giỏi làm cho người khác giận thôi.

– Anh không thích giải thích nhiều.

– Nhưng em muốn nghe.

Nếu em chấp nhận yêu anh thì phải tin anh. Còn nếu em không yêu thì xem như anh yêu đơn phương đi. Anh sẽ rút lui.

Khả Lan thấy ghét anh không thể tưởng. Chẳng lẽ cô lại bảo là rất yêu anh sao? Tính cách anh là như thế sao? Nhưng Khả Lan không tìm ra được sự dối trá nào trên khuôn mặt đang đượm buồn của anh.

Cô nói:

– Chuyện này, tôi cần phải suy nghĩ vì nó đến với tôi rất bất ngờ.

– Anh chờ được mà.

– Tôi nghĩ câu trả lời sẽ làm anh không vui. Do vậy anh không nên đặt quá nhiều hy vọng vào tôi.

– Anh tin em yêu anh mà.

Khả Lan bĩu môi:

– Anh đừng có mơ.

– Anh tin vào trực giác của mình.

Khả Lan dừng dừng. Tự tin quá hà. Cô có thể yêu anh sao? Hỏa với nước có thể hòa hợp với nhau à?

Khả Lan chợt nhớ đến việc anh đưa xe. Cô nhăn mày khó chịu:

– Tôi vẫn chưa hỏi tội của anh đấy.

Dương Kiện mở to mắt kinh ngạc. Lại chuyện gì nữa đây. Cô luôn mang đến cho anh sự bất ngờ ngộ nghĩnh. Anh khó hiểu nổi nữa. Không biết anh có yêu nhầm người không nữa. Anh đang buồn mà cô làm anh hết buồn luôn rồi. Cô hay thật à?

Dương Kiện chép miệng:

– Chuyện gì nữa đây cô cảnh sát giao thông khó tính.

Khả Lan tròn mắt dữ tợn:

– Tại sao có nghề bác sĩ anh không chịu làm mà lại đi đưa xe hả?

Dương Kiện nhảy nhót. Chuyện gì nữa đây? Trí tưởng tượng phong phú nhỉ. Dương Kiện nhăn nhó:

– Em nói gì vậy? Đòi nào anh lại đi đưa xe. Chắc em nhìn lầm ai rồi.

– Tôi mà làm sao? Có đốt anh ra tro tôi cũng nhận ra nữa là.

– Hay quá, em nói toàn trượt quớt hà. Em có thấy kỹ chưa mà nói?

– Con mắt tôi để nhìn chứ đâu phải để làm kiếng.

– Anh biết rồi nhưng em vu oan anh.

Anh chưa hề đặt chân lên chiếc xe đó.

– Tôi làm sao? Tôi đâu thể làm anh với bất cứ gương mặt nào.

– Vậy em nhớ rất kỹ gương mặt anh à?

Khả Lan khựng lại. Quỷ anh đi anh luôn đưa cô vào thế khổ.

Khả Lan nguyền anh:

– Hồng dám đâu.

Dương Kiện thành thật:

– Anh nói thật đấy, nghề của anh là bác sĩ chứ không phải đua xe:

Khả Lan tức không thể tưởng. Chẳng lẽ hôm đó cô hoa mắt sao? Chẳng lẽ cô nhớ anh đến nỗi nhìn ai cũng ra anh sao?

Không thể nào, hôm đó cô nhìn rất rõ gương mặt anh mà. Lúc đó, trong anh đen và ăn mặc bụi hơn lúc này. Cả mái tóc cũng khác.

– Có khi nào cô nhầm không? Nếu biết vậy thì hôm đó cô sẽ trực tiếp đối mặt với anh.

Khả Lan cầu nhàu:

– Rõ ràng người hôm đó là anh mà.

– Nếu anh là người đó thì bây giờ anh đâu ngồi đây.

– Biết đâu được.

Giọng anh xa vắng:

– Anh đang có chuyện buồn. Em biết không?

Khả Lan lại nhìn anh, cô cảm nhận được anh đang buồn thật sự.

Khả Lan chợt hỏi:

– Chuyện gia đình sao?

Dương Kiện quay sang đối diện với Khả Lan. Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, giọng anh trầm ấm:

– Hãy ngồi đây cùng anh và đừng hỏi thêm gì nữa.

Khả Lan nhăn nhó:

– Có gì tôi phải ngồi đây với anh.

– Em ghét anh lắm sao?

– Anh thừa biết chuyện đó mà.

Dương Kiện đau đớn. Anh luôn là người thất bại. Anh biết rõ cô không yêu, anh mà anh vẫn cứ đến tìm cô, mang bao cảm xúc yêu thương nồng cháy dâng đến cho cô.

Dương Kiện đứng bất dậy. Anh buồn tênh:

– Nếu em đã không hoan nghênh thì anh về đây. Anh xin lỗi đã làm phiền em.

Khả Lan cứ nhìn anh mà cô không nói thêm được gì nữa. Ngoài miệng nói ghét anh nhưng trong lòng thì rất lạ, cô không muốn rời xa anh lúc này. Dường như cô đang rất cần anh, con tim yêu đang khao khát hình bóng anh.

Nhìn dáng anh lầm lũi bước đi mà có nghe gì đó len lên trong lòng. Cô có cảm giác trống vắng khi anh bỏ đi. Từ sâu trong tiềm thức cô nhận ra rằng nếu từ chối anh, cô sẽ là người đau khổ.

Khả Lan bỗng thốt lên:

– Dương Kiện!

Anh quay lại, Khả Lan chạy về phía anh. Anh cũng chạy nhanh về phía cô.

Cả hai ôm nhau trong im lặng, giây phút này đây họ như hiểu nhau qua từng ánh mắt con tim.

Dương Kiện cúi xuống và đặt lên đôi môi quyến rũ của Khả Lan một nụ hôn cháy bỏng. Đây mới thật sự là nụ hôn tình yêu.

Luật Của Trái Tim

Chương 7

Buổi sáng, Khả Lan chợt mình tỉnh dậy. Cô thấy toàn thân mình ê ẩm. Đầu cô nhức dữ dội. Khả Lan chợt phát hoảng lên khi thấy mình ở trong căn phòng lạ và có người đang gục ngủ bên giường cô.

Khả Lan khàn giọng:

– Tôi muốn uống nước.

Dương Kiện giật mình. Thấy Lan tỉnh dậy. Anh mừng như ai cho vàng vậy.

– Em tỉnh rồi sao?

Hóa ra người đó là Dương Kiện:

Khả Lan không mấy vui:

– Sao anh lại ở đây?

– Em không nhớ gì sao?

Khả Lan cố nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra với cô. Cô nhớ là mình đang theo dõi một đám đua xe. Cô phát hiện có Dương Kiện ở đó. Cô đã chạy theo nhưng cô đã té trên đường và sau đó cô không còn nhớ gì nữa.

– Cô nhìn anh rồi nói:

Anh chính là tay đua xe. Anh còn chổi đường nào nữa:

Hôm đó, nếu không phải vì đuổi theo anh thì tôi đâu thế này.

Dương Kiện nhăn trán. Cô đưa ly nước. Em uống nước đi. Có chuyện gì hãy để khi em khỏe lại rồi nói.

Khả Lan gạt ly nước ra:

– Tôi không cần. Tôi rất ghét anh.

Dương Kiện ngồi xuống giường. Anh đối mặt với Khả Lan:

– Em có biết em đã hiểu lầm anh nhiều lắm không?

– Tôi mà làm sao?

– Em mới tỉnh lại, anh không muốn tranh cãi với em.

– Hừm! Tôi nói quá đúng mà.

Dương Kiện biết Khả Lan đã hiểu lầm anh và Dương Minh, nhưng anh càng không muốn giải thích. Cô vẫn còn yếu. Anh không muốn cô phải kích động trong lúc này.

Dương Kiện thở dài:

– Em muốn nói sao cũng được.

Khả Lan nghiêng rằng:

– Nếu tôi khỏe lại, tôi sẽ không để yên cho anh đâu. Tôi hận anh:

Dương Kiện khó chịu:

– Nếu em nghi anh thì anh chịu, nhưng em đâu cần hận anh?

Khả Lan rơm rớm nước mắt. Anh đâu biết rằng cô yêu anh nhiều lắm, nhưng càng yêu lại càng đau hơn khi cô biết rằng anh là người đã đụng chết chị cô. Đâu có gì đau đớn nào bằng chứ. Cô đã đấu tranh tư tưởng với bản thân lắm mới có can đảm nhận nhiệm vụ đó. Cô không biết mình phải làm sao khi người mình yêu làm chị mình chết.

Dương Kiện lo lắng:

– Em sao vậy?

Khả Lan đâm vào ngực anh. Cô hét lên:

– Tại sao người đó là anh chứ? Tại sao không phải là ai khác mà chính là anh? Ông trời muốn đùa giỡn với tôi sao? Tại sao? Tại sao ...

Dương Kiện ôm ngực đau điếng. Anh vừa mổ để cho gan cô. Vết thương còn mới nhưng anh không quan tâm. Anh ôm lấy Khả Lan, giọng anh tha thiết:

– Em đừng kích động mà. Có chuyện gì vậy em?

Khả Lan nức nở trên vai anh. Cô thống thiết:

– Anh có biết em đau khổ lắm không?

– Tại sao anh lại là người giết chết chị Hai em.

Dương Kiện kinh ngạc. Anh giữ mặt cô mặt cô trong tay mình. Anh hỏi:

– Em nói gì vậy?

– Em đã xem hồ sơ của vụ tai nạn đã làm chết chị em và người đó là ... anh.

Dương Kiện muốn nhảy dựng khi nghe chuyện kinh khủng này. Hèn gì mà cô giận anh đến vậy. Cô đã hiểu lầm rồi. Anh đâu có dính vào vụ tai nạn nào.

Dương Kiện nhăn trán:

– Em bình tĩnh lại đi. Trong chuyện này có sự nhầm lẫn.

– Nhầm sao được chứ? Tám hình đó rất giống anh. Em không thể lầm vào đâu được.

– Anh biết nói sao cho em hiểu đây?

– Anh không có liên quan đến mấy chuyện đó.

– Có phải tên ở nhà của anh là Trịnh Dương Minh không hả?

Dương Kiện ngây người. Thôi, anh biết rồi? Hóa ra, cô nhầm anh với Dương Minh. Anh nhớ bốn năm trước, công an có báo về là Dương Minh gây ra tai nạn làm chết người nhưng tòa đã xử án treo cho nó rồi. Lần đó cũng nhờ cha mẹ anh quen biết rộng nên nó mới thoát cảnh tù tội.

– Sao lại có chuyện trùng hợp đáng kinh ngạc như thế? Người con gái đó lại là chị của Khả Lan. Trái đất này quả là rất tròn.

Dương Kiện ôm cô vào lòng. Anh nói:

– Em chịu đau khổ nhiều quá, vậy mà anh chẳng hay biết.

– Anh chỉ em đi, bây giờ em phải làm sao đây?

– Lan à? Em nghe anh nói đi. Em đã làm anh rồi. Người em thấy là Dương Minh, em trai của anh. Nó đã gọi điện cho anh lúc em bị tai nạn.

Khả Lan mở to mắt:

– Anh có em trai sao?

Dương Kiện gật đầu:

– Phải! Nó rất giống anh.

– Bây giờ anh ta đang ở đâu?

– Nó ở nhà. Nó định đến thăm em nhưng anh đã ngăn cản.

Khả Lan cắn hờn:

– Thăm em sao? Anh ta không cần làm những chuyện đó. Em chỉ cần anh ấy phải trả giá cho những gì anh ta đã làm. Dương Kiện hiểu tâm trạng của Khả Lan, nhưng anh biết làm gì khi Dương Minh là em trai của anh.

Dương Kiện rầu rĩ:

- Sao mọi chuyện lại xảy ra thế này.
- Anh khó xử lắm phải không?
- Đúng vậy!
- Anh định quyết định chuyện này sao đây?
- Em muốn sao?
- Bắt anh ta phải ra trước vành móng ngựa mà chịu tội.

Dương Kiện xót xa:

- Nó đã bị trừng phạt rồi mà em. Tòa đã xử rồi. Hơn nữa, đó chỉ là tai nạn, nó cũng đâu muốn thế.

Khá Lan nổi giận. Cô hét lên:

- Anh thiên vị. Anh bênh vực anh ta.
- Tôi làm anh. Anh đi đi!
- Em đừng quá kích động mà. Anh ... cũng không biết mình phải làm gì để ổn thỏa mọi chuyện nữa.
- Anh không cần làm gì hết. Từ nay, tôi và anh đã trở thành kẻ đối đầu. Anh đừng quan tâm đến tôi nữa.

Dương Kiện nhăn trán khổ sở:

- Em sao vậy? Em biết rõ chuyện này anh không muốn nó xảy ra mà.
- Nhưng nó là do em anh gây ra. Tôi đâu thể vui vẻ với anh xem như không có gì được.

- Em đừng vậy có được không? Dương Minh nó đã bị phạt rồi.
- Phạt sao? Gia đình anh đã mua chuộc để anh ta hưởng án treo. Nếu anh là tôi, anh sẽ có cảm giác thế nào? Anh nói đi!

Dương Kiện đuối lý. Khả Lan trở nên như thế cũng đúng thôi. Cô đã mất mát quá nhiều. Nhưng đâu thế vì vậy mà cô từ chối anh. Tình yêu của anh cô có thể dễ dàng bỏ đi vậy sao? Anh nghe tự ái không thể tưởng.

Dương Kiện nghiêm nét mặt:

- Anh sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này nhưng anh không bao giờ chấp nhận chuyện em từ bỏ tình yêu này:

Em phải trân trọng nó.

Khả Lan cười chua chát:

- Anh muốn tôi phải cười nói, vui vẻ với kẻ thù của mình sao?
- Em đừng quá cố chấp được không?
- Em hãy xem đây là tai nạn.
- Tôi không cao cả như anh, nên tôi không thể làm như anh nói được.
- Có lẽ hôm nay em quá kích động nên em mới nghĩ như vậy. Em hãy bình tâm mà suy nghĩ và hãy nghĩ theo hướng tích cực.

Khả Lan rít giọng:

- Không suy nghĩ gì cả. Dù cho anh có nói gì đi nữa cũng vậy thôi.
- Tùy em! Anh cũng không muốn nói.
- Anh ra ngoài đi!
- Em mới tỉnh lại, để anh đi gọi Nhật Tâm đến xem bệnh cho em.

– Tôi không cần:

Tôi tự lo được.

Khả Lan định bước xuống giường nhưng sao chân cô đau buốt. Nãy giờ mãi lo tranh cãi với anh nên cô quên mất chuyện đau. Cô hoảng hốt:

– Chân tôi sao thế này?

Dương Kiện trấn an:

– Chân em bị chấn thương nặng. Tạm thời em không thể đi lại được.

Khả Lan tái cả mặt. Sao lại có chuyện này. Ông trời bất công với tôi như thế.

Cô đã làm gì nên tội mà phải gánh chịu hậu này.

Dương Kiện cứ ngỡ Khả Lan sẽ hét ầm ĩ lên vì cái chân này nhưng ngược lại cô hoàn toàn im lặng. Cô lặng lẽ khóc, những giọt nước mắt thi nhau rơi. Dương Kiện đau xót như chính anh bị vậy. Anh ước mình có thể chịu đau đớn thay cô.

Dương Kiện ôm chặt cô vào lòng. Anh tha thiết:

– Em đừng lo! Nhật Tâm nói chân em có thể chữa trị được mà.

– Anh không cần an ủi em. Em biết mình phải làm gì rồi.

– Em đừng khóc nữa. Anh đau lòng lắm.

Khả Lan đẩy anh ra. Cô sụt sướt:

– Anh đừng quan tâm đến em nữa. Anh đừng thương hại em.

– Anh chưa hề nghĩ là mình thương hại em. Anh yêu em. Anh muốn lo lắng và chia sẻ với em tất cả.

– Nhưng em không muốn.

Dương Kiện nhìn sâu vào mắt Khả Lan.

Anh âu yếm:

– Em làm vậy anh đau lòng lắm em biết không Lan? Dù cô chuyện gì đi nữa, anh mong em đừng đem tình yêu bỏ đi tùy tiện như vậy.

– Giờ phút này, em không muốn nghe mấy chuyện này đâu. Anh hãy cho em yên tĩnh đi.

Dương Kiện vỗ vỗ vai cô:

– Được rồi! Anh ra ngoài nhưng em nhớ là đừng suy nghĩ nhiều đấy.

– Em biết rồi!

– Anh đi tìm cái gì cho em ăn.

– Cám ơn anh!

– Đừng bao giờ nói với anh mấy câu đó.

Dương Kiện ra ngoài. Khả Lan ngồi thừ ra đó. Sao cô lại xui xẻo như vậy?

Sao mọi chuyện lại rủ nhau đến cùng một lúc như vậy chứ? Từ nay, cô có nên tiếp tục yêu anh hay không? Thiếu anh cô thấy mình thiếu thốn một cái gì đó rất to lớn nhưng cô đâu thể yêu anh được.

– Chị ấy sao rồi anh?

Dương Kiện lắc đầu:

– Anh thấy lo quá!

– Cô ấy vẫn chưa có dấu hiệu khả quan sao?

– Không phải! Cô ấy đã khỏe rồi. Anh đang lo chuyện khác.

– Là chuyện gì?

Dương Kiện héo hắt:

– Em có nhớ vụ tai nạn bốn năm về trước không?

Dương Minh giật thót mình. Sao tự dưng anh Hai lại nhắc đến chuyện này?

Dương Minh lo lắng:

– Sao anh lại nhắc đến chuyện này nữa?

Khả Lan chính là em gái của cô mà em đụng phải.

Dương Minh nhẩy dựng:

– Chuyện gì động trời vậy?

– Vì chuyện này mà Khả Lan định chia tay với anh đấy.

– Vậy à! Em xin lỗi. Cũng tại em ...

– Bây giờ anh tính sao?

Dương Kiện thờ dãi:

– Anh biết tính gì bây giờ. Mọi chuyện cứ rối beng lên. Điều anh cần nhất là Khả Lan khỏe lại, còn những chuyện khác anh không quan tâm.

Dương Minh nghĩ ngợi. Vậy là anh đã làm liên lụy đến anh trai mình rồi.

Nếu không vì anh thì cô Khả Lan kia đâu khiến anh Hai đau khổ như vậy. Xem ra, anh phải chen chân vào để giải quyết chuyện này mới được.

Dương Minh đề nghị:

– Hay em ra đầu thú việc đua xe trái phép và gây cản trở người thi hành công vụ.

– Vô ích thôi. Chuyện cô ấy quan tâm là tai nạn của Khắc Ái kia.

– Vấn đề này tòa đã giải quyết rồi mà.

Khả Lan bất mãn với cách xử lý đó. Dương Minh vò đầu:

– Nghe anh nói, em nghĩ cô Khả Lan này chắc là cố chấp lắm.

– Khả Lan rất cứng rắn. Em hãy thông cảm ở trong hoàn cảnh đó ai cũng vậy mà.

– Xem ra anh rất hiểu cô ấy?

– Chưa hẳn là vậy đâu. Anh thấy anh và Khả Lan vẫn còn nhiều khoảng cách lắm.

Tình yêu vừa mới bắt đầu đã chông gai rồi có lẽ ông trời muốn thử thách anh. Dương Minh trấn an:

– Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi mà. Em tin là như thế.

– Anh cũng mong là như vậy.

– Thôi! Anh vào nhà tắm rửa nghỉ ngơi:

Đã mấy ngày, anh túc trực bên bệnh viện rồi.

Anh biết mà.

Dương Kiện lúi thủi vào trong. Dương Minh xót xa cho anh trai. Chưa bao giờ anh thấy Dương Kiện như thế này cả. Đây đúng là một thử thách lớn đối với Dương Kiện.

Dương Minh nghĩ ngợi. Anh cần làm một cái gì đó để mọi chuyện được êm xuôi mới được. Chẳng lẽ anh phải nói ra sự thật sao? Đến lượt anh điên đầu rồi.

Buổi trưa, Hồng Liên ở cạnh Khả Lan. Nhìn vẻ hốc hác của bạn mà lo lắng:

– Mi hãy cố ăn để phục hồi sức khỏe chứ. Mi gầy hẵn ra đấy.

Khả Lan buồn bã:

– Khỏe lại thì sao chứ? Chân tao cũng đâu đi lại được.

– Mi đừng bi quan. Anh Tâm báo là chân mi còn chữa được mà.

– Anh ấy gạt ta thôi. Ta biết chân ta thế nào mà.

– Thôi đi cô nương. Người ta là bác sĩ mà mi cũng không tin tưởng nữa, bó tay Khả Lan nhắm nghiền hai mắt. Cô thấy một màu đen tăm tối cứ y như cô bây giờ vậy. Cô phải đấu tranh với số phận có phải Khả Lan nói giọng chắc nịch:

– Ta nhất định phải đi lại được.

Hồng Liên khuyến khích:

– Nhất định là phải vậy rồi, mi phải lạc quan lên. Mi cố lấy lại phong độ của Khả Lan như ngày nào coi.

Khả Lan cười buồn:

– Bộ ngày trước ta phong độ lắm hả?

– Ủ!

– Cụ thể?

– Mi giống y như một tên con trai chính hiệu. Mi khó khăn đến nỗi ta còn phải sợ.

Khả Lan tròn mắt:

– Mi sợ ta hả?

– Ủ! Ta sợ mi nhưng sợ mi thành bà cô thôi.

Khả Lan phì cười. Cô lườm lườm bạn:

– Mi lúc nào cũng vậy cả. Ta như vậy mà trở thành bà cô được sao?

– Ủ! Mi tự tin lắm nhỏ.

– Ta phải vậy mới được chứ.

Hồng Liên trề môi:

– Mi cứ hay tự đưa mình lên cao coi chừng té đau đó nhỏ.

– Hồng dám đâu!

Hồng Liên thấy bạn vui vui trở lại, cô cũng thấy mừng. mấy ngày nay cô hay đến đây với Khả Lan thấy Dương Kiện hết lòng chăm sóc cho bạn. Cô cũng thấy mừng cho Khả Lan. Theo quan sát của Hồng Liên thì Dương Kiện là người tốt nhưng dường như Khả Lan không thích anh cho lắm. Cô nhận ra giữa hai người rất căng thẳng nhưng có chuyện gì thì cô không biết.

Hồng Liên e dè:

– Ta có chuyện này muốn hỏi mi, nhưng không biết có nên hỏi không nữa.

– Chuyện gì vậy? Sao mi lại úp mở?

Hồng Liên ngập ngừng:

– Ta muốn hỏi chuyện của mi và anh. Vừa mới vui được một chút, nghe nhắc đến Dương Kiện, Khả Lan đổi ngay sắc mặt:

– Tự dưng mi nhắc đến anh ấy để làm gì? Ta muốn biết giữa hai người có chuyện gì. Ta thấy mi và anh ấy rất căng thẳng khi đối diện với nhau.

– Vậy sao!

– Thật ra là có chuyện gì vậy?

Khả Lan lắc đầu:

– Không có gì cả! Mi đừng bận tâm. Hồng Liên hờn dỗi. Cô dẫu môi:

– Mi có xem ta là bạn không vậy?

– Chuyện gì mi cũng để trong lòng mà chịu đựng một mình. Sao mi không chịu chia sẻ cùng ta để thấy dễ chịu hơn.

Buồn không thể tưởng, Khả Lan sầu não. Mỗi lần nhắc đến chuyện này là lòng cô đau như cắt. Cô ước mình đừng là nhân vật chính trong câu chuyện này.

Khả Lan lắc đầu buồn bã:

– Ta không muốn nhắc đến chuyện đó đâu.

– Mi giữ trong lòng mãi sao? Mi phải nói để ta còn giải quyết giúp mi. Người ngoài cuộc sáng suốt hơn mà.

Khả Lan chợt ôm chầm lấy Hồng Liên.

Cô khóc nức nở, khóc như chưa từng được khóc. Từ lúc biết chuyện đến bây giờ, cô không biết mình đã khóc bao nhiêu lần vào bao nhiêu nước mắt nữa.

Khả Lan từ từ kể lại cho bạn nghe câu chuyện đau thương của mình. Cô kể đến đâu, nước mắt lại thi nhau rơi đến đó.

Hồng Liên đau xót khi nghe toàn bộ câu chuyện:

– Sao mi lại gặp nhiều chuyện bất hạnh trong cùng một lúc vậy? Thật khổ cho mi quá!

– Ta không biết có phải ông trời thử thách ta không nữa.

Hồng Liên trấn an bạn:

– Mi đừng buồn nữa và cũng đừng lạnh lùng với Dương Kiện nữa. Trong chuyện này, anh ấy đâu có lỗi gì.

– Ta cũng biết vậy nhưng hể mỗi lần nghĩ đến em trai anh ấy đã cướp đi sinh mạng của chị Khả Ái thì ta lại thấy giận không thể tưởng. Có lẽ trời mang anh ấy đến cho ta nhưng không cho phép ta có được anh ấy. Ta đành chịu thôi.

Hồng Liên chép miệng:

– Mi đừng có như thế? Mi đừng đem mấy chuyện đó lòng ghép vào nhau. Mi đừng làm cả hai phải đau khổ.

– Ta thà đau khổ một mình còn hơn thấy lòng mình đầy tội lỗi.

– Mi điên sao? Mi làm gì mà tội lỗi.

Khả Lan buồn so:

– Nếu ta yêu anh ấy thì chị Khả Ái sẽ không tha cho ta đâu.

Hồng Liên trề môi:

– Quỷ ơi! Mi điên vừa thôi. Khả Ái đâu phải như mi, chị ấy biết phân biệt đúng sai. Chuyện này đâu có liên quan gì đến anh Kiện. Mi trách anh ấy. Mi làm vậy anh ấy rất đau khổ.

– Mi không hiểu được đâu.

Hồng Liên đăm quạu:

– Ta không hiểu mi thật đấy. Ta không biết trong đầu mi nghĩ gì nữa. Nếu mi cứ đối xử với anh ấy như vậy mãi, mi sẽ hối hận cho xem.

Khả Lan nghe tim mình nhói đau. Có phải cô sẽ đau khổ khi mất anh không?

Cô phải làm thế nào đây? Có biết rõ mình rất cần có anh. Cô yêu anh

tha thiết, cuồng nhiệt, nhưng đến với anh thì cô sẽ có nhiều nỗi ám ảnh. Cô thấy mình có lỗi thật nhiều với người chị quá cố và còn nữa, cô phải đối mặt với Dương Minh thế nào? Cô đau khổ tha thứ cho hắn. Cô và hắn là kẻ thù không đội trời chung.

Nghĩ đến Dương Minh, tự dưng Khả Lan nghe phùng phùng ngọn lửa giận.

Cô quát.

– Ta không muốn nghe mấy chuyện này nữa. Mi có nói gì cũng vô ích thôi.

Ta và Dương Kiện phải chia tay thôi.

Hồng Liên bắt mắt với nhỏ bạn. Cô cũng giận:

– Hình như đầu mi được cấu tạo bởi trái dừa khô hay sao ấy. Ta nói hết kalori mà mi cũng vẫn vậy.

– Chuyện của ta, mi đừng xen vào nữa.

Hồng Liên liếc mắt:

– Mi xem ta là người ngoài không đáng để mi chia sẻ với mi chứ gì?

Khả Lan nhăn nhó. Cô lạnh lùng đến phát sợ:

– Mi nghĩ sao cũng được. Ta không muốn bàn đến việc này nữa.

Hồng Liên xỉ vào đầu bạn:

– Mi lúc nào cũng làm ta nổi quạu lên.

– Mi có biết ngoài anh Kiện ra không còn ai xứng với mi nữa không.

– Mi đùa hả?

– Đùa? Hồng dám đâu! Ta nói thẳng! Mi và anh ấy lạnh lùng, khó tính y như nhau. Ông trời cho hai người là một đôi và chỉ có độc quyền

một đôi này thôi.

– Mi đừng quá đề cao người khác được không?

Hồng Liên tỉnh bơ:

– Ủa? Ta đâu cô đề cao ai. Ta đang hạ hai người xuống cùng một lượt đó chứ.

Khả Lan liếc mắt:

Nếu mi ghét anh ta như thế thì tại sao mi lại nói vào giúp anh ấy?

– Ta đâu có rảnh giúp anh ấy. Ta thấy mi và anh ấy sinh ra để dành cho nhau vậy. Nếu không có mi, ta sợ anh ấy sẽ bị “ế sắc” đó.

Khả Lan cốc vào đầu bạn:

– Mi vừa thôi! Giờ này mà còn giỡn được hả?

– Ủa! Giờ này cấm giỡn hả? Bệnh viện kỳ vậy!

– Con quỷ! Mi định chọc ta tức chết sao?

Hồng Liên chột nghiêm nét mặt. Cô trầm giọng:

– Ta chỉ muốn mi vui thôi. Ta không muốn mi ảo não suốt đâu.

Khả Lan cảm kích:

– Ta biết mi luôn muốn tốt cho ta, nhưng mọi chuyện luôn không như ý mình.

– Ta biết mỗi người có một cảm xúc ý nghĩ khác nhau, nhưng ta muốn nói cho mi biết cơ hội không đến với ai hai lần đâu và mi phải biết trân trọng những gì mình đang có Khả Lan biết bạn muốn tốt cho mình nhưng ... bây giờ cô cũng rồi lắm.

Khả Lan buồn tha thiết:

– Ta đang rất khó xử. Ta cũng không xác định được mình đang đúng hay sai nữa?

Hồng Liên vỗ vỗ vai bạn. Cô tâm sự:

– Dương Minh dù sao cũng đã bị trừng phạt trước pháp luật rồi. Mi còn để tâm làm gì?

Nhưng hình phạt đó chỉ là án treo.

Nó đâu xứng đáng với tội của hắn.

– Nhưng anh ta cũng đã bị truy cứu trách nhiệm hình sự, có tên vào bảng đen rồi.

– Ta vẫn chưa thấy đủ đâu.

– Lan à! Làm người phải biết vị tha.

– Mi hãy nghĩ rằng chính anh ta cũng không muốn như thế.

– Nếu hắn không đưa thì làm sao xảy ra lần này.

– Nhưng lần này anh ta đã cứu mi.

Khả Lan cảm hờn:

– Nếu không vì đuổi theo hắn thì ta đâu có ra nông nỗi này.

Hồng Liên thật sự đuối lý. Cô không biết phải nói thêm gì nữa, cũng không biết gỡ rối cho Khả Lan thế nào.

Hồng Liên lắc đầu:

– Tùy mi vậy. Ta hết biết nói gì với mi rồi.

Nếu xem ta là bạn, thì hãy tôn trọng ý định của ta.

– Ta chỉ sợ mi khổ thôi.

– Nếu ta đến với anh ấy, ta còn khổ hơn nhiều.

– Có lẽ vậy!

Hồng Liên thôi không nói thêm nữa.

Cô đành để Dương Kiện tự lo chuyện này.

Buổi tối tại quán cà phê “Điểm Hẹn” Hồng Liên chủ động mời Dương Minh ra gặp mặt. Anh vui vô cùng:

– Sao hôm nay cô có nhã hứng rủ tôi ra đây vậy?

Hồng Liên lướt nhìn anh một lượt, cô hỏi:

– Anh có phải tên là Trịnh Dương Minh và anh có người anh tên Trịnh Dương Kiện không?

Dương Minh kinh ngạc. Anh mở to mắt:

– Sao cô biết rành vậy? Cô điều tra tôi sao?

Hồng Liên bấu môi:

– Hồng dám đâu! Tôi vô tình biết thôi.

Hồng Liên này đầu có rãnh làm thám tử tư.

– Ủa! Mà sao cô biết được?

– Anh có biết ai tên Khả Lan không?

Dương Minh giật mình. Chuyện gì xảy ra nữa đây. Anh thắc mắc:

– Cô muốn biết về điều gì?

– Điều tôi vừa mới hỏi anh đó.

– Khả Lan hả? Tôi biết nhưng không quen.

Hồng Liên chun mũi:

– Anh giỡn với tui hả?

– Đâu có!

– Biết mà không quen là sao?

– Thật ra cô là gì của Khả Lan? Có phaei cô muốn biết điều gì phải không?

Hồng Liên nheo nheo mắt:

– Xem ra anh cũng có chút thông minh đấy. Tôi là bạn của Khả Lan và tôi muốn biết chuyện va chạm xe của bốn năm về trước.

– Cô cũng biết chuyện này sao?

– Đúng vậy!

– Dương Minh trầm buồn. Sao ai cũng nhắc đến mấy chuyện này hết vậy?

Anh nhăn trán:

– Nếu cô đã biết thì còn hỏi tôi gì nữa.

Tôi muốn biết cận kẽ hơn.

– Để làm giúp.

– Tôi muốn giúp anh Hai anh và Khả Lan có thể đến với nhau.

Dương Minh gật đầu:

– Thì ra là vậy nhưng chuyện này đâu liên quan gì đến tôi.

– Không liên quan à? Vì anh mà Khả Lan giận lây qua Dương Kiện kìa. Họ sắp chia tay nhau đấy.

– Đó là do cô ấy quá cố chấp thôi. Chuyện đã qua lâu rồi mà cô ấy vẫn để bụng.

Hồng Liên bắt bình:

– Nếu anh là Khả Lan. Anh có chắc mình sẽ quên chuyện này không?

– Tôi ...

– Không nói được chứ gì? Chuyện gì cũng vậy hãy đặt mình vào người ta mà suy nghĩ.

– Cô đã làm được điều đó chưa?

Hồng Liên nói bừa:

– Dĩ nhiên là được rồi.

– Có thật hay đang tự đề cao mình đó.

Hồng Liên vênh mặt:

– Tôi nói thật chứ bộ.

– Thôi được rồi! Tôi tạm tin cô!

Hồng Liên chồm tới. Cô mở to mắt nhìn anh:

– Chuyện này có liên quan đến anh mà anh lại tỉnh bơ vậy sao?

Dương Minh nhún vai:

– Không tỉnh thì làm gì? Chẳng lẽ tôi phải hét lên.

– Anh không có chút hối hận nào sao?

– Sao tôi phải hối hận chứ?

Hồng Liên tức khí. Cô mắng mỏ.

– Nói chuyện với anh như nước đổ đầu vịt vậy. Chán chết!

Dương Minh trợn mắt. Từ xưa đến giờ chưa có cô gái nào dám nói với Minh thiếu gia như thế cả. Đây là trường hợp đầu tiên và đặc biệt nhất đấy.

Anh liếc xéo:

– Cô có tin là mình bị ăn đòn không hả?

– Xí! Tôi chẳng sợ anh đâu.

Dương Minh chép miệng. Anh chợt buồn:

– Cô không hiểu được đâu. Đâu phải lúc nào người ta buồn cũng biểu hiện ra bên ngoài.

– Ý anh nói mình sống nội tâm chứ gì?

Hồng Liên trề môi, cô nói tiếp:

– Không biết cố nên tin không nữa.

– Nè! Cô không nói móc tôi, cô ăn cơm không được hả?

– Chắc vậy.

– Hừm! Vậy mà cũng đòi giúp người khác. Lách cha lách chách như cô thì giúp được ai.

Hồng Liên trợn mắt:

– Anh dám nói tôi lách chách, tôi lột da anh chấm muối bây giờ.

– Trời ơi! Gì mà bạo vậy?

Hồng Liên chợt nghiêm chỉnh:

Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với.

– Tôi vẫn đang nghe cô nói.

– Nếu anh muốn anh trai anh và Khả Lan có thể vui vẻ với nhau thì anh nên đến gặp Khả Lan và lên tiếng xin lỗi nó và anh hãy chấp nhận mức phạt phù hợp với tội của Dương Minh trầm lặng:

Cô không hiểu chuyện này đâu. Tôi cũng muốn đến gặp cô ấy nhưng anh.

Hai tôi không muốn.

– Tại sao?

Anh ấy có suy nghĩ riêng của mình.

– Tôi không muốn hỏi.

– Anh bỏ mặc.

– Không hẳn là vậy.

Hồng Liên bực bội:

– Anh sẽ làm gì? Anh nói đi!

Đến lúc không thể cứu vãn được thì tôi.

– Sự thật?

Hồng Liên nhìn anh chăm chú:

– Sự thật gì vậy?

Dương Minh tỏ vẻ bí mật:

– Bây giờ chưa phải là lúc nói ra. Cô đừng hỏi!

– Anh có biết tôi rất ghét những người nói úp mở không?

– Ý cô là muốn khoe mình nhiều chuyện chứ gì?

Hồng Liên đâm quạu. Nói chuyện với anh tức chết đi được. Vậy là hôm nay công cốc rồi. Chẳng giúp gì được cho họ cả.

Hồng Liên chống hai tay trên bàn. Cô thở dài:

– Thật tội cho những kẻ yêu nhau. Yêu làm gì cho khổ.

– Đâu phải lúc nào yêu cũng khổ.

– Nhưng đa số là vậy.

– Sao cô không yêu thử đi cho biết.

Hồng Liên xua tay lia lịa:

– Thôi, cám ơn. Tôi không dám đem thân mình ra hy sinh đâu.

– Trời! Cô nói gì nghe ghê vậy?

– Tôi không dám yêu đâu. Mệt lắm?

– Cô định ở giá hả?

– Giá cái đầu anh! Chưa chi đã trù ẻo.

– Tôi đâu có!

Thôi hồng thềm nói với anh nữa. Tôi đến thăm Khả Lan đây.

Dương Minh chưa kịp nói gì thì Hồng Liên đã đi tuốt ra đường rồi. Con gái gì mà nhí nha nhí nhảnh không chịu được.

– Anh chợt cười cười:

Nhưng rất dễ thương.

Luật Của Trái Tim

Chương 8

Buổi chiều, Khả Lan bước xuống giường. Nằm ở đây khá lâu mà cô chưa có dịp vận động. Hôm nay cô thấy khỏe nên phải cử động vài bước mới được.

Vừa bước xuống giường, Khả Lan đã nghe nhói đau. Vết mổ trên người làm cô đau điếng cả cái chân băng bột nữa.

Khả Lan khỏ sở bước từng bước. Vừa lúc đó, Dương Kiện bước vào. Anh chạy đến đỡ cô:

– Sao em bước xuống giường vậy?

Khả Lan đẩy nhẹ anh ra:

– Tôi đã bảo là anh hãy mặc tôi mà. Tôi tự đi được.

– Em có muốn giận anh sao cũng được, nhưng hãy để anh chăm sóc cho em.

Khả Lan thoáng xúc động. Những ngày qua cô luôn khó chịu với anh nhưng anh vẫn lo lắng cho cơ mà chẳng than phiền. Anh còn chăm sóc và chữa trị tại nhà cho mẹ cô nữa.

Nếu không nghe Hồng Liên nói thì cô cũng không biết anh cực khổ đến như vậy.

– Anh càng tốt với cô lại càng làm cô khó xử. Ngồi trên giường. Cô nói một câu khách sáo.

– Cảm ơn anh!

Dương Kiện nghe tim mình nhói đau. Khả Lan cứ mãi lạnh lùng với anh.

Anh đau lòng lắm nhưng vẫn cố mà chịu đựng.

Dương Kiện không nói gì cả. Anh lặng lặng chăm sóc cho Khả Lan. Cô thấy khó chịu:

– Anh nói gì đó được không? Anh có biết rằng em sợ sự im lặng này không?

Dương Kiện nghiêm nghị. Hôm nay anh khác nhiều so với ngày thường.

Anh không nói nhiều hay năn nỉ cô. Anh lạnh lùng đến mức làm Khả Lan thấy nhói đau.

Dương Kiện cất giọng lạnh băng:

– Em nghỉ đi! Anh đến thăm em một chút rồi anh về. Lát nữa, Hồng Liên sẽ đến với em.

Khả Lan chau mày. Hôm nay anh thật sự rất lạ. Khả Lan lo lắng nhưng cô không dám hỏi. Nếu hỏi anh thì quá mất mặt rồi.

Cô hần học:

– Em tự lo được. Anh về đi. Nếu sau này có việc thì anh cũng không cần đến thăm em.

– Anh biết rồi! Có thể hôm nay là lần cuối cùng anh đến thăm em.

Khả Lan hụt hẫng. Cô như vừa rơi từ trên cao xuống vậy. Anh không lo lắng chăm sóc cho cô nữa sao? Anh bỏ mặc cô thật ư? Khả Lan nghe mất mát một cái gì đó.

Cô run giọng:

– Anh nói thật sao?

Giọng anh thật trầm tĩnh:

– Chẳng phải em luôn mong chuyện này sao? Bây giờ anh sẽ làm theo ý em.

– Anh ...

– Từ nay anh không đến nữa. Chúng ta sẽ chẳng còn gì cả. Anh tôn trọng ý của em. Khả Lan tự cao, cô cố tỏ vẻ bất cần:

– Anh đi ngay bây giờ đi! Tôi không muốn thấy anh?

– Được rồi. Anh đi đây!

Dương Kiện dợm bước đi. Anh vừa ra đến cửa thì Khả Lan đã hét lên:

– Tôi hận anh, Dương Kiện!

– Dương Kiện xót xa, nhưng anh biết làm sao đây?

Dương Kiện cố nén đau lòng. Anh bước lại gần cô. Anh nói:

– Em hãy trả lời anh đi? Em mong anh đi hay ở lại. Anh chỉ cần em trả lời anh như thế thôi.

Tự dưng anh đưa cô vào tình thế khó xử.

Anh cũng biết câu hỏi này rất khó với cô mà. Cô phải trả lời sao chứ? Cô cũng có lòng tự trọng của mình. Cháng lẽ cô lại nói rằng cô cần anh. Nhưng nói không cần anh thì cô đang dối lòng mình. Cô sẽ đau khổ.

Khả Lan lặng yên. Dương Kiện đặt hai tay lên má cô. Anh nhìn sâu vào mắt cô. Anh thì thầm:

– Yêu nhau là phải chia sẻ cùng nhau, chứ không phải đem tự ái của mình đặt lên hàng đầu. Anh làm vậy là muốn em xác định rõ em cần gì? Và quyết định ra sao? Yêu là phải hết mình và dành trọn cho nhau:

Em không nên vì những việc không liên quan mà ảnh hưởng đến nó. Anh yêu em, anh cần em nhưng anh tôn trọng ý định của em.

Khả Lan yếu đuối:

– Em phải lựa chọn thật sao?

– Đúng vậy! Em hãy nhìn sâu vào mắt anh mà nói. Em hãy nói theo những gì mà mình đã nghĩ!

Khả Lan nhắm nghiền hai mắt. Bất chợt, cô ôm chầm lấy anh. Cô lặng lẽ khóc.

– Em yêu anh. Em rất sợ mất anh.

Dương Kiện ôm cô vào lòng. Anh thấy vui như ai cho mình vàng vậy. Anh biết trận đấu này anh sẽ thắng cuộc mà. Khả Lan đã tự nhận mình yêu anh. Vậy là anh đã định hướng được con đường tiếp theo.

Khả Lan dụi đầu vào ngực anh. Cô tha thiết:

– Em làm vậy có đúng không anh? Có phải anh thấy em rất tự tiện không?

Anh xem thường em lắm phải không?

Dương Kiện nhú mày:

– Sao em lại nghĩ như thế? Em rất đáng để anh nâng niu trân trọng. Em là cửa quý của cả cuộc đời anh.

Khả Lan nghe lòng mình tràn đầy hạnh phúc. Cô biết anh luôn trân trọng mình. Cô đang sống trong phúc mà không biết.

– Anh không trách em mấy ngày qua đối xử tệ với anh sao?

– Anh không trách em. Trái lại anh rất hiểu em ở trường hợp đó, ai cũng như thế mà.

Khả Lan nhăn trán. Cô nói:

– Tuy em yêu anh nhưng không có nghĩa là em tha thứ cho Dương Minh đâu.

Anh ta phải trả giá.

– Mi có cần phải như thế không? Đã mấy ngày trôi qua mà mi vẫn chưa thông suốt sao?

Hồng Liên vừa bước vào nói. Dương Kiện ngồi xuống cạnh Khả Lan. Anh nói:

– Anh không mong Khả Lan tha thứ cho Dương Minh. Anh chỉ cần Khả Lan nhìn thoáng chuyện này thôi.

Hồng Liên nói vào:

– Mi có biết Dương Minh là người rất tốt không Lan. Chính anh ấy đã từng cứu ta trong một vụ tai nạn.

– Chuyện đó không liên quan gì đến chuyện này hết. Hai người cũng đừng nói nhiều. Tôi biết mình phải làm gì mà.

– Mi định làm gì đây?

– Mi cứ mặc ta!

Hồng Liên bước đến. Cô véo mũi bạn:

– Mi đã khiến mọi người rầu rĩ khổ sở vì mi đấy, con quỷ.

– Ta cũng đâu muốn thế.

– Nếu không muốn thế thì mi tha thứ cho Dương Minh đi.

Khả Lan chạu mày nhìn hai người:

– Hai người có hẹn trước sao?

Hồng Liên lắc đầu:

– Không hề!

– Sao hai người lại nói chuyện giống y như nhau chứ? Tôi nghi lắm.

– Nghi cái đầu mi! Ta đã từng tiếp xúc với Dương Minh nên ta thấy anh ấy rất xứng đáng được tha thứ. Anh ấy là người tốt đạt ISO đó. Khả Lan ngạc nhiên:

– Mi bệnh vực anh ta?

– Ta không có bệnh vực ai hết. Ta chỉ thấy sao nói vậy thôi.

Khả Lan trầm buồn. Có phải cô thật sự khó khăn trong chuyện này không?

Liệu cô có nên tha thứ cho anh ta hay không? Xem ra cô cần gặp anh ta một lần để nói rõ mọi chuyện. Cô cũng tò mò muốn biết anh ta là người thế nào?

– Mà nói gì? Mà bỏ đua xe sao? Dương Minh gật đầu xác nhận:

– Lý do nào mà làm vậy?

– Tao thấy không còn hứng thú nữa thì rút lui thôi.

Cường thẹn" cau mày:

– Mà làm mất hứng đồng đội quá.

– Tao đến đây là để khuyên mà cũng nên bỏ đi. Mà đừng đua xe nữa.

– Mà điên sao? Mà muốn rút thì rút một mình đi. Có gì phải lôi tao vào?

Dương Minh cau gắt:

– Mà còn nhớ vụ tai nạn chết người do mà gây ra không hả?

– Mà ...

Cường thẹn phát hoảng. Bốn năm về trước, anh đã từng về Vĩnh Long đua xe. Lần đó, anh chở Dương Minh. Do lạc tay lái nên đã

đâm sầm vào cô gái làm cô ta chết ngay tại chỗ.

"Cường thệ" rùng mình khi nhớ đến vụ tai nạn đó.

– Sao mà lại nhắc đến chuyện này? Nó qua lâu rồi mà.

– Lâu gì! Em gái cô ấy mà mà đang truy tìm chúng ta đấy.

– Thì đã sao? Vụ án đã xử xong rồi.

– Mà có biết là công an đang xem xét lại hồ sơ và kiểm tra lại không? Tao không bảo đảm là mà được bình an đâu.

"Cường thệ" phát hoảng:

– Mà đừng có dọa tao mà. Mà hãy giúp tao đi!

Dương Minh chép miệng:

Lần đó nếu tao không nhận tội cho mà thì bây giờ mà đâu nhờ như vậy.

– Tao biết mà tốt với tao, vậy thì mà tốt cho trót đi.

– Mà muốn tao làm gì nữa?

– Mà đừng khai chuyện này ra.

Dương Minh dăm chiêu. Anh đã nhận tội giùm "Cường thệ" thì đâu nghĩ là khai hẳn ra. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác. Anh có tin là lần đó có người thấy người lái xe là Cường thệ chứ không phải anh. Nếu người đó ra làm chứng thì anh có muốn giúp "Cường thệ" cũng chẳng được.

Dương Minh chép miệng:

– Chuyện này tao không giúp được mà rồi. Mà tự lo đi!

– Trời ơi! Bây giờ mà bảo tao chịu là sao?

Mày nên biết cây kim trong bọc thế nào cũng lòi ra thôi.

Cường thọ" rồi cả lên:

– Mày giúp tao với!

Dương Minh muốn giúp lắm nhưng xem ra không dễ chút nào.

Dương Minh lắc đầu:

– Tao đã hết sức cố gắng rồi. Bây giờ mày muốn giảm án thì hãy đầu thú đi.

– Mày đừng có điên. Thế lực mày mạnh. Mày hãy giúp tao.

– Chuyện này tao cũng không thoát khỏi tội đâu. Tao đã làm không đúng luật. Tao cũng bị xử lý thôi.

“Cường thọ” ngồi phịch xuống ghế. Anh ôm đầu đau khổ. Cũng tại ham vui mà bây giờ phải gánh chịu hậu quả. Cứ tưởng chuyện đã lui vào quá khứ ai ngờ bây giờ lại ...phải làm sao bây giờ?

Cường thọ" rên rỉ:

– Mày cho tao biết phải làm sao đi!

Dương Minh nhìn xa xôi:

– Tao nói rồi, tao không giúp được.

– Mày cho tao biết cô gái đó ở đâu đi. Tao sẽ gặp cô ấy.

– Vô ích thôi!

– Mày mặc kệ tao?

– Mày có biết cô ta là cảnh sát giao thông?

Hơn nữa, cô ta chính là bạn gái của anh Kiện. "Cường thọ" thất thần. Lần này tiêu thật rồi. Khó mà cứu vãn được. "Cường thọ" mếu

máo:

– Tao phải ngồi tù thật sao?

Dương Minh gật đầu:

– Đúng vậy! Mà phải trả giá những gì mà đã làm. Nếu mà tự thú, tao có thể nhờ ba tao chen vào mà giúp mà.

– Liệu có cứu được không?

– Tao không chắc.

– Trời ơi! Tao chết mất!

Dương Minh cũng đâu biết làm sao. Bốn năm trước, anh đã nhận tội thay cho “Cường thẹo” vì anh biết thế lực của ba mình có thể hóa giải mọi chuyện.

Bây giờ, tự dừng lại xét đến vụ án đồ. Anh không biết ba mình có chịu ra tay giúp đỡ không nữa.

Vì chuyện này mà Khả Lan đã nhiều lần khiến anh Hai anh phải đau khổ.

Bây giờ mọi chuyện vẫn chưa ổn. Anh phải giải thích cho cô rõ mới được.

Nhưng anh muốn “Cường thẹo” ra đầu thú trước rồi anh mới nói. Như vậy, tội nó sẽ nhẹ hơn.

Dương Minh vỗ vai bạn:

– Tao hiểu cảm giác của mà lúc này. Tao sẽ nhờ ba tao hết mình giúp mà.

– Tao sợ cảnh tù tội lắm. Tao không thể ngồi tù đâu.

– Mà bình tĩnh lại đi. Mà nên đi đầu thú.

"Cường thẹo" lắc đầu. Thế là anh tiêu thật rồi. Anh phải chịu tội thôi.

"Cường thẹo" sáng mắt:

– Mà nói cô gái đó là người yêu của anh Kiện mà. Biết đâu tao có thể năn nỉ được cô ta.

Dương Minh cau mày:

– Vô ích thôi. Lúc đầu, cô ấy cứ ngỡ mọi chuyện do tao làm nên đã xung đột với anh Kiện nhiều lần. Bây giờ, cô ấy vẫn chưa tha thứ cho tao. Vì trong mắt cô ta tao là kẻ cướp đi. Sinh mạng của chị cô ấy.

"Cường thẹo" nghi ngờ:

– Cô phải vì vậy mà mày khai tao ra không hả?

– Mày điên sao? Chơi chung bao nhiêu năm, mày không hiểu tính tao sao?

– Tao cũng muốn hiểu lắm nhưng tao đâu thể không nghi ngờ mày.

Dương Minh nổi giận. Thật sự chuyện này là do bên công an điều tra ra được. Do có quen nên anh biết một chút tin tức, chứ từ đầu đến giờ anh vẫn im lặng đó thôi.

Dương Minh nghe giận "Cường thẹo" không thể tưởng. Không ngờ hắn lại nghĩ xấu cho anh. Dương Minh này đâu có hèn đến như vậy.

Dương Minh cộc cằn:

– Nếu ta khai mày ra thì bây giờ mày đã không ung dung ngồi ở đây đâu.

– Tao không tin mày. Tao cũng không tự thú đâu. Tao không muốn ngồi tù đâu. Tao đã nói hết lời. Mày muốn quyết định sao thì tùy, nhưng tao khuyên mày nên đầu thú sẽ được khoan hồng.

"Cường thẹo" rên rỉ:

- Tương lai tao không thể ở trong tù được.
- Tao sẽ mất tất cả.
- Tao sẽ cố khuyên Khả Lan bãi nại. Mà đừng nghĩ theo hướng xấu nữa.
- Còn gia đình tao nữa. Ba mẹ chỉ có mỗi tao là con thôi. Ông bà sẽ không chịu nổi cú sốc này đâu.

Dương Minh khó xử. Nếu năm đó, anh lái xe thì đã không xảy ra những chuyện này rồi.

Dương Minh cố trấn an:

- Mà có nghĩ nhiều cũng vậy thôi. Mà nên về nhà suy nghĩ lại đi. Tao đã cạn lời rồi.

“Cường theo” gục đầu trong tay. Đã hết đường chạy chữa rồi. Sau lần này chắc anh không dám đua xe nữa rồi. Bây giờ có hối hận thì cũng đã quá muộn màng rồi.

Dương Minh cố nén tiếng thở dài. Anh cũng đang lo cho mình đây. Anh cũng có tội không ít. Đã đến lúc anh bị trừng trị rồi.

Buổi chiều, Dương Minh đến tìm Hồng Liên. Anh vẫn tỏ ra vui vẻ:

- Cô rảnh không? Cô có thể đi uống nước với tôi không?

Hồng Liên dẫu môi. Cô nheo nheo mắt:

- Để tôi xem anh có bao nhiêu thành ý đã.
- Cô xem tự nhiên.
- Ở ...chẳng chút thành ý nào cả.

Dương Minh chau mày:

- Sao vậy?

– Nhìn anh, tôi thấy sao ấy. Tôi không dám tin tưởng.

Dương Minh ngẩn người. Con nhóc này hay nhỉ! Dám nói anh như thế sao?

– Nè! Tôi đến đây là có ý tốt muốn mời cô đi uống nước. Cô không nhận thì thôi làm gì mà nói ghê vậy?

Hồng Liên dẫu môi:

– Có gì mà ghê. Tôi nói đúng chứ bộ.

Dương Minh nhún vai:

Nếu cô đã nói vậy thì tôi xin rút lại lời nói. Tôi để dành mời người khác vậy.

– Nè! Anh nhỏ mọn thấy ớn luôn. Anh không biết năn nỉ phái đẹp hả?

Dương Minh tỉnh quái:

– Phái đẹp tất nhiên là được nâng niu, nhưng rất tiếc cô không phải.

Hồng Liên trợn mắt. Cô bặm môi rồi đá anh một cái vào chân:

– Anh muốn chết hả?

– Làm gì mà nổi giận dữ vậy?

– Tôi giết chết anh bây giờ.

– Ghê vậy trời?

Hồng Liên lườm mắt:

– Tôi còn nhiều thứ ghê hơn thế mà anh chưa biết đấy.

Dương Minh kè sát tai cô. Anh nói nhỏ:

– Tôi phải khám phá những điều chưa biết đó mới được.

Hồng Liên đỏ mặt. Cô đâm mạnh vào ngực anh:

– Ghê tởm!

Dương Minh nắm lấy tay cô. Anh kéo cô sát vào người:

– Ghê tởm vậy mà có người yêu thâm mới hay.

Hồng Liên đẩy anh ra. Cô giãy nảy:

– Ai yêu thâm ai chứ? Anh điên hả?

Dương Minh ngồi xuống bộ xa-lông. Anh kéo cô ngồi xuống đùi mình. Anh âu yếm:

– Cô chủ nhỏ đừng có chối nữa. Mắt anh rất chuẩn xác. Anh biết em yêu anh từ lâu rồi. Anh đang đợi em thổ lộ đây.

Hồng Liên mở to mắt nhìn anh. Sao anh lại biết ý nghĩ của cô chứ? Mắt anh có thần sao? Hồng Liên liếc anh:

– Anh đừng có tự tin. Ai yêu anh bao giờ?

– Không yêu mà thấy anh đến em mừng như đứa con nít được nhận kẹo vậy.

Còn nữa, bây giờ lại chịu ngồi với anh thế này mà còn chối à?

Hồng Liên xấu hổ. Cũng may là chiều nay shop nghỉ sớm nên nhân viên về hết rồi. Nếu họ mà thấy cảnh này chắc cô phải chui xuống đất vì xấu hổ quá.

Cô giãy nảy trên đùi anh:

– Anh còn dám nói nữa hả? Anh dùng bạo lực mà bây giờ còn dám lớn tiếng.

Dương Minh cúi xuống sát mặt cô. Anh âu yếm:

– Em rất đáng yêu. Anh không thể cưỡng lại bản thân mình.

Hồng Liên nhìn anh tình tứ. Thật ra, cô đã có cảm giác rung động khi lần đầu tiên gặp anh. Từ lần đó, anh đã làm tim cô xao xuyến và thao thức mỗi đêm.

Mỗi lần gặp anh, cô như vui lên nhiều lắm. Tuy ngoài miệng luôn tranh cãi với anh nhưng trong lòng cô thì lại khác. Hôm nay anh đến tỏ tình với cô. Anh làm cô vui như có ai cho vàng vậy, còn hơn thế nữa chứ.

Tuy yêu anh nhưng cô cũng đâu thể dễ dãi được. Cô vờ nhìn anh đầy nghiêm nghị:

– Lời nói của anh có đáng tin cậy không đây?

– Tùy em cảm nhận thôi.

Hồng Liên véo mũi anh:

– Anh cho em biết, cô gái lần trước anh dẫn đến đây là ai? Cô ta là người yêu của anh phải không?

– Đúng vậy.

Hồng Liên trợn mắt:

– Anh định bắt cá hai tay hả?

– Em thấy anh là người như thế sao?

Thật ra anh và cô ấy đâu thể nào gọi là yêu. Chỉ là qua đường thôi.

– Em đâu biết có đúng như vậy không?

Biết đâu anh đang dối em.

Dương Minh cọ mũi mình vào mũi cô.

Anh nói:

- Em ghê thật đấy! Mới yêu mà đã ghen dữ dội rồi.
- Chứ sao! Không ghen thì đâu có yêu. Dương Minh thừa cơ hội:
- Vậy em yêu anh nhiều lắm hả?
- Hứ! Còn hỏi nữa!
- Là sao?
- Biết rồi còn hỏi.
- Anh không biết mới hỏi chứ bộ.

Hồng Liên sùng sộ:

- Anh giỡn hả?
- Đâu có!

Hồng Liên ngất mạnh lên má anh. Cô lườm lườm:

- Còn giỡn nữa thì đừng có trách nha.

Dương Minh vờ đau khổ.

- Thôi, cho anh xin lỗi đi. Anh chịu phạt. Em hôn phạt anh đi.
- Hà!

Hồng Liên đỏ mặt như quả gấc. Anh nói thẳng thừng đến vậy sao? Anh không nghĩ nói như vậy sẽ làm cô xấu hổ sao? Ôi! Cô ghét anh chết đi được.

Cô ngồi nhồm dậy rồi đẩy anh ra:

- Đáng ghét, nham nhở!

Dương Minh nhanh tay ghì lấy. Anh cúi xuống hôn ngấu ngiến. Hồng Liên cố né tránh nhưng cô không thể tránh được trận mưa hôn của anh. Cuối cùng rồi cô cũng bị chinh phục hoàn toàn, môi cô như mềm ra trên môi anh. Thế là nụ hôn đầu đời của cô dành trọn cho anh.

Thật lâu sau, anh rời môi cô. Anh nói nhỏ:

– Môi người đẹp tuyệt vời quá.

Hồng Liên e thẹn:

– Anh đã ...nói câu này với bao nhiêu cô gái rồi hả?

– Nhiều lắm!

– Đáng ghét.

Anh đùa thôi mà. Anh vẫn chưa nói với ai đâu.

– Em không tin.

Dương Minh nhướng mắt:

– Không tin mà hỏi hả?

Hồng Liên dẫu môi:

– Anh là người từng trải. Em sợ mình bị gạt chứ bộ.

– Anh nói thật. Em không phải là người đầu tiên đặt nụ hôn đâu. Trước em đã bao cô gái đến với anh nhưng đối với họ, cảm xúc hoàn toàn khác. Họ đến với anh chỉ vì tiền thôi. Còn em thì khác, em rất đặc biệt. Em đã giữ được hồn anh và cả thể xác anh.

– Anh thật sự dùng chân sao?

– Em đã chiếm lấy con tim anh mất rồi. Nó đâu thể đi hoang nữa.

– Em cũng mong là mình giữ được con tim anh. Em yêu anh rất

nhiều. Em không thể để anh đi hoang được.

Dương Minh nghe như tim mình đang trầy hội. Những lời thố lộ tận đáy lòng của Hồng Liên làm anh như bay bổng. Anh yêu cô nhiều biết bao.

Anh vờn môi mình trên môi cô:

– Anh cảm ơn ông trời đã ban em cho anh. Có được em, anh như có một cửa báu ở trên đời.

Hồng Liên bá cổ anh. Cô chu môi:

– Anh trân trọng em đến thế sao?

Dĩ nhiên là vậy rồi.

Hồng Liên cảm thấy hạnh phúc ghê gớm. Cuối cùng thì cô cũng có được một tình yêu đích thực:

Hồng Liên chợt ngồi nhồm dậy. Cô lo lắng:

– Em có chuyện không ổn.

– Sao vậy?

– Anh đó! Khả Lan nó vẫn còn giận anh lắm. Nó lại giận anh Kiện nữa rồi.

Nó lúc nắng lúc mưa. Em thấy mệt quá.

Dương Kiện hôn một cái thật kêu lên trán cô. Anh cười:

– Em lo đến vậy sao?

– Sao không lo được. Em rơi vào tình trạng khó xử đấy:

Một người là bạn em, còn người kia là người em yêu. Em biết đứng về phía nào đây?

– Em đừng lo. Em sẽ không khó xử nữa đây!

Hồng Liên tròn mắt:

– Ý anh là sao?

– Anh sẽ giải quyết chuyện này.

– Bằng cách nào khi mà tai nạn bốn năm về trước do anh gây ra?

– Nếu anh không liên quan đến chuyện đó thì sao?

Hồng Liên kinh ngạc:

– Anh nói gì? Em chẳng hiểu sao anh lại không liên quan?

Dương Minh kể lại chuyện cho Hồng Liên nghe. Nghe xong, cô mừng rỡ:

– Anh vô tội thật sao?

Dương Minh thở dài:

– Tuy anh không trực tiếp cầm tay lái nhưng anh có tham gia trong cuộc đua đó.

Và tai nạn của Khả Lan là do anh gây ra nên anh cũng khó mà thoát tội.

Nhưng anh đã cứu Khả Lan rồi.

– Anh phải chịu tội thôi em à. Anh phải bị trừng trị.

Hồng Liên cắn môi:

– Em yêu không làm người rồi. Anh đúng là một đàn ông đích thực.

– Em không ngại yêu một, tội phạm chứ.

– Em tin là anh sẽ không bị sao đâu mà.

Dương Minh cười buồn:

– Anh cũng không biết được. Anh đúng ra nói chuyện này cũng vì anh Hai và Khả Lan. Họ phải đến với nhau thì anh mới yên lòng được.

– Anh còn lo cho người khác nữa. Lỡ như anh bị ngồi tù thì em phải làm sao đây? Yêu người khác chứ sao.

Hồng Liên hờn dỗi. Cô đâm vào ngực anh:

– Nói vậy mà nghe được hả?

– Anh đùa thôi.

– Anh làm em lo chết đi được.

Dương Minh trấn an cô:

– Em đừng quá lo. Anh Hai sẽ giúp anh thôi.

– Thật không anh?

– Chúng ta phải nhìn theo một hướng tốt chứ.

Hồng Liên ôm lấy anh. Cô như sợ mất anh vậy. Cô dụi đầu vào ngực anh:

– Em lo cho anh nhiều lắm. Chúng ta vừa mới yêu nhau mà sóng gió, đã bắt đầu ập đến rồi.

Dương Minh hiểu tâm trạng của Hồng Liên. Anh cố tỏ ra vui vẻ:

– Không có sóng gió thì làm sao anh thử được em yêu anh thế nào chứ?

Hồng Liên chun môi:

– Anh muốn thử em hả? Nè! Khôi cần làm như thế vì em chỉ đùa với

anh thôi. Thật ra em không có yêu anh.

Dương Minh cười. Anh búng mũi cô:

– Dám nói vậy hả?

– Ai bảo anh thử em.

– Anh định thử. Ai ngờ em xấu thật.

– Ủ! Em vậy đó. Ai bảo anh yêu em làm gì.

Dương Minh tỉnh bơ:

– Hóa ra anh đã yêu lắm người sao?

– Ủ!

– Vậy mình chia tay nha?

– Ủ!

Dương Minh nhướng mắt:

– Em làm gì mà trả lời nhanh đến vậy?

– Em đâu có yêu anh.

– Em nói thế à? Anh phải phạt em mới được.

– Anh định làm gì?

– Cưỡng bức người yêu.

Vừa dứt câu, Dương Minh đã cúi xuống tìm môi cô và hôn tha thiết. Hồng Liên cũng bầu chặt lấy anh. Cô đang khao khát một tình yêu đích thực.

– Mỹ nè! Cuối năm nay, con phải là con dâu của nhà này đấy. Nội nôn nóng lắm rồi.

Ngọc Mỹ nũng nịu:

– Nội ơi! Nội vẫn chưa khuyên được anh Kiện mà. Nếu anh ấy không yêu.

Con thì con không chịu làm lễ cưới đâu.

Bà My chép miệng:

– Chuyện này con đừng lo. Dương Kiện rất nghe lời ta. Chỉ cần ta nói một tiếng nó sẽ nghe theo thôi.

– Nội ơi! Anh ấy không nghe nội nói đâu. Thực chất, anh Kiện không có yêu con.

– Con không muốn hi sinh hạnh phúc mình đâu.

Bà My cố nói:

– Không yêu nhưng dần dần sẽ có tình cảm thôi. Con đáng yêu như vậy mà lại sợ Dương Kiện không yêu con sao?

Nội cũng biết rõ cá tính của anh ấy mà. Con không dám chắc là anh ấy sẽ yêu con đâu.

– Con đừng nói vậy:

Có nội lo cho con mà.

Ngọc Mỹ ôm cánh tay bà. Cô nũng nịu:

– Anh Kiện chẳng dòm ngó gì đến con cả. Làm sao mà có tình cảm được.

Nội sẽ tạo cơ hội cho hai đứa.

Vừa nói bà vừa nhấc điện thoại lên và bấm số:

– Alô! Có chuyện gì vậy nội?

- Con về ngay đi. Tối nay nội có chuyện muốn nói với con.
- Có chuyện gì mai nói chuyện. Con đang trực mà.
- Con nhờ đồng nghiệp trực thế đi. Nội cần gặp con gấp.
- Không được đâu! Con phải trực, con không về được.

Bà Mỹ cau gắt:

- Con cãi lời nội sao? Ngọc Mỹ đang chờ con ở nhà. Con phải về ngay cho nội.
- Nội! Con đang làm việc, phải theo nguyên tắc chứ.
- Nội không cần biết. Nếu con không về thì nội sẽ đến đó.
- Nội đừng đến! Con sẽ về ngay đây!
- Phải vậy chứ.

Cúp máy, bà My vui vẻ:

- Nó sắp về đến đây. Nội sẽ bảo nó chở con đi chơi. Nội tạo cho con cơ hội, nắm bắt được hay không là do con đấy.

Ngọc Mỹ mỉm cười đắc thắng:

- Con cảm ơn nội. Con sẽ nắm bắt cơ hội.

Lát sau, Dương Kiện về. Anh có vẻ không vui:

- Nội gọi con về có chuyện gì quan trọng vậy nội?

Bà My nghiêm nghị:

- Con có biết đã bao nhiêu lần rồi con không đi chơi cùng Ngọc Mỹ không?

Dương Kiện thờ dài trong dạ. Anh không biết phải nói sao cho nội hiểu. Nội gán ghép anh như vậy nội thấy vui lắm sao? Hạnh phúc cả đời của anh mà nội chẳng tôn trọng ý anh. Nội làm anh buồn không thể tả. Nội ép anh, nội làm anh đau lòng lắm.

Thấy Dương Kiện không trả lời, bà nói:

– Nội hỏi sao con không trả lời?

Dương Kiện lạnh lùng:

– Con luôn bận rộn. Làm sao con có thời gian rảnh để đi chơi chứ nội.

– Bây giờ nội cho con cơ hội nè. Con và Ngọc Mỹ đi chơi đi.

Dương Kiện khó chịu:

– Chuyện quan trọng của nội là đây sao? Nội ơi! Ở bệnh viện có rất nhiều người cần con chăm sóc. Sao nội lại gọi con về khi chuyện chẳng có gì thể này?

Ngọc Mỹ hờn dỗi:

– Nội thấy chưa? Anh ấy xem chuyện đi chơi với con nhỏ như hạt bụi vậy.

Anh ấy đâu cần quan tâm đến.

Bà gay gắt:

– Con suốt ngày quan tâm đến người khác. Còn người nhà con bỏ mặc sao?

Dương Kiện khó chịu kinh khủng. Bà luôn gây áp lực cho anh.
Dương Kiện lắc đầu:

– Sao nội lại nói vậy? Con đi làm đó là trách nhiệm của con mà.

Bà My xua tay:

– Ta không cần biết đến mấy chuyện đó. Ta chỉ muốn con làm theo lời ta.

Con hãy đưa Ngọc Mỹ đi chơi đi.

Dương Kiện nhăn nhó:

– Con phải trở về bệnh viện. Con không rảnh để đi chơi.

Ngọc Mỹ chen vào:

– Em cũng không muốn ép anh đâu.

Anh trở về bệnh viện đi.

– Cám ơn em đã thông cảm. Anh đi đây. Bà My uy quyền:

– Con dám đi khi chưa có lệnh của ta sao?

– Nội! Con phải đi làm.

– Nếu con còn dám đi. Ta sẽ cho con nghỉ việc. Con không được cãi lời ta.

Thấy bà nổi giận, Dương Minh có phần nhường bước. Anh nói:

– Nội! Con biết nội muốn tác hợp cho con và Ngọc Mỹ nhưng con đã nói từ lâu rồi. Con và Ngọc Mỹ là không thể. Nội đừng ép con nữa.

– Con luôn đưa ra lý do không thuyết phục được nội. Con không tự cho mình cơ hội thì làm sao hai đứa đến với nhau được.

Ngọc Mỹ chen vào:

– Phải đó. Anh phải cho em và anh cơ hội chứ.

Dương Kiện bực bội. Anh nói một cách thẳng thừng:

– Anh đã nói rồi. Anh và em không thể đến với nhau được. Chúng ta

sẽ chẳng có kết quả gì đâu. Hơn nữa, anh đã có người yêu rồi. Anh không thể yêu người khác được.

– Cái gì? Anh có người yêu sao? Anh có đùa không đó.

Bà My ngạc nhiên:

– Con đùa hả?

Dương Kiện nghiêm nét mặt:

Con không đùa. Con đã có người yêu rồi. Con không thể cưới Ngọc Mỹ được. Nội đừng ép buộc con.

Ngọc Mỹ nghe tự ái kinh khủng. Cô như vậy mà bị anh từ chối sao? Anh xem cô là gì đây? Anh thấy cô cần anh rồi anh lên mặt à? con nhỏ nào mà hơn được cô chứ?

Ngọc Mỹ lườm lườm:

– Có phải anh không muốn cưới em nên mới bịa ra chuyện này không?

– Anh không làm thế đâu. Anh biết anh từ chối em như thế là anh có lỗi nhưng thà là anh có lỗi còn hơn sau này cả hai phải đau khổ.

Anh muốn né tránh thôi.

– Em muốn nghĩ sao cũng được. Anh đã nói quá rõ rồi. Quyết định thế nào là tùy em đấy.

Bà Mỹ giận dữ:

Nội không chấp nhận bất cứ đứa nào làm cháu dâu ngoài Ngọc Mỹ. Con hãy nhớ kỹ điều đó.

Dương Kiện phản kháng:

– Con đã có tình yêu. Con sẽ bảo vệ tình yêu của mình. Nội đừng ép buộc con.

– Con muốn ta tức chết hả? Hết thằng Minh quậy quạng rồi đến con chống đối với nội:

Tội con không tôn trọng bà già này phải không? Ta già rồi lời nói ta không quan trọng chứ gì?

– Nội! Con không có ý đó đâu.

– Nếu không có ý đó thì phải làm lễ cưới, con không thể cãi lời nội.

– Chuyện gì con cũng có thể nghe nội nhưng chuyện này thì không:

Bà Mỹ tức kinh khủng. Đứa cháu này bà luôn đặt nhiều kỳ vọng. Vậy mà bây giờ anh cũng chống lại bà. Bà chọn cháu dâu cho anh là sai sao? Những cô gái bao quanh anh chỉ vì cái mác đẹp trai, nhà giàu thôi.

Bà biết thế nên mới chọn cho anh một cô gái vừa xinh đẹp, lễ phép lại môn đăng hộ đối là Ngọc Mỹ. Thế mà anh lại cãi. Bà không tức sao được chứ.

Bà Mỹ cương quyết:

– Nếu con gọi ta là nội thì đừng có cãi ta.

Dương Kiến con cương quyết hơn bà nữa.

Anh nói:

– Con không thể bỏ người con yêu để lấy người mà con không có tình cảm được, sẽ có ba người đau khổ nếu con làm theo lời nội.

– Con nhất quyết cãi lời nội sao?

– Con mong nội hiểu cho con.

Bà My hét lên:

– Con đi đi, đồ bất hiếu. Ta không muốn nhìn thấy mặt con nữa.

Dương Kiện bức xúc. Nếu nội đã không hiểu anh thì có nói nhiều cũng vô ích.

Anh nén tiếng thở dài:

– Con về bệnh viện đây.

– Đợi anh đi rồi, Ngọc Mỹ ôm bà. Cô khóc nức nở:

Anh ấy từ chối con thẳng thừng quá:

Con xấu hổ lắm. Con biết trốn đi đâu bây giờ hả nội?

Bà Mỹ dỗ dành:

– Con đừng có lo. Nội luôn đứng về phía con. Cô gái mà nó chọn, nội sẽ không chấp thuận đâu. Con đừng khóc nữa.

Ngọc Mỹ khịt mũi:

– Con thấy anh ấy rất cương quyết, con sợ nội sẽ xiêu lòng.

– Không có đâu. Nội chỉ thương mình con thôi. Con biết điều đó mà.

– Nhưng ...

– Chuyện này, con để nội tính cho.

– Con đã thông báo tin con sẽ lấy Dương Kiện cho các bạn con biết rồi. Nếu đám cưới không xảy ra thì con xấu hổ đến chết mất.

– Không có chuyện đó đâu. Con hãy tin nội.

Ngọc Mỹ quệt nhanh dòng nước mắt.

Cô ôm lấy bà:

– Con chỉ biết trông chờ vào nội thôi. Con yêu anh Kiện lắm. Con không thể mất anh ấy đâu.

– Nội biết mà.

Ngọc Mỹ thôi không khóc nữa. Cô nhìn vào đồng hồ rồi nói:

– Đã trễ rồi. Con phải về nội ơi.

Nội bảo chú Tư đưa con về nhé.

– Dạ thôi! Con có đi xe đến mà.

– Con gái đi một mình sao tiện?

Bây giờ người ngoài đường vẫn còn đông mà nội.

Bà My lo lắng:

– Vậy con cẩn thận nha.

– Dạ!

Bà My đưa Ngọc Mỹ ra xe. Cô vờ móc bóp ra, rồi nói:

– Chết con rồi.

Bà My giật mình:

– Mẹ con bảo mua đồ cho mẹ con nhưng con làm mất tiền.

– Bị mất bao nhiêu hả con?

– Vài triệu thôi hà.

– Con xem kỹ lại xem có để lộn đâu đó không?

Ngọc Mỹ lắc đầu:

– Không có. Con đã tìm kỹ lắm rồi.

Lần này chết con. Tối nay con phải mua đồ đó cho mẹ con, ngày mai

là mẹ con cần sử dụng sớm rồi.

Hay con lấy tiền của nội đi.

– Vậy sao được chứ? Tiền của nội mà. Có sao đâu. Con cứ lấy tiền của nội mà xài.

– Vậy con xem như nội cho con mượn. Con sẽ xin tiền mẹ con gửi lại nội:

Bà My khoát tay:

– Con không cần hoàn lại đâu. Nội cho con đấy:

– Con không dám nhận đâu.

– Thôi, để nội vào lấy tiền cho con.

– Con muốn nội cho mượn hay cho gì cũng được.

Ngọc Mỹ cười thầm. Chỉ cần nghĩ một kế nhỏ, cô đã có vài triệu mua thuốc rồi. Đây sẽ là chiếc máy rút tiền hiện đại nhất.

Vừa lấy được tiền là Ngọc Mỹ lại thâu đêm với mấy đứa bạn với những nàng tiên tóc nâu.

Cô như bay bổng lên thiên đường. Bao nhiêu hưng phấn như đang dâng lên tột độ.

Ngọc Mỹ thích thú cảm giác lơ lửng này.

Cô cười mơn trớn:

– Phê thật đấy! Tuyệt vời!

Linh quẩy nằm dài trên giường. Cô hét lên:

– Cuộc đời tuyệt đẹp khi có những nàng tiên tóc nâu.

Ngọc Mỹ hưng phấn:

– Cuộc đời thật vô vị nếu không biết sử dụng đến những thứ tuyệt vời này.

Thời gian trôi qua. Ba cô gái trở lại bình thường. Ngọc Mỹ thích thú:

– Cuộc đời này tuyệt đẹp.

Thúy bụi" khoát vai bạn, cô hí hửng:

– Đúng là thuốc xịn có khác đấy. Phê đến giây phút cuối cùng luôn.

Linh bụi xen vào:

– Nếu mày không đem thuốc đến kịp thì tui tao chết mất. Mày đúng là chiến hữu tốt.

Thúy bụi" thắc mắc:

– Ủa? Sao hôm nay mày đến trễ vậy Mỹ? Thường ngày mày rất đúng giờ mà.

Ngọc Mỹ nhăn nhó khó chịu:

– Tui bây đừng nhắc nữa. Cũng tại bà già đó lắm chuyện thôi. Tự dưng lại đi gọi điện cho thằng cháu cưng của bà về. Thế là gây nhau một trận về chuyện đám cưới. Lúc đó tao đã sắp lên cơn rồi nên giả bộ giả là cố đợi hấn đi. Có vậy mới moi được tiền của bà lão.

– Sao mày không xin ba mẹ mày ấy?

– Cần gì phải xin bà nội chồng?

– Mày chẳng hiểu gì cả. Đạo này tao chi tiêu quá nhiều. Tao sợ ba mẹ tao nghi ngờ thì khổ.

Linh quây" gật gù:

– Mày nói đúng đó, nhưng cũng đâu thể xài cách này hoài được.

– Lần sau phải tới tụi bảy chứ. Chẳng lẽ tao phục vụ hoài sao?

“Thúy bụi” chép miệng:

– Mà mày cũng biết tao đã chia tay với Dương Minh rồi mà. Còn “Cường thẹo”.

thì lúc này lạ lắm. Hấn bỏ đưa xe luôn rồi, mặt mày lúc nào cũng ủ rũ hết. Hấn như vậy làm gì có tiền mà moi.

Ngọc Mỹ thắc mắc:

– Ủa! Sao kỳ vậy!

– Tao đâu có biết.

– Sao mi không hỏi hấn?

– Ta đâu có quan tâm đến hấn. Ta chỉ quan tâm đến tiền của hấn thôi hà.

Linh quạ" cũng thở dài ngao ngán:

– Còn "Đại vương xa lộ" thì bị bắt từ vụ lần trước rồi. Tụi tao cụt ngồi kiếm tiền. Chỉ còn mỗi mình mày là rỏ khả năng thôi.

– Tao thấy còn một nghề nhẹ nhàng tụi bây có thể làm mà.

– Làm gái hả?

Cả hai cùng đồng thanh. Ngọc Mỹ gật đầu:

– Ừ!

– Nếu làm được tụi tao cũng làm rồi.

– Sao vậy?

– Tụi tao câu khách không có.

– Sao tệ vậy?

“Thúy bụi” chép miệng:

– Mà giúp tụi tao thì giúp cho trót đi. Tụi tao bít đường rồi, chỉ còn con đường duy nhất là đi ... ăn trộm thôi.

Ngọc Mỹ sáng mắt. Cô búng tay:

– Ý kiến hay đấy. Chôm đồ thì thoải mái hút chích rồi.

“Linh quậ” bĩu môi:

– Mà tưởng dễ làm lắm sao? Người ta mà túm được là tiêu.

– Tụi bây nhát quá. Với lại, tao đâu có báo tụi bây chôm đồ của người lạ. Tụi bây chỉ cần "chà đồ nhôm" là được.

– Có quá đáng lắm không?

– Nếu mà thấy quá đáng thì đừng có làm, cũng đừng chơi hàng nữa.

– Mà làm khó tụi tao quá.

Ngọc Mỹ xua tay:

– Tao không ép tụi bây à? Phần tao, tao đã lo được rồi:

Tụi bây tự lo phần cho bây đi.

“Linh quậ” lén liếc Ngọc Mỹ một cái thật sắc. Cô nói:

– Mà có chỗ rút rĩa nên nói mạnh miệng. Còn tụi tao đều là trẻ mồ côi, biết rút rĩa ai bây giờ?

Ngọc Mỹ chột nẩy ra ý định. Cô nói:

Bây giờ như vậy, ta sẽ kiếm tiền từ những món đồ ở nhà. Còn “Thúy bụi” thì cố lôi kéo Dương Minh trở lại với mà đi để moi tiền hắn.

“Linh quậ” thì hãy tìm một khách sộp mà kiếm bạc.

"Thúy bụi" nhăn mặt:

– Màយ tưỡng dễ lắm sao? Hôm bữa, ông Minh gặp nạn, ta đã bỏ ông. Bây giờ muốn trở lại không dễ đâu.

– Màយ ngốc quá. Màय cho hấn thứ mà đàn ông háo nhất đấy. Giờ này rồi còn giữ mình gì nữa.

– Tao còn gì đâu mà giữ. Tại tụi bây không biết đó thôi. Dương Minh y như hai cục vậ. Tao nhiều lần gọi mở mà hấn chẳng có động tĩnh gì cả.

– Sao kỳ vậy?

– Tao đâu biết.

– Vậy là khó đối phó rồi.

“Thúy bụi” chép miệng:

Để tao thử xem.

“Linh quậ” than vắn thở dài:

– Con “Thúy bụi” nó còn có mục đích để ngắm. Còn tao chẳng có gì cả.

Ngọc Mỹ khoát tay:

– Màय lo gì. Tao lo cho. Bạ ba tao thiếu gì ông háo sắc. Tao sẽ làm mai cho màय.

"Linh quậ" khoái chí:

– Cảm ơn màय trước nha.

Khỏi. Tao chỉ cần có thuốc đúng cỡ là được rồi.

“Thúy bụi” đề nghị:

– Hay tụi mình đặt tên cho nhóm ba đứa là “Siêu quậy” đi.

Ngọc Mỹ tán thành:

– Ý này hay đấy!

– Quyết định như vậy đi.

– Cứ thế mà làm.

– Nhóm Siêu quậy,.. ha ... hạ. Cả nhóm nhao nhao lên. Cả một căn phòng. Ba con nghiện cùng kết chị em và lập ra những mưu đồ đáng sợ.

Luật Của Trái Tim

Chương 9

Sáng nay, Khả Lan ra viện. Cô hoàn toàn bình phục. Dương Kiện đến rước cô thật sớm ở bệnh viện bao nhiêu ngày, cô nhớ mẹ mình không thể tưởng:

Vừa vào nhà, cô đã ôm chầm lấy bà:

– Mẹ! Con nhớ mẹ quá!

Bà Phấn rưng rưng nước mắt. Chưa bao giờ bà xa Khả Lan lâu như vậy. Bà run giọng:

– Con đi công tác mà lâu vậy? Mẹ trông con lắm.

Khả Lan ngập ngừng:

– Con đi công tác ... xa lắm nên hơi lâu mà mẹ. Mẹ ở nhà vẫn khỏe chứ?

– Nhờ Dương Kiện ngày nào cũng đến chăm sóc, lại còn có y tá cạnh mẹ nên mẹ khỏe mà.

Dương Kiện chen vào:

– Anh báo cho em một tin mừng là mẹ đã cắt đứt được căn bệnh rồi. Bây giờ mẹ là người bình thường.

Khả Lan kinh ngạc. Cô mở to mắt nhìn bà Phần từ đầu đến chân. Cô như không thể tin được việc bà sẽ hết bệnh. Cuối cùng ông trời cũng chiếu ánh sáng vào gia đình nhỏ của cô rồi.

Khả Lan ôm chầm lấy bà Phần. Cô rưng rưng dòng lệ:

– Con mừng quá mẹ ơi!

– Mẹ đã mang đến cho con nhiều khổ cực rồi.

– Mẹ ơi! Mẹ đừng nói như thế mà!

Hai mẹ con ôm nhau khóc ngon lành. Dương Kiện thấy cảnh này mà xúc động. Anh chen vào:

– Hôm nay, gia đình vui mà, sao bác và em lại khóc? Phải vui lên mới được.

Khả Lan quệt nước mắt. Cô lờm anh:

– Vui không khóc được sao?

– Trời! Vui buồn đều khóc sao?

Anh là con trai thì làm sao biết cảm xúc của phái yếu được.

Bà Phần cười:

– Thôi, khóc nhiều đó đủ rồi. Hôm nay vui hay mẹ đi nấu món gì đó ăn.

Dương Kiện can ngăn:

– Bác đừng nấu chi cho cực. Cả nhà ta đi ăn nhà hàng nha?

– Thôi. Đồ nhà hàng ăn không ngon đâu.

Đề bác đi nấu đãi con.

– Con chỉ sợ bác cực thôi.

– Không có gì đâu. Bác làm nhanh lắm. Bà Phấn vào trong. Cả hai cũng vào bếp phụ giúp thật vui vẻ. Thấy cảnh tượng này, Dương Kiện bỗng thèm khát có một gia đình nhỏ có anh và Khả Lan và những cu tí nữa. Lúc đó chắc là hạnh phúc lắm.

Anh chợt buồn khi nhớ đến nội. Anh khó mà thuyết phục được bà nhưng anh cũng không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Anh phải bảo vệ tình yêu của mình.

Buổi tối, cả hai cùng ngồi trên chiếc xích đu trước nhà. Khả Lan nắm lấy tay anh. Cô hỏi:

– Có phải anh đang có tâm sự không?

Dương Kiện ngạc nhiên:

– Sao em lại hỏi vậy?

– Em thấy cả ngày hôm nay anh sao ấy.

– Em nghĩ là anh đang có chuyện khó xử. Có phải là chuyện của Dương Minh không?

– Nếu là chuyện đó thì sao hả em?

Khả Lan thở dài:

– Em cũng không biết phải nói sao nữa. Từ lúc chị em mất đi. Em luôn nung nấu ý định tìm cho ra tên đặng chị để trừng trị hấn thích đáng hơn. Nhưng thật trớ trêu thay người đó lại là em trai của anh. Em cảm thấy bối rối và khó xử lắm. Bây giờ, em không biết phải làm

sao cho trọn vẹn đây?

- Em không giận lây đến anh nữa sao?
- Sao em lại giận anh khi mà chuyện chẳng liên quan gì đến anh?

Dương Kiện ngớ ngàng:

- Em suy nghĩ thông suốt rồi sao?
- Mấy ngày qua nằm trong bệnh viện em đã suy nghĩ rất nhiều. Dù sao đó cũng là tai nạn:

Anh ấy cũng đâu muốn chuyện đó xảy ra.

- Em nghĩ vậy làm anh thấy mừng quá.
- Nhưng điều quan trọng là bây giờ công an đang nhúng tay vào vụ án này.

Em sợ Dương Minh thoát không nổi thôi.

- Em biết nghĩ cho người khác quá. Em làm anh thấy ngưỡng mộ em lắm.

Khả Lan nghiêm chỉnh:

- Ý nghĩ của con người cần có sự thay đổi chứ anh. Chứ đâu thể giữ được một ý nghĩ cố lỗ sĩ được.
- Em thật sự đã nhìn thoáng rồi sao?
- Mấy ngày trước em vẫn còn giận lây anh đấy?
- Lúc đó do còn bệnh nên em hơi quạu thôi. Hơn nữa, anh đối xử với em quá tốt. Nếu em cứ như vậy hoài thì không được. Anh đã chữa trị tận tâm cho mẹ em. Anh còn chăm sóc thật tốt cho em và đặc biệt anh đã hiến gan cho em.

Trong người em có một phần nhỏ là của anh. Bao nhiêu đó đã đủ

phá giải mối thù hận rồi.

Dương Kiện nhìn cô không chớp mắt. Cô thật sự thay đổi sao? Cô làm anh quá bất ngờ. Đây chính là niềm vui lớn của anh. Anh đã chọn không làm người.

Khả Lan luôn là cô gái biết suy nghĩ.

Anh nhìn cô đầy cảm kích:

– Em làm anh thấy ngạc nhiên và thấy vui lắm. Dương Minh mà biết chuyện này nó còn vui hơn cả anh nữa.

Khả Lan tựa đầu vào bờ ngực anh. Cô cảm nhận được con tim anh đang nhảy hồi vui mừng.

Cô chợt nói:

– Em xin lỗi vì mấy ngày qua đã khiến anh phải đau khổ.

– Sao em lại nói vậy? Anh hiểu tâm trạng của em mà.

– Anh thật sự hiểu em nhiều lắm sao?

Dương Kiện cụng đầu mình vào đầu cô.

Anh âu yếm:

– Nhóc à! Bây giờ mà còn hỏi anh mấy câu này sao?

– Em hỏi câu khác nha?

– Em hỏi đi?

– Anh luôn bảo tính khí em rất giống con trai. Em và anh luôn tranh cãi nhau.

Sao anh lại yêu em?

Vì anh phát hiện ra những điểm đó rất đáng yêu và anh như đang

thiếu đi một phần, anh cần bổ sung.

– Vậy sao?

Dương Kiện hỏi lại:

– Còn em?

– Anh đừng hỏi em. Em không nói đâu.

– Em muốn giữ cho riêng mình.

Dương Kiện cù léc Khả Lan. Anh đùa:

– Em dụ anh nói rồi bây giờ em lại giấu, xấu quá nhóc ơ.

Khả Lan dẫu môi:

– Ai bảo anh nói ra làm chi.

– Ơ! Em hỏi mà.

– Nhưng em đâu có bắt buộc trả lời và em cũng đâu có hứa là trả lời anh đâu.

– Em ăn gian hả? Anh phải phạt nặng mới được.

Khả Lan né tránh:

– Anh định làm gì?

– Hôn môi gần với người yêu.

– Ôi! Nham nhở quá!

Dương Kiện thích thú với mấy cử chỉ đáng yêu này. Anh ghì chặt lấy Khả Lan cho cô ngã ra tay mình. Anh từ từ cúi xuống đặt môi mình lên đôi môi đỏ chót đáng yêu. Anh nói thầm:

– Anh yêu em lắm nhóc.

Khả Lan như đang bay bổng ở mấy tầng không vậy. Từng tế bào trong cô đang dâng lên mãnh liệt. Cảm giác yêu thương cháy bỏng. Cô bá cổ anh và để mặc cho bao cảm xúc đi hoang.

Sáng nay, "Cường thạo" đã chấp nhận đứng ra đầu thú. Dương Minh cũng đi cạnh anh. Anh vỗ vai bạn:

– Mày đừng lo. Mày hãy nhớ là luôn có tao phía sau.

– Tao biết rồi. Cám ơn mày.

– Mày đừng nói mấy chuyện này ở đây.

Dương Kiện bước vào. Thấy "Cường thạo", anh nói:

– Cậu cứ an tâm mà nói sự thật. Tôi sẽ cố gắng cứu cậu.

– Em cám ơn anh.

Khả Lan cũng vừa vào. Cô nhìn gã đứng cạnh Dương Minh là cô đoán ra rồi.

Một cảm giác khó chịu len lên trong người:

Đó chính là người cướp đi sinh mạng của chị cô. Cô quyết tâm vào ngành cảnh sát cũng chỉ để bắt hắn thôi.

Nhưng giờ nhìn thấy run rẩy, lo sợ thế này, bỗng nhiên cô hết giận. Cô nghĩ chắc hắn cũng đã ân hận rất nhiều rồi.

Dương Minh dẫn "Cường thạo" đến trước mặt Khả Lan. Anh nói:

– Tôi mong chị luôn khoan dung. Thằng bạn tôi phải đấu tranh tư tưởng lắm mới dám đặt chân đến đây.

– Tôi hiểu mà. Tôi không làm khó anh ấy đâu.

"Cường thạo" mừng rơn trong dạ:

– Cám ơn chị!

– Không cần cám ơn đâu. Tôi chỉ làm những việc cần thiết thôi.

Phiên tòa bắt đầu xét xử. Tất cả mọi người đều chờ đợi kết quả phiên tòa kéo dài hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng “Cường thọ” bị xử hai năm tù treo do Khả Lan bãi nại và do có sự tự thú. Dĩ nhiên phần quan trọng vẫn là do Dương Kiện lo trước. Phần Dương Minh, anh lại bị một cái án treo vì tội đua xe trái phép và bị phạt hành chính.

Tòa vừa kết thúc, Hồng Liên đã lao đến ôm lấy Dương Minh. Cô ngân ngấn nước mắt:

– Em đã nói là anh không sao mà.

Dương Minh ôm lấy cô. Anh cũng mừng rỡ:

– Vậy là anh không có ngồi tù rồi. Anh vui mừng lắm.

– Em còn vui mừng hơn cả anh nữa.

– Thật không?

– Thật!

– Vậy em làm một nghĩa cử cao đẹp đi.

– Là sao hả anh?

– Hôn anh một cái thật kêu.

Hồng Liên đỏ mặt như gấc chín làm người đối diện xao xuyến cả con tim.

Nếu đây không phải tòa án thì anh đã không tha cho có rồi.

Hồng Liên đâm vào ngực anh:

– Dám giỡn à?

– Anh nói thật chứ đâu có giỡn.

– Anh còn nói.

Dương Minh trêu chọc:

– Có người mắc cỡ đến ửng hồng đôi má mà lúc này còn bay ra ôm anh, xấu hổ quá đi.

Hồng Liên bặm môi, trợn mắt, cô véo mạnh vào hông anh:

– Vừa thoát tội đã muốn gây chuyện hả? Nếu biết vậy em không đến đâu.

– Làm sao mà em không đến cho được. Ở đây có người chiếm giữ con tim em mà.

– Xí! Hồng thèm!

Hồng Liên ngoe nguẩy đi về phía Khả Lan. Cô nắm tay bạn:

– Mi đúng là một đứa tốt bụng.

– Mi đang đưa ta lên cao đó à?

– Đâu có! Ngoài cái tốt bụng ta còn thấy mi là một cô gái xinh đẹp nữa.

Khả Lan vờ thò tay vào túi quần. Hôm nay cô mặc đồ đồng phục. Cô nhăn mặt:

– Ủa! Đâu rồi ta?

– Cái gì đâu?

– Tiền lẻ.

– Để làm gì?

– Cho mi.

Hồng Liên mở to mắt:

– Cho ta?

– Ủ! Trả công mi đứng nịnh ta từ nãy giờ.

– Mi ...

Hồng Liên bặt môi tức giận. Hết Dương Minh bây giờ lại đến Khả Lan chọc ghẹo cô. Tức chết đi được mà. Hôm nay cô lỗ thấu xương. Có liếc mắt.

– Mi thừa dịp ăn hiếp ta chứ gì? Dương Minh cũng thế, tất cả đều đáng ghét.

– Nè! Mi có dối lòng không đó? Mi ghét ta thì còn được. Còn Dương Minh mi yêu không hết nữa là ...ở đó mà ghét. Mi nói chẳng thật lòng chút nào cả.

Hồng Liên nhăn nhó:

– Ta thật hối hận khi đến đây.

– Vậy thì mi đi về đi.

– Mi đuổi ta?

– Mi muốn nghĩ sao cũng được. Ta không chấp nhận mấy đứa đang yêu.

Hồng Liên lảm nhảm. Mấy người này thông đồng nhau chơi cô đây mà.

Hừm! Cô không thèm nói câu nào nữa để họ năn nỉ cho biết.

Hồng Liên lặng thinh vừa lúc đó "Cường thẹo" và gia đình bước tới. Anh nhìn Lan đầy cảm tình:

– Thật tôi không biết phải cảm ơn cô thế nào nữa. Tôi ...

Khả Lan xua tay:

– Anh đừng nói như thế. Những câu cảm ơn đó anh hãy thay bằng hành động đi. Tôi mong anh hãy bỏ đua xe.

– Bây giờ nghe nhắc đến đua xe là tôi thấy sợ hãi lắm rồi. Tôi đã bỏ nó trước khi đầu thú.

Nếu được vậy thì tốt.

– Mẹ anh chen vào:

– Cô Lan! Cô có thể nào cho phép gia đình tôi viếng mộ chị cô không? Cô cứ coi như chúng tôi bù đắp một phần nhỏ nhoi tội lỗi của thằng Cường đi.

– Bác có lòng là được rồi. Nơi chị con an nghỉ ở rất xa. Bác không cần đến đó đâu.

– Xa ở đâu cũng mặc. Cô hãy cho phép chúng tôi đến đó.

Khả Lan hiểu họ làm vậy là muốn cho tâm hồn bình thản, cô sẽ để họ đến đó. Cô sẽ đi cùng họ. Đã lâu lắm rồi, cô cũng không về thăm chị mình. Cô gật gù:

– Con sẽ dẫn đường cho gia đình.

– Cảm ơn cô.

– Bác đừng cảm ơn con hoài mà.

– Chúng tôi có cảm ơn hay xin lỗi một vạn, một ngàn lần vẫn chưa đủ đâu, con chúng tôi đã gây ra một mất mát lớn cho gia đình cô.

Khả Lan thoáng buồn khi nghe nhắc đến chị mình. Nhưng cô tự trấn an:

– Con hiểu gia đình mà. Bác đừng thấy bức rứt trong lòng nữa.

– Cảm ơn cô đã cảm thông.

Dương Kiện siết lấy tay cô. Anh mỉm cười:

– Em làm tốt lắm. Anh thấy hạnh diện về em.

Khả Lan cười tươi:

– Thật không?

– Một trăm phần trăm luôn.

– Vậy em có được thưởng không?

– Có chứ.

– Thưởng gì hả anh?

Dương Kiện nói nhỏ:

Một ngàn nụ hôn nồng cháy nhất.

Khả Lan đá nhẹ vào chân anh:

– Tham vừa thôi.

– Đó là phần thưởng của anh mà.

– Xí! Hồng thêm!

– Hồng thêm, anh đem cho người khác đừng có trách.

Khả Lan vênh mặt:

– Anh dám không?

Thử không nhận đi rồi biết.

Khả Lan trợn mắt, bặm môi đủ kiểu. Những cử chỉ của cô thật đáng yêu.

Buổi chiều, Dương Kiện và Khả Lan lại ngồi trên xích đu. Chiếc xích đu như là vật thần chứng kiến hai trẻ yêu nhau từng giai đoạn một.

Ngồi cạnh cô, Dương Kiện chột thờ dài:

– Thế là xong một chuyện.

Khả Lan nhìn anh cô đoán là anh có tâm sự, không phải hôm nay mà là nhiều ngày trước rồi. Nhưng đó là chuyện gì?

– Sao anh không chia sẻ cùng có chứ?

Khả Lan thắc mắc:

– Xong một chuyện. Vậy còn chuyện thứ hai là gì hả anh?

Dương Kiện lắc đầu. Anh không biết phải nói sảo với Khả Lan. Cô nhỏ sẽ đau khổ lắm nếu biết tin ... anh sắp lấy vợ. Anh đang nghĩ tới con đường cuối cùng để đi là cùng Khả Lan sinh sống riêng nếu nội không chấp nhận cô là cháu dâu. Anh tin nội sẽ thay đổi nếu Khả Lan sinh cho nội một cháu cố. Nhưng làm vậy sẽ thiệt thòi cho Khả Lan. Anh không biết phải làm sao nữa.

Khả Lan lay tay anh:

– Anh sao vậy? Sao anh không trả lời em?

Dương Kiện thờ dài:

– Anh biết nói thế nào với em đây?

– Anh sao vậy? Có chuyện gì, anh phải chia sẻ cùng em chứ?

– Nếu anh nói ra chuyện này, chúng ta sẽ không vui.

Khả Lan nhăn nhó:

– Anh cứ nói đại ra đi. Có chuyện gì đi nữa, chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối phó mà.

Dương Kiện nắm lấy tay Khả Lan. Anh đưa lên môi:

– Hãy hứa là vượt qua cùng anh nha em.

– Em hứa mà. Anh nói đi!

Dương Kiện ngập ngừng:

Bà nội muốn anh ...cưới vợ. Bà đã chọn sẵn cho anh một cô gái.

Khả Lan nghe bủn rủn toàn thân. Đất trời như sụp đổ dưới chân cô. Vừa mới vượt qua một trận bão lớn bây giờ lại thêm một cơn bão dữ nữa. Trời ơi! Khả Lan biết làm gì khi cô đã dành trọn con tim yêu.

Dương Kiện ôm lấy cô. Anh tha thiết:

– Anh sẽ không bao giờ chấp nhận cái lễ cưới quái quỷ đó đâu. Anh sẽ đấu tranh đến cùng. Đừng anh, anh đừng làm gia đình phải buồn vì anh. Em không xứng đáng để anh làm như thế đâu.

– Em đừng nói thế mà Lan. Em phải cùng anh vượt qua sóng gió này chứ.

– Mình phải làm gì hả anh?

Dương Kiện chắc nịch:

– Anh sẽ đưa em về gặp nội. Thấy em, biết đâu nội thay đổi ý kiến.

Khả Lan lắc đầu lo lắng:

– Em nghĩ không dễ vậy đâu. Em hiểu tâm trạng của các vị tiền bối mà. Họ đã chọn bất kỳ ai thì họ sẽ đặt tất cả niềm tin vào người đó. Anh có làm gì cũng không thay đổi được ý định của nội đâu.

Dương Kiện nghiêm nghị:

– Anh không bao giờ cho cái đám cưới này xảy ra đâu. Nhất định là như vậy.

– Nhưng anh đâu thể cãi lại nội?

– Ngoài nội ra, ba mẹ và Dương Minh rất ủng hộ anh. Anh phải nhờ thế đó để nội thay đổi ý kiến.

Khả Lan lắc đầu:

– Em nói rồi. Chuyện này không dễ đâu. Chẳng lẽ anh phải gật đầu đồng ý sao?

Khả Lan nhìn người yêu mà nghe lòng xót xa. Hóa ra, đã từ lâu anh chịu đựng một mình. Sao anh không tâm sự với cô?

– Anh sợ cô buồn ư? Nhưng trước sau gì cô cũng biết chuyện này thôi. Anh định giấu cô đến bao giờ đây? Cô vào anh sẽ cùng vượt qua sóng gió này mà.

Cô cũng không chấp nhận mất anh dễ dàng vậy đâu.

Khả Lan vụt sáng mắt:

– Em sẽ đến gặp nội với anh. Em sẽ dùng lý lẽ con tim để mong nội cảm thông. Dương Kiện ôm lấy Khả Lan. Cô luôn là một cô gái đầy nghị lực. Đó là điểm nổi bật cuốn hút lấy anh.

Anh cọ cọ cằm trên tóc cô:

– Khi gặp nội, em sẽ nói gì với nội hả cưng?

– Em sẽ chứng minh cho nội thấy anh và em rất yêu nhau không gì có thể tách rời được.

– Em định chứng minh bằng cách nào?

– Một ngàn lẻ một kiểu. Kiểu nào em cũng sử dụng hết.

– Trời! Chi mà nhiều vậy?

Nhiều cho chắc.

Dương Kiện hôn nhẹ lên chót mũi cô.

Anh âu yếm:

- Em đúng là một cô gái giàu nghị lực.
- Anh mới biết chuyện này sao?

Dương Kiện cụng đầu vào đầu Khả Lan.

- Anh dành cho cô ánh mắt thật nồng nàn:
- Anh biết lâu rồi cưng ạ.
- Anh thấy em có chiến thắng nội không?

Dương Kiện đùa:

- Anh có cách này hay lắm nè.

Khả Lan sáng mắt:

- Cách gì vậy? Anh nói mau đi?

Dương Kiện vờ ngập ngừng:

- Cách này ... em phải đồng ý thì mới thực hiện được.
- Em quan trọng đến vậy sao?
- Đúng vậy.
- Anh làm em tò mò quá. Anh nói đi!

Dương Kiện kề sát xuống tai Khả Lan. Anh nói nhỏ:

- Em hãy sinh cho nội một đứa. Chắc nội sẽ cho hai đứa mình chung sống với nhau.

Khả Lan mở to mắt nhìn anh. Mặt cô đỏ như gấc chín. Quái quỷ anh đi.

Chuyện này mà cũng đem ra đùa được. Anh muốn làm cô xấu hổ đến chết ư?

Khả Lan tỉnh quái. Cô cũng đùa lại:

Vì tương lai của chúng ta, em hoàn toàn chấp nhận.

– Hả!

Nằm ngoài dự định của anh nghen. Anh chỉ đùa thôi sao cô gật đầu cái rụp mà chẳng suy nghĩ gì vậy. Đây đâu phải là Khả Lan mà anh yêu.

Anh lấp bắp:

– Em đồng ý thật hả?

Khả Lan đùa dai:

– Em nói thật, vì hạnh phúc của chúng ta. Em chấp nhận hy sinh.

– Trời! Xem ra cô còn quyết tâm cao độ hơn anh nữa. Có lẽ cô yêu anh quá nhiều nên sẵn sàng cho anh tất cả. Nhưng anh đâu thể làm thế được. Cô càng yêu anh, cô càng muốn cho anh nhiều thứ thì anh càng phải trân trọng nó, trân trọng tình yêu này. Anh sẽ mang những gì tốt đẹp nhất cho ngày tân hôn.

– Anh đang suy nghĩ gì mà lâu vậy?

– Em anh bị choáng.

– Anh đùa thôi chứ gì? Em cũng đùa cho anh vui thôi. Ngoài cách này ra, mình còn nhiều cách khác mà.

Dương Kiện nhăn nhó:

– Hóa ra, nãy giờ em đùa ư?

– Anh tưởng em nói thật à? Không dám đâu Diễm.

Dương Kiện búng mũi cô:

– Dám gạt anh hả?

– Ai bảo anh dám thử lòng em?

– Hi! Anh đùa!

– Em cũng đùa!

– Vậy mà anh cứ ngỡ là em yêu anh nhiều lắm.

– Ủa! Bộ bây giờ anh thấy, em không yêu anh nhiều hả?

– Ủ! Em đâu có yêu nhiều mà yêu quá nhiều đó chứ.

Khả Lan liếc mắt:

– Đúng là lưới không xương nhiều đường lắt léo.

– Hi! Muốn nghĩ sao thì tùy.

Vừa nói, anh vừa vờn môi mình trên môi có. Anh thì thầm:

– Anh sẽ chết mất nếu vắng em. Đời anh không thể thiếu em.

Khả Lan nghe yêu đương chất ngất. Lời ngọt ngào của anh làm cô lơ lửng trên trời xanh. Cứ y như hút thuốc phiện vậy.

Cô bá cổ anh rồi nói một giọng chắc nịch:

– Em sẽ đến gặp nội.

– Em thuyết phục nội được sao?

– Em sẽ hù nội.

– Em hù gì?

Khả Lan tinh nghịch:

– Em sẽ nói với nội là cháu cưng của nội đang mắc phải căn bệnh truyền nhiễm. Chỉ có em là dám tiếp xúc và ở gần anh thôi. Nghe xong thế nào nội cũng đồng ý cho chúng ta ở bên nhau.

Dương Kiện gật gật đầu:

– Ủ! Nội sẽ cho chúng ta ở bên nhau nhưng không phải ở ngoài mà cùng nhau nằm viện.

Khả Lan tủm tủm:

– Em hết cách.

– Cục cưng ơi! Em hãy để anh nghĩ cách cho.

– Anh biết nghĩ sao?

– Đến lúc gấp quá cũng sẽ có thôi.

Khả Lan trề môi:

– Tưởng gì nước tới chân mới chạy.

– Kệ anh!

– Em ...

Khả Lan định nói tiếp nhưng Dương Kiện còn nhanh hơn. Anh đã khóa chặt môi cô mất rồi. Nụ hôn cứ nóng dần lên rồi dần di chuyển đến đôi gò ngực nhấp nhô.

Bà My nhìn Khả Lan từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu. Hôm nay, Khả Lan và Hồng Liên cùng về ra mắt một lượt.

Bà My chăm Hồng Liên ngay từ cái nhìn đầu tiên bởi tính thùy mị, dịu dàng.

Còn Khả Lan thì khỏi nói, cô cứ y như một tên con trai. Ai đời đến ra mắt bên chồng tương lai mà ăn mặc đơn giản đến lạ thường. Một cái quần Jean lửng ngang mắt cá, một áo thun trắng có in hình con thỏ, tóc búi gói lộn hai bên trông cô bụi kinh khủng.

Bà My nhìn cô một cách kinh dị. Đây là một cô gái sao? Bà không biết mình có hoa mắt không nữa.

– Trời ơi! Óc thẩm mỹ của cháu bà chỉ có nhiều đây thôi sao? Nó làm bà thất vọng kinh khủng.

Bà chiếu cho Khả Lan cái nhìn nẩy lửa.

Bà phán một câu:

– Hôm nay cô đến đây làm gì vậy?

Khả Lan chưng hửng. Bà hỏi câu gì mà kỳ khôi vậy? Bà muốn cho cô rớt ngay vòng sơ khảo hay sao ấy?

Khả Lan nhăn mặt trông thật thảm.

Dương Kiện chen vào:

– Nội! Nội hỏi kỳ vậy? Khả Lan là bạn gái con. Con đưa cô ấy đến đây ra mắt nội mà.

– Xin lỗi. Nội không dám coi mắt cô gái này đâu. Hơn nữa, con đã có nơi rồi.

– Con còn đưa cô ta làm gì?

Dương Minh chen vào:

– Nội đừng vậy mà. Nội làm cô ấy hoảng đấy.

Bà My khó khăn:

– Chuyện này không liên quan đến con.

– Một lát, nội tính đến con sao? Chuyện động trời con gây ra, nội còn chưa nói đến con đấy.

Dương Minh le lười. Im lặng là thượng sách nếu không anh khó mà bảo toàn tình yêu của mình. Anh đành để Dương Kiện một mình đing chiến với lão phật gia" đi.

Dương Kiện nhăn nhó:

– Nội làm tụi con căng thẳng quá.

Bà My nhú mày:

– Con nói ta khó khăn chứ gì? Ta quan tâm đến các con là sai à? Nếu vậy thì ta không nói nữa.

– Nội đừng giận. Con không có ý đó mà.

Bà My im lặng. Bà đang đấu tranh ngầm với Khả Lan. Cô cũng hiểu điều đó nên cũng đang đấu tranh ngầm với bà. Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng Khả Lan biết quá ít về bà. Nếu biết vậy, cô đã hỏi Dương Kiện thật nhiều rồi. Tự dưng đến đây làm mẫu cho bà ấy ngấm khó chịu kinh khủng. Không khí căng thẳng vô cùng.

Khả Lan chột nhồm dậy. Cô phóng qua chỗ bà My. Có cười tươi tắn:

– Nội ơi! Nội đừng nhăn trán mà. Nội nhăn trán trông già lắm. Nội cười đi nội?

– Trời ơi! Cô đang bày trò gì đây? Cô làm Dương Kiện, Dương Minh và cả Hồng Liên giật thót cả tim. Dương Kiện quên dặn cô việc bà My rất ghét ai sàm soi bà như thế. Lần này tiêu thật rồi.

Bà My té lửa giận:

– Ở đây ai là nội của cô. Chẳng ý tứ gì cả. Cô nên nhớ mình đang ngồi trước mặt một người lớn tuổi đáng nể.

Khả Lan vẫn bình tĩnh:

– Con biết chuyện đó mà.

– Tôi không muốn nghe cô nói nữa. Nói thật tôi chẳng thích sự có mặt của cô ở đây.

– Cô muốn làm dâu nhà này chẳng dễ đâu.

Tôi khuyên cô nên rút lui đi.

Khả Lan phản kháng:

– Con biết chuyện đó không dễ nên con mới cố gắng. Cái gì khó mà có được thì mới đáng trân trọng chứ nội.

Bà My thoáng thán phục cô. Xem ra cô cũng có cái thú vị. Và có nghị lực đấy chứ. Nhưng muốn làm cháu dâu bà thì chưa được đâu. Đối với bà chẳng ai xứng đáng-làm vợ Dương Kiện ngoài Ngọc Mỹ. Và bà chỉ xem mỗi mình cô là cháu dâu thôi.

Bà My vẫn nghiêm nét mặt:

– Cô nói nghe hay lắm, nhưng tôi nói cho cô biết. Cô sẽ chẳng bao giờ có được cái điều khó khăn ấy đâu.

– Nội đừng nghĩ thế. Chúng ta chỉ thật sự thất bại khi ta từ bỏ mọi cố gắng.

Con sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để có được người con yêu.

– Nói thừa, ta nghe chẳng lọt tai chút nào.

– Con biết nội không thích nghe nhưng đây là chính kiến của con. Con phải bảo vệ nó.

Bà My cau gắt:

– Có muốn làm gì thì tùy cô. Bây giờ, tôi trịnh trọng nói cho cô biết, tôi không cho phép cô làm bạn gái của cháu tôi. Nó sắp cưới vợ rồi.

Sắp thôi chứ chưa cưới mà nội. Con vẫn còn nhiều cơ hội mà:

Hơn nữa, anh Kiện yêu con chứ đâu có yêu cô gái kia. Phần này con thắng chắc.

Bà My bực bội kinh khủng. Trước giờ chưa có ai dám nói chuyện xấu láo với bà như vậy. Quá đáng lắm. Người như vậy mà Dương Kiện cũng chọn được sao?

Bà My lạnh lùng:

Bây giờ ta không muốn tiếp khách nữa. Ta muốn nghỉ ngơi.

Dương Minh nhăn nhó:

– Sao kỳ vậy nội? Nội ngồi chơi với tụi con chút nữa đi.

Ta không rảnh.

– Nội không cho chúng con cơ hội sao?

Bà My chau tía nhìn về phía Hồng Liên.

Bà nói:

– Cô gái này thì ta cô thể suy nghĩ lại.

Ít ra cô ấy cũng thùy mị, dịu dàng. Dương Kiện nói nhanh:

– Còn Khả Lan thì sao hả nội?

– Miễn bàn.

– Sao vậy?

Bà My nhìn Khả Lan từ đầu đến chân. Bà phán:

– Cô ta ấy hả? Ngoại hình còn chẳng được hưởng gì là bên trong. Tính khí chẳng dịu dàng gì hết, cứ y như con trai.

- Tại Khả Lan hoạt bát thôi mà nội.
- Không tại bị gì hết. Ta không chấp nhận cô ấy về làm dâu nhà này.
- Khả Lan có đủ điều kiện mà nội.

Bà My nổi giận:

- Đủ điều kiện sao? Cô ta có biết nấu nướng, thêu thùa, may vá gì không hả?

Cả một chút dịu dàng cũng chẳng có.

Khả Lan lí lắc:

- Nội ơi! Xã hội bây giờ tân tiến, rất hiếm có cô gái nào biết mấy chuyện đó lắm.
- Cô không nghe hiếm mới quý sao?
- Con cũng hiếm mà nội.
- Ủ! Hiếm nên tôi đâu có dám đụng đến cô.

Bà My bỏ lên lầu. Dương Kiện lắc đầu:

- Bó tay luôn!

Dương Minh nhún vai. Anh đùa:

- Hai anh chị làm tụi này bị lây luôn rồi.

Hồng Liên phùng má:

- Con quỷ Khả Lan, mi làm gì mà tấn công nội dữ vậy? Nội không ghét mi mới lạ đó.
- Ta nói đúng chứ có sai đâu. Ta không dịu dàng như mi được.
- Mi muốn được chồng thì phải vậy thôi.

Khả Lan trêu chọc:

– Mi muốn chồng đến ra mặt rồi kìa.

Hồng Liên trợn mắt:

– Mi nói ta vậy hả? Ta bóp mũi mi bây giờ.

Khả Lan cong môi:

– Ta nói không đúng hả? Nè! Mi đừng có hỗn đó. Mi nên nhớ xét về vai vế thì mi phải gọi ta bằng ... chị Hai đấy.

– Hà!

Cả ba cùng trở mắt nhìn về Khả Lan.

Dương Kiện trêu chọc:

– Có người còn nôn nóng hơn người ta mà còn la lớn.

Cả ba phá lên cười. Khả Lan đỏ mặt.

– Ba người dám cười cô sao? Hừm! Quá đáng lắm!

Khả Lan lườm lườm Dương Kiện:

– Anh chọc em hả? Hừ! Chuyện này anh tự lo đi.

Dương Kiện lay tay cô:

– Anh đùa mà. Em làm gì mà giận dữ vậy?

– Người ta đang lo lắng thúi ruột mà mấy người còn đùa nữa. Mấy người chẳng lo gì hết.

Dương Minh cười cười:

– Tụi này cũng đang lo lắm chứ.

– Lo mà bình thản vậy hả?

Hồng Liên liếc mắt:

– Nhảy lưng tưng như mi giải quyết được vấn đề à?

– Hừm! Sao mấy người lớn tuổi cứ thích con gái dịu dàng, ngồi thụ động một chỗ không biết. Cuộc sống này phải hiểu động mới vui chứ.

Khả Lan tự cho mình là đúng nhưng xem la cô phải sửa mình rồi.

Luật Của Trái Tim

Chương 10 (Kết)

Buổi tối Ngọc Mỹ lại đến tìm bà My. Bà đang ở trên phòng. Ngọc Mỹ đi thẳng lên lầu tìm bà. Thấy cô, bà vui vẻ:

– Con đến chơi đó à? Nội cũng đang định tìm con đây. Con lại ngồi đây với nội đi.

– Dạ!

Ngọc Mỹ hí hửng lại ngồi cạnh bà, cô ngó khắp căn phòng. Đúng là rất sang trọng. Toàn là đồ quý. Ngọc Mỹ như bị thu hút nhưng vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên:

– Nội tìm con để làm gì vậy nội?

Hôm qua thằng Kiện và thằng Minh cùng dẫn bạn gái về ra mắt nội nhưng nội đã từ chối thẳng thừng hết.

– Anh Kiện dám đưa bạn gái về ra mắt nội sao?

– Đúng vậy!

Ngọc Mỹ giãy nảy:

– Nội thấy chưa? Anh ấy chẳng xem con ra gì cả. Con đau khổ quá nội ơi.

Bà My vỗ về:

– Con đừng vậy mà. Nội sẽ bênh vực cho con. Hơn nữa, con nhỏ đó thua con về mọi mặt mà.

– Con không biết. Con rất đau khổ khi không giữ được trái tim anh ấy.

Bà My quả quyết:

– Con đừng lo. Ngày mai, ta sẽ đến gặp ba mẹ con để bàn việc cưới hỏi.

Ngọc Mỹ điểm nhẹ nụ cười:

– Nhanh vậy sao nội?

– Phải nhanh chứ con.

– Con nhớ nội làm chủ đấy. Con nghe lời nội hết.

– Được rồi! Nội lo hết cho con mà.

Ngọc Mỹ chột ngáp dài. Bà My nhìn cô đầy lo lắng:

– Con buồn ngủ hả?

Ngọc Mỹ bụm miệng:

– Tối qua con học về khuya quá, sáng nay lại tiếp tục học nên không có thời gian nghỉ ngơi. Con mệt lắm.

– Con học gì vậy?

Ngọc Mỹ vờ nói:

– Con học nữ công gia chánh đó nội. Học mấy thứ đó vui lắm nội ơi.

– Đúng ý bà My, bà cười vui vẻ. Chuyện gì chứ con gái mà đi học mấy món đó là bà ủng hộ hết mình. Bà đúng là không chọn nhầm người rồi.

Bà khoái chí:

– Cố lên đi con, nội ủng hộ con hết mình đây.

Ngọc Mỹ lại ngáp dài. Tới giờ lên cơn nữa rồi. Phải nhanh chóng tìm cách mới được.

Thấy cô cứ ngáp dài y học mệt mỏi nên bà My nói:

– Con ở đây để nội xuống dưới lấy một ít nước mát của cây thuốc nam cho con uống cho khỏe.

– Không cần đâu nội. Con không sao đâu mà.

Bà My chép miệng:

– Cái gì mà không cần. Nội xuống lấy cho con.

– Con phiền nội quá!

Tít ...tít ...tít.. – Điện thoại của con kìa. Con nghe đi. Nội xuống lấy nước.

– Dạ!

Bà My vừa đi ra. Ngọc Mỹ lấy máy ra nghe:

– Gì vậy?

– Mà đang ở đâu vậy? Tụi tao muốn lên cơn rồi.

– Tụi bây cố chờ một chút nữa đi. Tao đang tìm cách.

– Trời ơi! Mà nhanh đi. Tụi tao sắp chịu hết nổi rồi.

Ngọc Mỹ đăm quạu:

- Bộ tao không lên cơn sao?
- Mà tìm cách nhanh lên đó.
- Tụi bây mà còn gọi nữa thì cách cũng chẳng thực hiện được.
- Được rồi, tụi tao cố chờ mà.
- Ủ!

Cúp máy, Ngọc Mỹ lia khắp phòng. Mắt cô chợt sáng lên khi thấy mấy viên hồng ngọc gia bảo. Cô tiến lại gần và túm gọn.

- Hừm! Tại bà tin lầm người thôi. Chuyện này bà không thể trách tôi được đâu.

Lấy xong, Ngọc Mỹ đóng nắp hộp lại.

Vừa lúc đó bà My cùng bước vào trên tay bà là cốc nước. Bà vui vẻ:

- Con uống đi cho khỏe.

Ngọc Mỹ làm như chẳng có chuyện gì.

Cô tỉnh bơ:

- Con cảm ơn nội.
- Con sắp là cháu dâu của nội mà còn khách sáo sao?

Ngọc Mỹ hớp một ngụm. Cô chợt la lên – Chết rồi! Con còn phải đi học,. Tối nay, con có học lớp đan len. Con đi nha nội.

- Con mệt như vậy mà còn đi học sao?
- Hay nghĩ một bữa nha con?

Ngọc Mỹ lắc đầu:

– Không được đâu nội! Con đâu thể nghỉ được, mất bài con không biết đan đâu.

Bà My nhìn Mỹ:

Bà thăm thán phục.

– Con bé siêng năng quá. Cưới được vợ như Ngọc Mỹ, Dương Kiện sẽ hạnh phúc lắm đấy.

Bà My gật gật đầu:

– Vậy con đi học đi nhưng nhớ là phải giữ gìn sức khỏe đấy.

– Dạ? Con biết rồi nội.

– Thôi! Con đi đi để trẻ.

Ngọc Mỹ ngập ngừng:

– Nội ơi! Lúc nãy con gấp quá nên quên mang theo tiền bỏ túi. Nội cho con mượn được không?

– Được rồi, nội cho con. Có bao nhiêu đâu mà con nói mượn chứ.

– Dạ, mượn phải ra mượn chứ nội.

– Chuyện gì cũng vậy sòng phẳng cũng hay hơn.

– Con thật biết cách nói chuyện, con làm nội vui lắm.

– Thôi, con đi nha nội.

– Ủ! Con nhớ cẩn thận đó.

– Dạ!

Ngọc Mỹ lấy tiền rồi phóng đi như bay đến điểm hẹn.

Quán cà phê “Điểm Hẹn”. Khả Lan và Dương Kiện đang ngồi tình tứ bên nhau. Dương Kiện hôn lên mái tóc óng mượt của người yêu mà ngất ngây cả tâm tư. Anh dần dần, mon men đến bờ môi đang chờ sẵn. Anh đặt vào nó nụ hôn nóng bỏng, yêu thương.

Khả Lan choàng tay qua cổ anh. Cô cũng thể hiện tình cảm của mình. Họ đến với nhau qua bao sóng gió. Họ trân trọng tình yêu này.

Bờ môi tham lam của Dương Kiện trượt dần dần xuống nơi chiếc cổ trần trắng nõn. Anh thích thú thể hiện tình cảm. Toàn thân Khả Lan như nhũn ra vì cảm giác yêu thương. Tình yêu đúng là tuyệt vời.

Lâu sau, họ rời nhau trong lưu luyến. Anh nói trên môi cô:

– Em đáng yêu lắm cưng à!

Khả Lan mỉm cười hạnh phúc:

– Anh cũng đáng yêu lắm!

Dương Kiện chớp cơ hội:

– Anh đáng yêu vậy có được thưởng không em?

Khả Lan véo mũi anh. Cô lườm:

– Anh tham vừa thôi.

– Hôn anh đi mà.

– Xí! Đừng có mơ.

– Hôn không?

– Không!

Dương Kiện lại cúi xuống hôn cô ngấu nghiến:

– Em không hôn anh thì anh sẽ hôn em. Hôn đến không thở nổi luôn.

Khả Lan đẩy anh ra .

– Đáng ghét, nham nhở.

– Vậy mà có người yêu tha thiết.

– Tại em bị dụ thôi.

– Trời! Ai dụ được em. Em dụ anh thì có.

Khả Lan đâm thùm thụp vào ngực anh.

Cô bặm môi:

– Dám nói em vậy hả?

– Anh nói đúng mà.

Nhìn thấy anh là thấy ghét rồi.

– Thấy ghét mà lúc nãy hôn anh ngấu nghiến luôn. Em dối lòng mình hả?

Khả Lan e thẹn. Anh quả là rất đáng ghét, cứ mãi chọc cô. Cô hờn dối:

– Anh mà còn chọc em nữa. Em giận anh luôn đó.

– Thôi, anh đầu hàng.

Khả Lan tủm tỉm:

– Tha cho anh đó.

Dương Kiện sửa lại tư thế ngồi. Anh nhìn xa xôi:

– Hôm nay, nội anh sang bàn việc cưới xin với bên nhà Ngọc My nè. Anh thấy khó chịu quá.

Khả Lan đượm buồn. Cô tự trách mình sao quá dở. Cô không biết lấy lòng bà như Ngọc Mỹ. Nếu bà quyết định cho Dương Kiện lấy Ngọc Mỹ thì cô phải làm sao đây? Cô đâu thể mất anh được chứ?

Dương Kiện đỡ Khả Lan ngồi lên đùi mình. Anh nói:

- Em đang lo lắng phải không.
- Có khi nào vì một sức ép nào đó mà anh phải làm theo lời nội không?

Dương Kiện quá quyết:

- Không có chuyện đó đâu, Em đừng lo mà. Người anh chọn là em. Không ai có thể thay thế em được đâu.
- Nhưng em lo lắng.
- Đừng lo nữa em. Anh tin mình sẽ có cách. Anh tin chúng ta có duyên có nợ với nhau.
- Anh mà cũng tin mấy chuyện đó sao?
- Dĩ nhiên phải tin rồi. Cái gì tốt thì phải tin chứ.

Khả Lan tủm tỉm:

- Giờ này mà anh còn tâm trạng nói mấy chuyện đó nữa hả?

Dương Kiện thở dài:

- Chẳng lẽ lại sầu não mãi sao? Đường như đường tình duyên của anh luôn lận đận hay sao ấy. Chẳng lần nào anh yêu mà trọn vẹn cả.

Khả Lan tựa đầu vào ngực anh, cô hỏi nhỏ:

- Nếu em không xuất hiện thì anh cô cưới Ngọc Mỹ không?
- Dĩ nhiên là không.

– Tại sao?

Anh đâu hề có tình cảm với cô ấy. Từ trước đến giờ anh chỉ xem Ngọc Mỹ là bạn thôi.

– Anh không có chút xíu tình cảm nào với cô ấy sao?

Dương Kiện nhìn cô nghiêm nghị:

– Em đang điều tra anh hả? Em không tin tưởng anh chứ gì?

Khả Lan lắc đầu nguầy nguậy:

– Em đâu có ý đó. Em chỉ hỏi vậy thôi mà.

Dương Kiện siết chặt Khả Lan vào lòng.

Anh tha thiết:

– Anh sẽ bảo vệ tình yêu này. Em đừng sợ mà.

– Tình yêu mình rất lớn nhưng em sợ bão giông còn lớn hơn.

– Em yêu à? Không có ai nữ chia cách chúng ta đâu. Tại nội chưa thấy cái đáng yêu của em nên nội nói thế.

– Em không biết phải làm gì nội mới chấp nhận em nữa.

Dương Kiện nhướng mắt:

– Sắp đến ngày mừng thọ nội rồi. Đến lúc đó thế nào nội cũng tuyên bố chuyện đám cưới cho mà xem.

– Mừng thọ nội có làm lớn không anh?

Thường thì rất đông vui nhưng năm nay có lẽ anh không chung vui cùng nội đâu. Sao vậy anh?

– Anh không muốn mình là nhân vật chính cho bữa mừng thọ đó.

Khả Lan hiểu. Anh sợ lúc đó bà My sẽ tuyên bố với mọi người chuyện đám cưới của anh và Ngọc Mỹ. Anh vì tình yêu của hai đứa mà từ bỏ cuộc vui đó:

Khả Lan thấy áy náy vô cùng, nhưng cô cũng không biết nói với anh thế nào nữa. Thôi thì tùy anh quyết định.

– Anh định không đến đó thật sao?

– Chẳng vui về gì, đến đó làm gì?

Khả Lan chợt nảy ra ý định:

Hay mình tìm món quà nào đó mà nội thích đi anh biết đâu nội sẽ thích.

Vô ích thôi! Nội đâu có thiếu thứ gì.

– Mình biết tặng cho nội quà gì bây giờ?

Để em suy nghĩ đã nhưng thường nội thích gì anh? Những thứ đơn giản thôi.

Em nghĩ mình nên nghĩ ra món quà gì đầy tình cảm ấy.

Dương Kiện nghĩ ngợi. Anh thật sự không biết nội mình thích gì nữa.

Anh lắc đầu:

– Anh thật sự không biết. Anh chỉ biết là nội rất thích ăn chay thôi. Ngoài chuyện đó ra, anh không còn biết gì nữa.

Khả Lan nhăn nhó khổ sở:

– Nấu đồ ăn sao? Em dở ẹc luôn. Tiếc quá, nếu em biết chút ít thì hay quá.

– Em đừng cố tìm cách lấy lòng nội nữa. Mình hãy là chính mình. Em đừng tạo mình thành một người khác.

– Em đang cố tập trung mà anh lại làm nhụt chí anh hùng rồi.

Dương Kiện bẹo má cô:

– Yêu anh nhiều đến thế hả nhóc?

– Vậy mà cũng hỏi. Anh làm em thấy ghét quá.

– Thôi, đi đừng bàn chuyện này nữa.

– Anh và em đi ăn. Anh đói rồi.

Khả Lan trề môi:

– Đang bàn thế sự mà anh làm mất hứng. Mệt anh quá.

Dương Kiện búng mũi cô:

– Muốn tính gì thì cũng ăn nó cái đã em yêu.

Khả Lan chép miệng:

– Chắc em sẽ chết mất nếu cứ kéo dài tình trạng này.

– Gì mà bi quan thế nhỏ? Chúng ta còn chiến đấu dài dài đây.

Khả Lan ngao ngán:

– Yêu kiểu chạy đua như vậy thật nhức óc.

– Chúng ta chỉ thật sự, thất bại khi chúng từ bỏ mọi sự cố gắng.

– Ủa! Sao giống chương trình "Vượt lên chính mình" quá vậy?

– Chúng ta cũng đang vượt lên chính mình đây.

– Anh lúc nào cũng giỡn được hết.

Buổi sáng, bà My phát hoảng lên nhận ra mấy viên hồng ngọc gia bảo bị mất sạch. Bà tái cả mặt. Đó là những viên ngọc mà bà rất yêu

thích, do bạn của bà tặng:

Bà xuống lầu nghiên ngẫm những người làm trong nhà:

– Hôm qua ai dọn phòng tôi?

Dì ba rung lấy bầy:

– Dạ con!

– Dì có thấy mấy viên hồng ngọc gia bảo của tôi không?

– Dạ. Hôm qua con dọn dẹp nó vẫn còn nguyên.

– Hừm! Nó có cánh nên biết bay sao?

Bà Lệ biết mẹ chồng mình đang nghi ngờ họ nên bà chen vào:

– Mẹ đừng nổi giận mà. Từ từ rồi tìm mà mẹ.

Bà My nổi giận:

– Đồ của tôi mất chứ đâu phải của cô. Bởi vậy cô đâu có xót.

– Mẹ! Sao mẹ nói vậy?

– Tôi nói không đúng sao?

Quay sang mấy người làm. Bà quát:

– Nếu ai có lỗi tay lấy nó rồi thì hãy mau đưa ra đây. Mấy người đừng để tôi nổi giận đấy.

Cả năm người làm đều run rẩy. Ai cũng ngán bà My cả. Trong nhà này bà là người có uy quyền nhất. Bà nói con chó thì không có ai dám bảo đó là con mèo.

Bà Lệ lại chen vào vì bà biết rõ họ không có cái gan lấy cắp đồ trong nhà đâu. Nhưng chuyện mất cắp này xưa nay trong nhà đâu hề có.

Bà Lệ nói:

– Mẹ ơi! Có khi nào mẹ để lặt đầu đó không? Hay để con lên phòng tìm lại.

– Cô có giỏi thì lên kiểm cho bằng được.

– Tôi đã lặt tung cái phòng lên rồi.

Dương Kiện bước vào. Anh ngạc nhiên:

– Chuyện gì vậy mẹ?

– Bà nội bị mất đồ.

– Mất cái gì hả mẹ?

– Mấy viên hồng ngọc gia bảo.

Dương Kiện nhú mày:

– Sao lại xảy ra chuyện này?

Bà My giận dữ:

– Ta muốn mọi người cho ta biết sự thật. Dương Kiện khó hiểu:

– Hôm qua ai vào phòng nội cuối cùng vậy?

Bà My bực bội:

– Tối qua, ta và Ngọc Mỹ trò chuyện trong phòng nhưng chẳng lẽ nó lại lấy của ta.

– Nội có bảo đảm khi cô ấy rời khỏi phòng vẫn còn mấy viên hồng ngọc không?

– Điều này ...

Bà My ngật ngưỡng. Bà nói:

– Ngọc Mỹ là con nhà giàu lại thù mị đoan trang. Chẳng lẽ ta nghi ngờ nó.

Nội đã khinh địch rồi. Cô ấy chính là thủ phạm.

Dương Minh đi vào trên tay anh cầm tờ báo. Anh đưa cho bà xem:

– Nội xem đi! Khuya hôm qua nhóm "Siêu quậy" đã bị tóm gọn vì tội trộm cắp và sử dụng ma túy.

Bà My chau mày:

– Con nói chuyện này với ta làm gì?

– Đại tể nhóm "Siêu quậy" đó là Ngọc Mỹ, cháu dâu yêu quý của nội. Cô ấy khai đã lấy năm viên hồng ngọc của nội.

Bà Mỹ như không tin:

– Con có làm người không? Ngọc Mỹ sao lại có chuyện đó?

– Cô ấy đã trở thành con nghiện thì chuyện gì mà chẳng dám làm:

Bà My suy sụp tin thần. Hèn gì mà dạo này Ngọc Mỹ luôn tìm cách để bà đưa tiền cho cô. Nhiều lúc bà còn thấy cô ngáp dài nữa. Giờ nghĩ lại mới thấy lạ. Vậy mà bà luôn đưa cô ta lên cao. Hóa ra bà đã làm người.

Bà buồn bã:

– Hóa ra ta đã tốt với kẻ cướp?

– Gia đình bác Khiêm đang đi tìm cách để cô ấy trắng án.

Dương Minh lắc đầu:

– Sử dụng ma túy thì có chạy trời cũng không khỏi nắng.

Cũng may mắn là nội chưa cho anh Hai và cô ấy cưới nhau đấy. Nếu

không sẽ có nhiều phim hay để xem rồi.

Dương Kiện thừa cơ hội:

– Vậy con có phải cưới Ngọc Mỹ nữa không nội?

Bà My hờn dỗi:

– Con nói khích nội đó hả? Nội làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi.

Dương Kiện phóng lại gần bà My. Anh ôm cánh tay bà:

– Nội ơi! Bây giờ nội cho con quyền lựa chọn nha. Con biết nội thương con lắm mà.

– Con định nói đến cô gái hôm nọ chứ gì? Nội không đồng ý đâu. Nội sẽ tìm cho con một nơi khác.

– Trời! Nội cho con quyết định một lần đi. Nội không sợ mình bị làm nữa sao?

– Nội sẽ thận trọng. Còn cô gái con chọn nội không chấm chỗ nào được cả.

Tính khí y như con trai, lại chẳng chút nhu mì. Đó là tính đáng yêu của Khả Lan mà nội.

– Con yêu nó nhưng nội thì không thích.

– Nhưng người cưới vợ là con mà.

Dương Minh nói vào:

– Nội chấp nhận cho hai người cưới nhau đi nội. Nội chấp nhận Hồng Liên rồi thì nội chịu Khả Lan luôn đi. Cô ấy là cảnh sát giao thông nên tính tình có hơi cứng rắn vậy mà nội.

Bà My mở to mắt:

– Cô ta là cảnh sát giao thông à? Con gái mà suốt ngày đứng ngoài đường thổi tu huýt sáo?

– Có sao đâu nội. Công việc đó rất oai mà.

Bà My xua tay:

– Nói tóm lại là nội không đồng ý cho cô ta làm dâu nhà này.

– Nội ...

– Không bàn nữa.

Bà Lệ chột đề nghị:

– Các con hãy đề nghị chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ hãy lo chuyện mừng thọ cho nội nè.

Bà My sáng mắt:

– Phải đó! Dương Kiện con đã đặt nhà hàng làm đồ chay cho nội chưa?

– Không cần phải đặt đâu nội.

– Sao vậy?

– Bạn con báo là sẽ tự nấu để mừng thọ nội.

– Ai mà tài năng dữ vậy? Liệu người đó có làm nổi không?

Dương Kiện cũng không chắc nữa. Chuyện này là do Khả Lan đưa ra. Cô nói bạn cô sẽ làm cho nội vừa miệng. Anh cũng không biết bạn của cô là ai nữa.

Anh hỏi, cô lại không chịu nói. Dương Kiện làm theo lời cô nhưng anh vẫn đặt hờ ở nhà hàng để đề phòng bất trắc.

Dương Kiện chắc nịch:

– Cô ấy sẽ làm nội hài lòng mà.

– Ủ? Nội trong cây vào con đấy.

Dương Kiện mệt mỏi. Anh vừa mới thoát khỏi Ngọc Mỹ bây giờ nội lại tìm cho anh cô nàng khác. Sao mà anh ... đăt thế này không biết.

Một tháng sau, biệt thự nhà họ Trịnh tưng bừng lễ mừng thọ của bà My.

Bà My vui vẻ nói cười với mọi người:

– Cám ơn anh chị đã đến chúc mừng.

– Xin cám ơn mọi người đã đến cùng vui với tôi trong ngày mừng thọ tròn tám mươi của tôi.

Mọi người vỗ tay tán thưởng, ăn uống nói cười vui nhộn.

Phía đằng xa, ở trong góc, Dương Kiện đang lo lắng vì những món đồ chay mà bạn Khả Lan làm vẫn chưa thấy. Cô cũng chưa có mặt. Cô làm anh lo sốt vó. Chuyện này mà không lo xong thì anh tiêu đời với bà My.

– Anh đang chờ Khả Lan à?

Dương Minh và Hồng Liên cùng tiến lại anh. Dương Kiện nhăn nhó:

– Chỉ vài phút nữa là đến giờ rồi mà cô ấy vẫn chưa đến.

Quay sang Hồng Liên. Anh hỏi:

– Sao lúc nãy em không rủ Khả Lan cùng đi vậy Liên?

Lúc nãy em có rủ nó nhưng nó bảo là sẽ tự đi. Lúc nãy anh Minh cũng bảo nó đi chung nhưng nó nhất quyết không chịu.

Dương Kiện nhăn nhó:

Anh đến rước, cô ấy cũng không chịu đi.

– Con nhỏ này đang bày trò gì đây không biết.

Sốt ruột, Dương Kiện lấy máy ra gọi:

– Alô!

– Em đang ở đâu vậy?

– Em không đến được. Em đi trễ một chút nha anh?

– Cái gì?

– Em có chút chuyện.

Dương Kiện bực bội:

– Sao lại có chuyện lúc này.

– Anh nghe em dặn cái này nè. lát nữa anh phải làm theo lời em nha.

– Là chuyện gì vậy?

Không biết Khả Lan nói gì đó mà Dương Kiện cứ gật đầu lia lịa. Anh cười:

– Nhóc này tinh quái thật. Chuyện gặt nội như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Lát sau, đồ chay được mang đến, bà My thích thú với những hàng thức ăn chay. Bà vốn là người rất quan tâm đến đồ chay. Bà thăm ngưỡng mộ người nấu sao mà khéo tay quá. Nào là chả giò, tàu hủ ki, nấm kim chi nấu chár cua, tôm chiên sốt cà chua, thịt heo cuộn vùng ... vô số thức ăn mang tên gọi của đồ mặn nhưng thật chất nó là đồ chay.

Dương Kiện hí hửng:

– Nội thấy sao hả nội?

– Ta phải thử mới được.

Bà My gấp một miếng kim chi cho vào miệng. Mắt bà sáng vụt lên ngon đáo để, rất vừa miệng. Bà gấp thêm vài miếng cho vào miệng. Nhìn cách bà ăn người ta có thể đoán biết món ăn ngon đến thế nào.

– Sao hả nội?

– Tuyệt vời!

Dương Minh cười tươi:

– Ai mà nấu ngon vậy anh Hai?

– Phải đó! Là ai nấu vậy con?

Dương Kiện thực hiện kế hoạch:

– Ngon lắm phải không nội?

– Đúng vậy! Nội muốn gặp mặt người đã nấu những thứ này.

– Nếu người này là con gái con cưới về làm vợ thì sao hả nội?

– Con chịu bỏ cô bạn gái sao?

– Chỉ cần nội vui là được.

Nếu được thường xuyên ăn những, món này thì còn gì bằng, nhưng bà chẳng biết người đó là ai cả. Hơn nữa, Dương Kiện dễ gì chịu cưới cô gái khác. Nó chỉ đùa với bà thôi.

Bà My gật đầu:

– Được nếu con chịu bỏ cô gái này thì ta sẽ đứng ra cưới cho con.

– Nội nói thật chứ?

– Ta gạt con sao?

Dương Kiện mừng rơn:

– Con sẽ đưa cô ấy đến cho nội xem. Ngay bây giờ được không con?

– Được chứ!

Từ đằng xa, bà Lệ và Khả Lan cùng song song bước vào. Bà nắm lấy tay Khả Lan đến trước bà My. Bà vui vẻ:

– Đây là chủ nhân của những món ăn.

Bà My kinh ngạc. Cả mọi người cũng thế. Riêng Dương Kiện, anh được biết cách đây ít phút thôi.

Bà My trề môi:

– Lệ! Con định đùa với mẹ sao.

– Dạ, con đâu dám. Cả ngày nay Khả Lan đã loay hoay dưới bếp để nấu những món chay này. Chính con đã đứng quan sát.

– Cô ta mà cũng biết nấu nướng sao?

Khả Lan hí hửng:

– Không biết có thể học mà nội. Con cố tình đi học lớp nấu ăn ban đêm để dành cho nội món quà này đây.

– Ta không tin đâu.

– Mẹ không tin Khả Lan thì cũng tin con chứ.

Bà My nghĩ ngợi. Con bé này nấu thật sao? Nó có bản lĩnh này thật à? Món quà này quả thật rất quý với bà.

Bà My chiếu tia nhìn sang Khả Lan. Hôm nay, cô mặc chiếc váy màu trắng tinh khôi, mái tóc dài xõa ngang vai trông cô rất dễ thương. Tuy trang điểm đơn giản nhưng rất nổi bật. Trông cô cứ y như bạch tuyết

vậy.

Bà My gật đầu:

– Ta tạm tin đó.

Dương Kiện chen vào:

Nội thực hiện lời hứa đi nội.

– Ta hứa gì?

– Nội cho con cưới cô gái nấu những món ăn này.

– Trời! Hóa ra tụi nó thông đồng với nhau đưa bà vào bẫy. Bà bị gạt rồi. Tuy bà bị gạt nhưng bà vẫn vui:

– Có cháu dâu như vậy thì còn gì bằng nữa. Ta đồng ý cho hai con cưới nhau.

– “Dzé, dzé”!

Cả đám la to vui mừng. Cuối cùng họ cũng đến được với nhau. Dương Kiện ôm chầm lấy Khả Lan quay mấy vòng.

Dương Minh vỗ vỗ vai anh:

– Luật gì mà lạ vậy? Nấu ăn mà được cưới nhau sao?

Cả hai cùng đồng thanh:

– Luật của trái tim.

Hết

Nguồn: May4phuong.net
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 23/06/2009 12:43:54 SA